Lola Nolan nu crede în modă... crede în deghizări. Cu cât mai scumpă costumaţia — mai strălucitoare, mai absurdă, mai neobişnuită — cu atât mai bine. Dar chiar dacă stilul Lolei este scandalos, ea e o fiică ascultătoare şi-o prietenă cu planuri mari de viitor. Totul e aproape perfect (inclusiv iubitul ei rocker sexy), până în clipa în care spaima vieţii ei devine realitate: gemenii Bell, Calliope şi Cricket, se întorc în cartier. Când Cricket — inventator talentat — păşeşte din umbra surorii lui gemene şi revine în viaţa Lolei, ea trebuie în sfârşit să facă pace cu sentimentele-i de o viaţă pentru vecinul de alături.

Jacket photography © 2011 by Michael Frost
Cover design by Kristina Duewell
and Jeanine Henderson

Stephanie Perkins

Lola şi băiatul de treabă din vecini

Traducere: CRISTINA JINGA

Cuprins

Capitolul unu
Capitolul doi
Capitolul trei
Capitolul patru
Capitolul cinci
Capitolul şase
Capitolul şapte
Capitolul opt
Capitolul nouă
Capitolul zece
Capitolul unsprezece
Capitolul doisprezece
Capitolul treisprezece
Capitolul paisprezece
Capitolul cincisprezece
Capitolul şaisprezece
Capitolul şaptesprezece
Capitolul optsprezece
Capitolul nouăsprezece
Capitolul douăzeci
Capitolul douăzeci şi unu
Capitolul douăzeci şi doi
Capitolul douăzeci şi trei
Capitolul douăzeci şi patru
Capitolul douăzeci şi cinci
Capitolul douăzeci şi şase
Capitolul douăzeci şi şapte
Capitolul douăzeci şi opt
Capitolul douăzeci şi nouă
Capitolul treizeci
Capitolul treizeci şi unu
Capitolul treizeci şi doi
Capitolul treizeci şi trei
Capitolul treizeci şi patru

Capitolul unu

Am trei dorinţe simple. Chiar nu cer prea mult.

Prima este să particip la balul de iarnă al şcolii costumată în Maria Antoaneta. Vreau o perucă atât de pompoasă, cât să poată fi şi colivie pentru o pasăre, şi o rochie atât de amplă, încât să nu pot să intru în sala de bal decât pe nişte uşi duble. Iar eu o să-mi ţin fustele atât de sus, când îmi voi face apariţia, încât să-mi arăt perechea de bocanci de armată cu talpă groasă, ca toată lumea să poată vedea că, sub volănaşe, sunt o dură punk-rock.

A doua este ca părinţii mei să fie de acord cu iubitul meu. Ei nu-l pot suferi. Nu-i pot suferi părul oxigenat, cu rădăcinile permanent negre, şi nu-i pot suferi nici braţele, care sunt tatuate la încheieturi cu pânze de păianjen şi stele. Ei spun că sprâncenele lui sunt condescendente, iar zâmbetul lui e mai degrabă compătimitor. Şi îi enervează să-i audă muzica bubuind din dormitorul meu şi s-au săturat să se tot certe cu mine pe seama interdicţiei de a ieşi din casă, ori de câte ori mai scap să mă duc să văd trupa lui cântând în cluburi.

Şi a treia dorinţă?

Să nu-i mai văd niciodată, niciodată, niciodată pe gemenii Bell. În vecii vecilor.

Dar mai bine vorbesc despre iubitul meu. Îmi dau seama că nu e cool să-ţi doreşti aprobarea părinţilor, dar, pe bune, viaţa mea ar fi mult mai uşoară, dacă ei ar accepta că Max este acela. Ar însemna sfârşitul restricţiilor penibile, sfârşitul telefoanelor de control, din oră în oră, la întâlniri şi – lucrul cel mai bun – sfârşitul momentelor penibile din timpul meselor din sânul familiei.

Adică, de exemplu, sfârşitul dimineţilor ca cea de acum.

— Încă o gofră, Max?

Tatăl meu, Nathan, împinge teancul rumenit de gofre peste masa noastră veche de fermă către iubitul meu. De fapt, nu e o întrebare. E un ordin, pentru ca părinţii mei să-

şi poată continua interogatoriul, înainte să plecăm noi doi. Răsplata noastră pentru că participăm la această gustare de dinainte de prânz? O mult mai relaxată duminică după-amiază, cu mai puţine verificări telefonice.

Max ia două şi se serveşte singur cu siropul de casă de zmeură şi piersici.

— Mulţumesc, domnule. Incredibile, ca de obicei.

Îşi toarnă sirop cu atenţie, câte o picătură în fiecare pătrat, în pofida aparenţelor, Max e grijuliu din fire. Tocmai de aceea niciodată nu bea sau nu fumează iarbă sâmbătă seara. Nu vrea să apară la noi la masă mahmur, ceea ce ar fi, bineînţeles, exact ce-ar aştepta părinţii mei. Dovada depravării.

— Mulţumeşte-i lui Andy! face Nathan semn din cap spre celălalt tată al meu, care conduce o plăcintărie, chiar aici în casa noastră. El le-a gătit.

Max niciodată nu ratează prilejul:

— Delicioase. Vă mulţumesc, domnule. Lola, tu te-ai săturat?

Mă întind şi brăţările de bachelită înşirate vreo cincisprezece centimetri pe braţul meu drept se ciocnesc unele de altele.

— Mda, cam de-acum vreo douăzeci de minute.

Mă întorc şi insist pe lângă Andy, candidatul cel mai probabil să ne lase să plecăm devreme:

— Haide… putem pleca acum?

El clipeşte inocent.

— Mai vrei suc de portocale? Frittata?

— Nu.

Mă lupt să nu mă bosumflu. Bosumflarea nu e plăcută.

Nathan înjunghie o altă gofră.

— Deci, Max, cum merge cu lectura cărţii *Statele lumii?*

Când Max nu e un zeu al rockului indie punk de garaj, lucrează pentru Districtul Oraşului San Francisco. Pe Nathan îl sâcâie că pe Max nu îl interesează deloc colegiul. Dar ceea ce nu pricepe tata este că Max e realmente sclipitor. Citeşte cărţi complicate de filosofie, scrise de oameni cu nume pe care eu nici nu le pot pronunţa, şi

vizionează nenumărate documentare politice încrâncenate. Eu cu siguranţă n-aş putea polemiza cu el.

Max zâmbeşte politicos, iar sprâncenele lui negre se ridică puţin.

— La fel ca şi săptămâna trecută.

— Şi formaţia? întreabă Andy. Parcă trebuia să vină un director de la o casă de discuri, vineri, nu?

Iubitul meu se încruntă. Tipul de la studioul de înregistrări nu se mai arătase. Max îl pune în schimb la curent pe Andy cu viitorul album Amphetamine, în vreme ce Nathan şi cu mine schimbăm priviri încruntate. Fără îndoială că tata e dezamăgit că, încă o dată, n-a găsit nimic care să-l incrimineze pe Max. În afară de treaba cu vârsta, bineînţeles.

Ceea ce reprezintă adevăratul motivul pentru care părinţii mei îl urăsc pe iubitul meu.

Nu pot suporta faptul că eu am şaptesprezece ani, iar Max, douăzeci şi doi.

Dar eu cred neabătut că vârsta nu contează. De altfel, nu sunt decât cinci ani, cu mult mai puţin decât diferenţa dintre părinţii mei. Deşi n-are rost să le atrag atenţia asupra acestui aspect sau asupra faptului că iubitul meu are aceeaşi vârstă pe care a avut-o şi Nathan când au început să se întâlnească părinţii mei. Asta n-ar face decât să-i stârnească mai tare. *„Eu poate că aveam vârsta lui, dar Andy avea treizeci”,* spune mereu Nathan. „Nu era adolescent. Şi amândoi avuseserăm mai mulţi iubiţi înainte, destulă experienţă de viaţă. Nu poţi sări direct în lucrurile astea. Trebuie să ai grijă.”

Dar nu-şi amintesc cum e să fii tânăr şi îndrăgostit. Bineînţeles că pot sări direct în lucrurile astea. Când e vorba de cineva ca Max, fraieră aş fi să n-o fac. Cea mai bună prietenă a mea crede că e amuzant şi ciudat că părinţii mei sunt atât de severi. La urma urmei, n-ar trebui un cuplu de homo să înţeleagă mai bine tentaţiile reprezentate de un iubit sexy, uşor periculos? Gândirea asta e atât de departe de adevăr, încât e dureros. Nu contează că eu sunt fiica perfectă. Nu beau, nu consum

droguri şi n-am fumat niciodată. Nici măcar nu le-am ciocnit maşina – nici măcar nu pot conduce, aşa că ei nu sunt nevoiţi să plătească rate mari la asigurări – şi am o slujbă decentă. Am note bune la şcoală, la mai toate materiile. Mă rog, în afară de biologie, dar refuz să disec fetusul de porc din principiu. Şi n-am decât o gaură de cercel în fiecare ureche şi nici măcar un tatuaj. Încă. În plus, nu mă simt deloc stingherită să-mi îmbrăţişez părinţii în public.

Mai puţin când Nathan aleargă şi poartă o bentiţă de transpiraţie. Pentru că, zău.

Îmi strâng farfuriile de pe masă, sperând să grăbesc astfel lucrurile. Azi, Max m-a invitat într-unul dintre localurile mele favorite, Grădina de Ceai Japoneză, şi apoi mă va duce cu maşina la serviciu, pentru schimbul de seară. Şi, să sperăm, între două opriri, vom petrece puţin timp foarte plăcut împreună, în Chevy Impala ’64 a lui.

Mă sprijin de blatul bufetului de bucătărie, visând la maşina lui Max.

— Sunt şocat că nu şi-a luat chimonoul pe ea, zice Nathan.

— Ce?

Urăsc când mă fură gândurile şi îmi dau seama că oamenii au vorbit despre mine.

— Pijamalele chinezeşti la Grădina de Ceai Japoneză, continuă el, arătând spre pantalonii mei roşii, mătăsoşi. Ce-o să spună lumea?

Eu nu cred în modă. Cred în ideea de te costuma. Viaţa e prea scurtă ca să fii aceeaşi persoană în fiecare zi. Îmi dau ochii peste cap, ca să-i arăt lui Max că îmi dau seama că părinţii mei se poartă jalnic.

— Micuţa noastră travestită, zice Andy.

— Le port pentru că sunt noi.

Li smulg farfuria şi arunc resturile în castronul lui Betsy. Ochii acesteia se fac mari şi aspiră bucăţelele de gofră cu un singur *bap* mare, câinesc.

Numele complet al lui Betsy este Cerurile către Betsy[1] şi am salvat-o de la adăpost, acum vreo câţiva ani. E o corcitură, de talia unui golden retriver, dar de culoare neagră. Eu am vrut un câine negru, pentru că Andy a decupat odată un articol dintr-o revistă – el întotdeauna decupează articole, de regulă despre adolescente care mor din cauza unei supradoze, sau contractează sifilis, sau rămân gravide şi abandonează şcoala – despre cum câinii negri sunt întotdeauna ultimii adoptaţi de la adăposturi şi, prin urmare, cel mai probabil de-a fi eutanasiaţi. Ceea ce este categoric Rasism Canin, dacă mă întrebaţi pe mine. Betsy e numai inimă.

— Lola, şi-a luat Andy mutra serioasă, nu terminasem de mâncat.

— Atunci ia-ţi o altă farfurie.

— *Lola!* sare Nathan, iar eu îi dau lui Andy o farfurie curată.

Mă tem că se pregătesc să transforme asta într-o Problemă, în faţa lui Max, când ei observă că Betsy mai cere gofre.

— Nu, îi spun eu lui Betsy.

— Ai plimbat-o azi? mă întreabă Nathan.

— Nu eu, Andy.

— Înainte să încep să gătesc, zice Andy. E gata pentru încă o tură.

— De ce n-o duci tu la o plimbare, până terminăm noi cu Max? întreabă Nathan.

Ăsta-i încă un ordin, nu o întrebare.

Arunc o privire spre Max, iar el închide ochii, de parcă nu-i vine să creadă că ei recurg iarăşi la trucul ăsta.

— Dar, tată…

— Niciun dar. Tu ai vrut câine, tu o plimbi.

Asta e una dintre cele mai enervante replici ale lui Nathan. Cerurile către Betsy se presupunea că o să fie a mea, în schimb ea a avut tupeul să se îndrăgostească de Nathan, ceea ce ne scoate din pepeni, pe Andy şi pe mine,

---

[1] În original, Heavens to Betsy, care este şi numele unei formaţii americane de indie-punk, înfiinţată în 1991.

la nesfârşit. Noi suntem cei care o hrănim şi o plimbăm. Iau săculeţii biodegradabili şi lesa – cea pe care eu am brodat inimi şi păpuşi ruseşti, matrioşka –, iar ea deja e căpiată.

— Da, da. Haide.

Îi arunc lui Max o altă privire de scuză, după care Betsy şi cu mine ieşim pe uşă.

Sunt douăzeci şi două de trepte de la veranda noastră până la trotuar. Oriunde te duci în San Francisco, ai de-a face cu trepte şi dealuri. E neobişnuit de cald afară, aşa că, în afară de pantalonii mei de pijama şi brăţările de bachelită, mai port un tank top. De asemenea, mi-am pus ochelarii gigantici cu rame albe, Jackie O, o perucă brunetă cu păr lung şi cu vârfurile verde-smarald, şi cipicii de balet negri. *Adevăraţi* cipici de balet, nu balerini care doar seamănă cu cipicii de balet.

Hotărârea mea de Anul Nou a fost să nu mai port niciodată aceeaşi costumaţie de două ori.

Soarele mă încălzeşte plăcut pe umeri. Nu contează că e august, fiindcă din cauza golfului temperatura nu se schimbă prea mult tot timpul anului. E întotdeauna plăcut. Azi sunt recunoscătoare pentru vremea specifică locului, întrucât asta înseamnă că nu va trebui să-mi iau un pulover la întâlnire.

Betsy face pipi pe minusculul dreptunghi de iarbă din faţa casei victoriene de culoarea levănţicii de alături – întotdeauna face pipi aici, lucru cu care eu sunt foarte de acord – şi mergem mai departe. În pofida părinţilor mei pisălogi, sunt fericită. Am o întâlnire romantică cu iubitul meu, un program de lucru grozav cu colega mea de muncă preferată şi încă o săptămână de vacanţă de vară.

Urcăm şi coborâm dealul care desparte strada mea de parc. Când ajungem acolo, un gentleman coreean cu un trening verde pluşat ne salută. Face tai chi între palmieri.

— Bună, Dolores! Cum a fost de ziua ta?

Domnul Lim e singura persoană, în afară de părinţii mei (când sunt supăraţi) care îmi spune pe nume. Fiica lui, Lindsey, este prietena mea cea mai bună; locuiesc câteva străzi mai încolo.

— Salut, domnule Lim. A fost de vis!

Ziua mea a fost săptămâna trecută. A mea e cea dintâi din toată clasa, ceea ce îmi place la nebunie. Îmi dă un plus

de maturitate.

— Cum merge restaurantul?

— Foarte bine, mulţumesc. Toată lumea cere *galbi*[2] de vită săptămâna asta. La revedere, Dolores! Salutări părinţilor tăi!

Numele meu e de doamnă bătrână, din pricină că am fost botezată după una. Stră-străbunica mea, Dolores Deeks, a murit cu vreo câţiva ani înainte să mă nasc eu. A fost bunica lui Andy şi a fost nemaipomenită. Genul de femeie care purta pălării cu pene şi mergea la marşurile de proteste civile. Dolores a fost prima persoană căreia Andy i-a mărturisit că e homosexual. Avea treisprezece ani. Au fost foarte apropiaţi, iar când ea a murit, i-a lăsat lui Andy casa. Acolo locuim noi acum, în casa victoriană verde-mentă a stră-străbunicii Dolores, din cartierul Castro.

Lucru pe care nu ni l-am fi permis niciodată fară generosul ei testament. Părinţii mei câştigă destul pentru un trai îndestulat, dar nici pe departe ca vecinii. Casele bine întreţinute de pe strada noastră, cu cornişele decorative ale mansardelor şi ornamentele extravagante de lemn, toate vin din bani moşteniţi. Inclusiv casa de culoarea levănţicii de alături.

Numele meu e, de asemenea, şi al parcului, Misiunea Dolores. Nu e o coincidenţă. Stră-străbunica Dolores a fost numită după misiunea din vecinătate, care a fost numită după un pârâu ce se chema *Arroyo de Nuestra Senora de los Dolores.* Asta se traduce ca „Pârâul Stăpânei noastre a întristării”. Pentru că, nu-i aşa, cine n-ar vrea să fie numită după un deprimant curs de apă? E, de asemenea, şi o stradă importantă aici numită Dolores. E ciudat, într-un fel.

Eu mai degrabă sunt o Lola.

---

[2] Una dintre cele mai populare mâncăruri coreene: costiţe (de zgârci) uşor dulci, la grătar, cu ceapă, usturoi şi sos de soia.

Plimbarea lui Betsy e pe terminate, şi ne îndreptăm spre casă. Sper că părinţii meu nu l-au torturat pe Max. Pentru cineva atât de tupeist pe scenă, e practic un introvertit în afara ei, iar aceste reuniuni săptămânale nu sunt uşoare pentru el. „Am crezut că a avea de-a face cu un tată protector este destul de rău”, a zis el, odată. „Dar doi? Taţii tăi or să-mi mănânce zilele, Lo.”

Un camion folosit la mutări hurducăie pe lângă noi şi asta mi se pare ciudat, pentru că deodată – cât ai clipi – buna mea dispoziţie e înlocuită de nelinişte. Grăbim pasul. Max trebuie să fi trecut dincolo de stinghereală acum. Nu pot să explic, dar cu cât mă apropii de casă, cu atât mai rău mă simt. Un scenariu oribil mi se învârteşte prin minte: părinţii mei, atât de neobosiţi în a pune întrebări, încât Max hotărăşte că nu merit eu să mai treacă el prin aşa ceva.

Speranţa mea e ca, într-o bună zi, când o să fim împreună de mai mult de o vară, părinţii mei să-şi dea seama că el este acela şi vârsta n-o să mai fie o problemă. Însă, în pofida inabilităţii lor de a vedea acum acest adevăr, nu sunt proşti. Discută cu Max pentru că se gândesc că, dacă îmi interzic să-l mai văd, o să fugim pur şi simplu în lume. Eu o să mă mut la el în apartament şi o să-mi iau o slujbă de dansatoare goală sau dealer de LSD.

Ceea ce e mai mult decât eronat.

Dar deja alerg, târând-o pe Betsy pe deal în jos. Ceva nu e în regulă. Şi sunt convinsă că se întâmplă – fie Max a plecat, fie părinţii mei l-au încolţit într-o ceartă aprinsă despre lipsa de perspectivă din viaţa lui –, când ajung pe strada mea şi totul se lămureşte.

Camionul de mutare.

Nu masa în familie.

Camionul de mutare.

Dar sunt sigură că maşina aparţine altui chiriaş. Trebuie, întotdeauna e aşa. Ultima familie, perechea aceea ce mirosea ca parmezanul Baby Swiss şi colecţiona ciudăţenii medicale, precum ficaţi deshidrataţi în formaldehidă şi modele supradimensionate de vagine, plecase în urmă cu o săptămână. În ultimii doi ani, se perindase un şir

neîntrerupt de chiriaşi şi, de fiecare dată când plecau, fară voia mea mă simţeam bolnavă până soseau cei noi.

Pentru că dacă *de data asta se mutau ei înapoi?*

Am încetinit, ca să mă uit mai bine la camion. E cineva afară? Nu observasem vreo maşină în garaj când trecusem mai devreme pe acolo, dar îmi făcusem un obicei să nu mă holbez la casa de alături. Fără îndoială, erau doi oameni în faţa mea, pe trotuar. Mi-am mijit ochii şi am descoperit, cu un amestec de tulburare şi uşurare, că erau doar ajutoarele de la firma de mutări. Betsy smuceşte de lesă, iar eu îmi reiau pasul de plimbare.

Sunt sigură că nu am de ce să mă îngrijorez. Care ar fi motivele?

Numai că... *întotdeauna* e un motiv. Cărăuşii ridică o canapea albă din spatele camionului şi inima mea bate mai puternic. O recunosc? Am stat vreodată pe ea? Dar, nu. N-o ştiu. Arunc un ochi în camionul supraîncărcat, căutând ceva familiar, şi nu dau decât de un maldăr de mobilier modern masiv, pe care nu-l mai văzusem niciodată înainte.

Nu sunt ei. N-au cum să fie ei.

Nu sunt ei!

Rânjesc cu gura până la urechi – un zâmbet prostesc, care mă face să arăt ca un copil şi pe care, în mod normal, nu-mi dau voie să-l afişez – şi le fac cu mâna hamalilor. Ei mormăie şi mă salută, din cap. Uşa garajului casei levănţică e deschisă, iar acum sunt ferm convinsă că mai devreme nu era. Cercetez maşina şi uşurarea mea creşte. E o maşină de familie, argintie, pe care n-o recunosc.

Salvată. Din nou. Este o zi fericită.

Betsy şi cu mine dăm buzna înăuntru.

— Masa s-a terminat! Hai să mergem, Max.

Toată lumea se uită pe fereastra din faţă, din living.

— Se pare că avem din nou vecini, zic eu.

Andy se arată surprins de veselia din glasul meu. N-am vorbit niciodată despre asta, dar el ştie că s-a întâmplat ceva, acolo, acum doi ani. Ştie că îmi fac griji să nu se întoarcă ei, că mă agit în fiecare zi când se mută cineva alături.

— Ce? rânjesc eu din nou, dar apoi mă opresc, conştientă de prezenţa lui Max.

Mă potolesc.

— Ăă, Lo? Nu i-ai văzut, din întâmplare, nu-i aşa?

Îngrijorarea lui Andy e emoţionantă. Îi dau drumul lui Betsy din lesă şi o şterg în bucătărie. Hotărâtă să grăbesc lucrurile şi să plecăm odată, adun rapid ultimele farfurii de pe masă şi mă îndrept cu ele spre chiuvetă.

— Nu! râd eu. De ce? Au alt vagin de plastic? O girafa împăiată? O armură medievală… ce-i?

Toţi trei se uită fix la mine.

Simt un nod în gât.

— Ce s-a întâmplat?

Max mă cercetează cu neobişnuită curiozitate.

— Părinţii tăi spun că ştii familia.

Nu. NU.

Cineva spune altceva, dar nu mai înregistrez cuvintele. Picioarele mă duc spre fereastră, în vreme ce creierul meu ţipă la mine să mă întorc cu spatele. Nu se poate să fie ei. Nu era mobilierul lor! Nu era maşina lor! Dar oamenii îşi mai cumpără lucruri noi. Ochii mei sunt pironiţi pe uşa de alături, când iese cineva pe verandă. Farfuriile din mâinile mele – *De ce naiba mai am încă farfuriile de la masă?*

— Se sparg de podea.

Pentru că iat-o pe ea.

Calliope Bell.

Capitolul doi

— E la fel de frumoasă ca la televizor.

Împung înciudată în bolul cu prăjituri şi biscuiţi crocanţi de orez aflat pe masă.

— La fel de frumoasă ca întotdeauna.

Max ridică din umeri.

— E în regulă. N-ai de ce să te ambalezi.

Oricât de liniştită sunt de declaraţia lui de neimpresionare, nu-i destul ca să mă abată de la gândurile mele. Stau dărâmată lângă balustrada casei de ceai rustice şi o adiere de vânt pluteşte peste bazinul ca oglinda de lângă noi.

— Nu înţelegi. Ea e *Calliope Bell.*

— Ai dreptate. Nu înţeleg.

Ochii lui se întunecă în spatele ramelor groase ale ochelarilor Buddy Holly. Ăsta e un lucru pe care-l avem în comun – vederea proastă. Ador când îşi poartă ochelarii. Rockerul dezlănţuit se combină cu tocilarul sexy. Nu-i poartă decât atunci când nu e pe scenă sau doar dacă interpretează un număr acustic. Caz în care ochelarii adaugă tuşa necesară de sensibilitate. Max e întotdeauna conştient de fizicul lui, ceea ce unii ar putea considera vanitate, dar eu îl înţeleg pe deplin. N-ai decât o şansă ca să faci o primă impresie bună.

— Dă-mi voie să mă lămuresc, continuă el. Când voi eraţi în primul an de liceu…

— Când eu eram în primul an. Ea e cu un an mai mare.

— Okay, când tu erai în primul an. Ce? A fost rea cu tine? Şi tu eşti încă supărată din pricina asta?

Fruntea i se încreţeşte, ca şi când i-ar lipsi jumătate de ecuaţie. Ceea ce e adevărat. Şi n-am de gând să-i umplu eu spaţiile lipsă.

— Da.

El pufneşte.

— Atunci trebuie să fi fost ceva foarte nasol, dacă ai

spart tu farfuriile alea din cauza asta.

Îmi luase cincisprezece minute să curăţ mizeria făcută. Cioburi de porţelan şi bucăţele de frittata de ouă, prinse între crăpăturile duşumelei de lemn de esenţă tare şi sirop lipicios de zmeură şi piersici împrăştiat ca sângele pe plinte.

— Nici n-ai idee.

Mă opresc la atât.

Max îşi toarnă o altă ceaşcă de ceai de iasomie.

— Şi atunci de ce-ai idolatrizat-o?

— N-am idolatrizat-o atunci. Doar când eram mai mici. Ea era… fata asta splendidă, talentată, care se întâmpla să fie şi vecina mea. Vreau să spun, ieşeam împreună când eram mici, ne jucam cu păpuşile Bărbie şi ne închipuiam fel şi fel. Dar m-a durut când s-a întors împotriva mea, asta-i tot. Nu pot să cred că n-ai auzit despre ea, adaug eu.

— Scuze. Nu prea mă uit la patinaj artistic.

— A fost de două ori la Campionatul Mondial. Medalii de argint? E cea mai mare speranţă olimpică de anul ăsta.

— Scuze, zice el din nou.

— A fost şi pe cutiile de Wheaties[3].

— Fără îndoială vândute la un întreg dolar şi nouăzeci şi nouă de cenţi pe ebay; îşi împinge genunchiul într-al meu pe sub masă. Cui naibii-i pasă?

Am oftat.

— Îi iubeam costumele. Volanele de şifon, mărgelele şi cristalele Swarovski, fustele minuscule…

— Fuste minuscule? Max dă pe gât restul de ceai.

— Şi avea graţie, şi postură, şi încredere.

Îmi îndrept umerii.

— Şi părul acela, perfect lucios. Pielea aceea perfectă.

— Perfect e supralicitat. Perfect e plictisitor.

Zâmbesc.

— Adică nu crezi că eu sunt perfectă?

— Nu. Eşti adorabil de excentrică şi nu mi-ai plăcea altfel.

---

[3] Cereale supranumite „micul-dejun al campionilor”, pe a căror cutie se folosesc imagini de atleţi renumiţi.

Bea-ţi ceaiul.

După ce termin, mai facem o plimbare. Grădina de Ceai Japoneză nu e mare, dar compensează prin frumuseţe. Flori parfumate în culori de giuvaiere sunt armonizate cu plante complicat tunse, în nuanţe calme de albastru şi verde. Aleile şerpuiesc pe lângă statuile budiste, bazinele koi, o pagodă roşie şi un pod de lemn în formă de lună. Singurele sunete sunt cântecul păsărilor şi declicul discret al aparatelor de fotografiat. E tihnit. Magic.

Dar cel mai bun lucru?

Are cotloane ascunse, perfecte pentru sărutări.

Am găsit cea mai potrivită bancă, intimă şi ferită, iar Max mi-a luat capul în mâini şi mi-a apropiat buzele de ale lui. Asta aşteptasem. Săruturile lui sunt blânde şi violente, în acelaşi timp, cu miros de gumă de mestecat mentolată şi de ţigări.

Ne-am întâlnit toată vara, dar tot nu sunt obişnuită cu el. Max. *Iubitul meu,* Max. În seara în care ne-am întâlnit fusese prima oară când părinţii mei mă lăsaseră să mă duc la un club. Lindsey Lim era la baie, aşa că am fost temporar singură, cocoţată cu nervozitate pe zidul aspru de beton de la Verge. El a venit drept la mine de parcă o mai făcuse de o sută de ori înainte.

— Mă scuzi, a zis. Trebuie să fi observat că m-am uitat lung la tine în timpul spectacolului.

Asta era adevărat. Se uitase lung şi mă entuziasmase, cu toate că nu crezusem. Micul club era aglomerat şi s-ar fi putut uita la oricare dintre fetele ahtiate care dansau pe lângă mine.

— Cum te cheamă?

— Lola Noian.

Mi-am aranjat tiara şi m-am mişcat în pantofii mei cu talpă groasă.

— Lo-lo-lo-lo Lo-la, mi-a cântat Max, ca în melodia celor de la Kinks.

Vocea lui groasă era răguşită de la spectacol. Purta un tricou negru, simplu, despre care aveam să descopăr curând că era uniforma lui. Pe dedesubt, umerii îi erau laţi,

braţele musculoase, şi imediat i-am zărit tatuajul care avea să devină preferatul meu, ascuns în adâncitura cotului său stâng. Tizul lui din *Where the Wild Things Are*[4]*.* Băieţelul în costum de lup.

Era cel mai atrăgător tip care vorbise vreodată cu mine. Propoziţii semicoerente mi se rostogoleau în cap, dar nu mă puteam ţine după niciuna îndeajuns cât s-o pot rosti.

— Ţi-a plăcut spectacolul?

A trebuit să-şi ridice vocea ca să se audă peste Ramones, care începuseră să bubuie dinspre boxe.

— Aţi fost grozavi, am strigat eu. N-am mai văzut trupa ta până acum.

Am încercat să zbier această a doua parte degajat, ca şi când nu-i mai văzusem doar trupa lui până atunci. N-avea de unde să ştie că era prima oară în viaţa mea când mă aflam la un concert.

— Ştiu. Te-aş fi remarcat. Ai vreun iubit, Lola?

Joey Ramones îi ţinea isonul, cântând în spatele lui: *Hei, fetiţo. Vreau să fiu iubitul tău.*

Băieţii de la şcoală nu erau niciodată atât de direcţi. Nu că aveam eu prea multă experienţă, ci doar câteodată, vreun prieten, de câte o lună, ici şi colo. Cei mai mulţi băieţi sunt fie intimidaţi de mine, fie mă consideră o ciudată.

— De ce te interesează? mi-am ridicat eu bărbia în sus, cu încrederea la cote ameţitoare.

Fată drăguţă. Vreau să fiu iubitul tău.

Max s-a uitat la mine de sus până jos şi colţul gurii i s-a ridicat într-un zâmbet.

— Vad că deja trebuie să pleci.

A făcut semn din cap şi, când m-am întors, am dat cu ochii de Lindsey Lim, cu gura larg căscată. Numai o adolescentă poate arăta atât de penibil şi de surprinsă. Oare Max îşi dădea seama că noi eram încă la liceu?

— Deci, de ce nu-mi dai numărul tău de telefon? a continuat el. Mi-ar plăcea să te mai văd.

---

[4] Carte ilustrată pentru copii, publicată în 1963 de scriitorul şi ilustratorul american Maurice Sendack. A fost ecranizată de mai multe ori şi a primit numeroase premii.

Trebuie să fi auzit cum îmi bătea inima, când am răscolit prin conţinutul poşetei mele: gumă de mestecat cu aromă de pepene, bilete vechi de film, reţete de burrito vegetarian şi un curcubeu de sticluţe de ojă. Am scos un marker, dându-mi seama prea târziu că numai copiii şi fanii itineranţi ai muzicienilor poartă markere după ei. Din fericire, el n-a părut deranjat.

Şi-a întins încheietura mâinii.

— Aici.

Îi simţeam respiraţia caldă pe ceafa când i-am scris cu markerul pe piele. Mâna mi-a tremurat, dar am reuşit cumva să i-l scriu clar, cu linii groase, sub tatuaj. Apoi el a zâmbit – acel zâmbet specific, doar din colţul gurii – şi a plecat printre corpurile năduşite spre barul slab luminat. Mi-am îngăduit pentru un moment să mă uit lung în urma lui. În pofida numărului meu de telefon, eram sigură că n-aveam să-l mai văd.

Dar chiar a sunat.

Evident, a sunat.

S-a întâmplat peste alte două zile, când eram în autobuz şi mă duceam spre muncă. Max a vrut să ne întâlnim la Haight, să luăm prânzul, iar eu aproape c-am murit refuzându-l. M-a întrebat ce făceam în ziua următoare. Tot la lucru. Şi atunci m-a întrebat dar în următoarea, iar mie nu-mi venea să cred că el insista. Da, i-am spus. *Da.*

Purtam o rochie roz soda-fountain[5], tip chelneriţă, şi părul meu natural – sunt brunetă, culoarea obişnuită – era prins în doi melci, ca nişte urechi de Mickey Mouse. Am mâncat falafel şi am descoperit că eram amândoi vegetarieni. El mi-a spus că nu avea mamă, iar eu i-am spus că, la drept vorbind, nici eu. Şi apoi, când mi-am şters ultimele firimituri de la gură, el mi-a spus aşa:

— Nu există un mod politicos să întrebi, aşa că o să fiu direct. Câţi ani ai?

Trebuie să fi făcu o moacă îngrozitoare, fiindcă Max a

[5] Model adolescentin, fără mâneci, cu fiista cloş foarte amplu, până la genunchi.

părut şocat, în timp ce mă chinuiam să aleg un răspuns potrivit.

— Hmm? Chiar atât de rău?

Am hotărât că tragerea de timp era cea mai bună tactică.

— Tu câţi ani ai?

— Exclus. Tu, prima.

Iar amânare.

Tu câţi crezi?

— Cred că ai o faţă drăguţă, care te arată mai tânără decât eşti. Şi nu vreau să te insult în niciun fel, aşa că va trebui să-mi spui.

Asta-i adevărat. Faţa mea e rotundă, obrajii sunt „buni de ciupit", iar urechile îmi ies în afară mai mult decât mi-ar plăcea. Mă lupt cu machiajul şi garderoba. Mă ajută şi corpul meu plinuţ. Dar mă pregăteam să-i spun adevărul, pe bune, când el a început să ghicească.

— Nouăsprezece?

Am clătinat din cap.

— Mai mare sau mai mică?

Am ridicat din umeri, dar a înţeles unde băteam.

— Optsprezece? Te rog, spune-mi că ai optsprezece.

— Bineînţeles că am optsprezece, am zis eu şi-am împins coşuleţul de plastic gol la o parte.

Din exterior păream o regină a gheţii, dar înăuntru mă fâstâceam toată.

— Aş mai fi aici, altminteri?

Ochii lui de culoarea ambrei s-au îngustat neîncrezători, iar panica mi-a crescut.

— Deci tu câţi ani ai? am întrebat din nou.

— Mai mulţi decât tine. Eşti la colegiu?

— O să fiu.

Într-o bună zi.

— Deci încă locuieşti cu ai tăi?

— Câţi ani ai? l-am întrebat, pentru a treia oară.

El s-a strâmbat.

— Am douăzeci şi doi, Lola. Şi probabil n-ar trebui să purtăm această conversaţie. Îmi pare rău, dacă aş fi ştiut…

— Sunt legală.

Şi imediat m-am simţit stupidă.

A urmat o pauză lungă.

— Nu, a zis Max. Eşti periculoasă.

Dar zâmbea.

A trebuit încă o săptămână de întâlniri prieteneşti până l-am convins să mă sărute. Cu siguranţă era interesat, dar îmi dădeam seama că-l făceam să se simtă neliniştit. Nu ştiu de ce, asta mă făcea pe mine şi mai îndrăzneaţă. Îmi plăcea Max aşa cum nu mai plăcusem pe cineva de ani buni. De doi ani, ca să fiu mai exactă.

S-a întâmplat la biblioteca publică şi ne-am întâlnit acolo pentru că Max o socotise un loc sigur. Dar când m-a văzut - rochie scurtă, ghete înalte – a făcut ochii mari într-o expresie pe care deja o recunoşteam ca pe o neobişnuită etalare a emoţiei.

— Ai putea vârî un om de treabă în bucluc, a zis el.

Am întins mâna spre cartea lui, dar l-am atins în schimb pe băiatul în costum de lup. Stăpânirea lui de sine a slăbit.

— Lola, m-a avertizat el.

Eu l-am privit nevinovată.

Şi atunci a fost când m-a luat de mână şi m-a dus departe de mesele sălii de lectură, între rafturile unde nu era nimeni. M-a lipit cu spatele de biografii.

— Eşti sigură că vrei asta?

O tachinare în glasul lui, dar privirea îi era serioasă.

Palmele mi-au asudat.

— Fireşte.

— Nu sunt un băiat cuminte, şi-a mai făcut un pas spre mine.

— Poate nici eu nu sunt o fată cuminte.

— Nu. Tu eşti o fată foarte cuminte. Asta-mi place la tine.

Şi, cu un singur deget, mi-a ridicat faţa spre a lui.

Relaţia noastră a progresat rapid. Eu am fost cea care a încetinit lucrurile. Părinţii mei puneau întrebări. Nu mai credeau că îmi petrec atâta vreme cu Lindsey. Şi ştiam că nu era bine să-l mint pe Max, înainte ca lucrurile să meargă mai departe, aşa că i-am dezvăluit vârsta mea reală.

Max a fost furios. A dispărut vreo săptămână şi aproape

că pierdusem orice speranţă, când a sunat din nou. A spus că era îndrăgostit. Eu i-am spus că va trebui să-i cunoască pe Nathan şi pe Andy. Ideea de a-mi întâlni părinţii îl fee să nu fie în apele lui – tatăl lui e alcoolic, mama lui l-a părăsit când avea cinci ani –, dar a fost de acord. Atunci au fost plasate restricţiile pe capul nostru. Şi apoi, săptămâna trecută, la aniversarea celor şaptesprezece ani ai mei, mi-am pierdut virginitatea în apartamentul lui.

Părinţii mei cred că am fost la grădina zoologică.

Şi de atunci, ne-am mai culcat o dată împreună. Şi nu sunt tâmpită în chestiunile astea; nu vreau să am deziluzii romantice. Am citit destul cât să ştiu că durează o vreme până devine plăcut pentru fete. Dar eu sper să se schimbe mai curând.

Sărutatul e fantastic, aşa că sunt sigură c-o să se întâmple.

Numai că, astăzi, nu mă pot concentra la buzele lui. Le-am aşteptat toată după-amiaza, dar acum, când sunt aici, mintea mea e-n altă parte. Sună clopote în depărtare – de la pagodă? din afara grădinii?

— Şi tot ce pot gândi e *Bell. Bell. Bell*[6].

S-au întors. În dimineaţa asta erau doar trei, Calliope şi părinţii ei. Niciun semn de fraţii ei. Nu că m-ar deranja să-l văd pe Aleck. Dar pe celălalt…

— Ce-i?

Tresar. Max se uită la mine. Când ne-am oprit din sărutat?

— Ce-i? întreabă el din nou. Unde eşti?

Muşchii ochiului mi se zbat.

— Îmi pare rău, mă gândeam la serviciu.

Nu mă crede. Asta e problema când ţi-ai minţit iubitul în trecut. El oftează frustrat, se ridică şi îşi vâră o mână în buzunar. Ştiu că învârte bricheta între degete.

— Îmi pare rău, spun din nou.

— Las-o baltă. Se uită la ceasul de pe telefonul lui. E timpul să plecăm, oricum.

Drumul până la Royal Civic Center 16 e liniştit, în afară

[6] Bell, în limba engleză, clopot.

de Clash duduind în boxele maşinii. Max e cu capsa pusă, iar eu mă simt vinovată.

— Mă suni mai târziu? întreb.

El dă din cap şi opreşte maşina, dar ştiu că tot sunt într-o situaţie dificilă.

De parc-aş fi avut nevoie de încă un motiv să-i urăsc pe gemenii Bell.

Capitolul trei

Şefa mea rearanjează solniţele. Face asta cu o alarmantă frecvenţă. Sala de cinematograf e într-o pauză dintre filmele de seară, iar eu mă folosesc de prilej să-mi frec bine uleiul de floricele de porumb de pe părul braţului.

— Încearcă ăsta, îmi întinde ea un şerveţel umed pentru bebeluşi. E mai bun decât un şervet de pânză.

Eu accept cu un sincer mulţumesc. În pofida faptului că e nevrotică, Anna e colega mea preferată de la muncă. E un pic mai mare decât mine, foarte frumoasă şi tocmai a început şcoala de film. Are un zâmbet vesel – cu o mică strungăreaţă între dinţii din faţă – şi o şuviţă groasă, platinată, în părul ei şaten-închis. E foarte şic. În plus, întotdeauna poartă un lănţişor cu o mărgea de sticlă în formă de banană.

Îmi plac cei care poartă câte un accesoriu care spune ceva.

— Ăsta de unde naiba l-ai mai scos? o întreabă singura cealaltă persoană din spatele tejghelei.

Sau, mai precis, de pe tejghea, unde absurd de atrăgătorul ei iubit, cu accent englezesc, stă cocoţat.

El este celălalt lucru care-mi place la Anna. Oriunde se duce ea, el o urmează.

Face semn din cap spre şerveţelul umed.

— Ce altceva mai ai prin buzunare? Cârpe de praf? Spray de mobilă?

— Ia vezi, zice ea, să nu-ţi frec eu braţele *tale,* Etienne.

El rânjeşte.

— Câtă vreme o faci în intimitate…

Anna e singura persoană care-i spune pe nume. Noi, ceilalţi, îi spunem pe numele de familie, St. Clair. Nu ştiu de ce. E doar o curiozitate. S-au mutat recent aici, dar s-au întâlnit anul trecut la Paris, unde au terminat liceul. Paris. Aş fi în stare de crimă să mă duc la şcoală la Paris, mai ales dacă sunt tipi ca Etienne St. Clair pe acolo.

Nu că l-aş înşela pe Max. Doar zic. St. Clair are nişte ochi căprui superbi şi părul ciufulit artistic. Deşi e puţin cam scund pentru gustul meu, cu vreo palmă mai scund decât iubita lui.

El e la colegiu la Berkeley, dar în pofida faptului că nu munceşte nicăieri, petrece tot atât de mult timp aici, la cinematograf, cât în partea cealaltă a golfului. Şi pentru că

e frumos şi încrezut şi sigur pe el, toată lumea îl place. În doar câteva ore, a reuşit să-şi vâre nasul prin toate zonele angajaţilor fară niciun protest din partea direcţiunii.

Genul ăsta de farmec personal e impresionant. Dar asta nu înseamnă că vreau să aud despre frecatul lor în intimitate.

— Tura mea se încheie într-o jumătate de oră. Vă rog, aşteptaţi până părăsesc eu zona, înainte de a dezvolta subiectul.

Anna zâmbeşte spre St. Clair, care îi scoate uriaşa insignă cu *Întreabă-mă despre clubul cinefililor! de pe vesta ei cafenie de serviciu.*

— Lola e doar geloasă. Are din nou probleme cu Max.

Mi-aruncă o privire şi zâmbetul îi devine forţat.

— Ce ţi-am spus eu despre muzicieni? Genul ăsta de băiat rău o să-ţi frângă inima.

— Sunt răi numai pentru că sunt ghinionişti, murmură St. Clair.

Îşi prinde insigna la el în piept, pe sacoul ăla negru fabulos, cu două rânduri de nasturi, care-l face să arate foarte european, într-adevăr.

— Doar pentru că, odinioară, aţi avut voi probleme cu cineva, zic eu, nu înseamnă că am şi eu. Max şi cu mine suntem foarte bine. Nu… nu face asta! clatin din cap spre St. Clair. Îţi strici un sacou perfect.

— Pardon, o voiai tu? Ţi-ar putea completa colecţia.

Face semn spre vesta mea cafenie. Între nasturii prevăzuţi de Sala Regală, am *mai multe* broşe scânteietoare vintage. Numai un singur manager s-a plâns până acum, dar, aşa cum i-am explicat, politicos, bijuteriile

mele nu fac decât să atragă mai mult atenţia asupra reclamelor lui.

Aşa că am câştigat disputa.

Şi, din fericire, nimeni n-a spus nimic despre vesta însăşi, pe care am modificat-o într-atât, încât e într-adevăr mulată şi semi-măgulitoare. Ştiţi. Pentru o vestă de poliester. Telefonul vibrează în buzunarul meu.

— Ţine minte ce voiai să spui, îi zic eu lui St. Clair.

E un mesaj de la Lindsey Lim:

N-o să crezi pe cine am văzut alergând prin parc. Ţin-te tare.

— Lola!

Anna se repede să mă prindă, dar nu cad. Cad? Mâna ei e pe braţul meu, ţinându-mă în picioare.

— Ce s-a întâmplat, ce-ai păţit?

Cu siguranţă, Lindsey a văzut-o pe Calliope. Calliope era cea care făcea exerciţii în parc, aşa cum era prevăzut în antrenamentul ei. Bineînţeles că era Calliope! Am înăbuşit cealaltă posibilitate, ferm şi cu forţă, dar a sărit înapoi imediat. Parazitul ăsta care creşte în mine. Nu dispare niciodată, indiferent de câte ori îmi spun să uit de asta. Este trecutul şi nimeni nu poate schimba trecutul. Dar creşte, totodată. Pentru că oricât de groaznic e gândul la Calliope Bell, nu înseamnă nimic pe lângă durerea care mă covârşeşte ori de câte ori mă gândesc la geamănul ei.

Ei or să fie în ultimul an de liceu. Ceea ce înseamnă că, în pofida non-apariţiei de azi-dimineaţă, nu există niciun motiv ca fratele ei geamăn să *nu fie* aici. Tot ce pot spera e într-o oarecare amânare. Îmi trebuie timp să mă pregătesc.

I-am trimis lui Lindsey înapoi un singur semn de întrebare. *Te rog, te rog te rog,* imploram eu universul. *Te rog să fie Calliope.*

— E Max? întreabă Anna. Părinţii tăi? Oh, Doamne, e tipul ăla pe care l-am dat afară din sală, ieri, nu-i aşa? Ţicnitul ăla cu telefon gigantic şi găleata de pui! Cum de ţi-a aflat număr…

— Nu e ăla.

Dar nu-i pot explica. Nu acum, nu asta.

— Totul e în regulă.

Anna şi St. Clair schimbă priviri la fel de neîncrezătoare.

— E vorba despre Betsy. Căţeluşa mea. Andy zice că pare bolnavă, dar sunt sigură că proba.

Telefonul vibrează din nou şi aproape că-l scap din mână în încercarea mea înnebunită de a citi textul:

Calliope. Cercetările scot la iveală un nou antrenor, s-a întors pe bune

— Ei? întreabă St. Clair.

Calliope. Oh, Slavă Domnului, *CALLIOPE.* Îmi ridic privirile spre prietenii mei.

Ce?

Betsy! zic ei în cor.

— Oh, da, le zâmbesc uşurată. Alarmă falsă. Doar a vomat un pantof.

— Un pantof? repetă St. Clair.

— Frate, zice Anna, m-ai speriat. Trebuie să te duci acasă?

— Putem să ne descurcăm să închidem, dacă e nevoie să

te duci, adaugă St. Clair.

De parcă el ar lucra aici. Fără îndoială că vrea să plec numai ca să-şi poată linge iubita.

Mă îndepărtez câţiva paşi, către maşina de popcorn, stânjenită de-a mă fi dat în spectacol.

— Betsy e în regulă. Dar, mulţumesc, adaug, în timp ce telefonul vibrează din nou.

Eşti ok?

Da. Am văzut-o azi-dimineaţă.

Şi NU MI-AI SPUS???

Voiam să te sun după muncă. N-ai văzut…?

Nu. Dar mă ocup de. Sună-mă la 18:00, ned

Lindsey Lim îşi imaginează că e detectiv. Asta i se trage

din obsesia ei de-o viaţă pentru enigme, încă de când a primit seria Nancy Drew Starter (de la *Secretul Vechiului Orologiu până la Secretul Fermei Porţii Roşii),* la a opta sa aniversare. De acolo, „Ned”. A încercat să-mi spună Bess, prietena cochetă care se dă în vânt după cumpărături, dar eu n-am fost încântată, pentru că Bess îi spune mereu lui Nancy că situaţia e prea periculoasă şi că ar trebui să renunţe.

Ce fel de prietenă spune aşa ceva?

Şi, hotărât, nu sunt George, cealaltă bună prietenă a lui Nancy, pentru că George este o băietană atletică şi cu nas cârn. George n-ar purta niciodată o rochie Maria Antoaneta – nici chiar cu bocanci de luptă cu talpă platformă – la petrecerea de iarnă a şcolii sale. Astfel c-a mai rămas doar Ned Nickerson, iubitul lui Nancy. Ned e într-adevăr folositor şi adesea o ajută pe Nancy în situaţiile care-i pun viaţa în pericol. Pot să accept asta. Chiar dacă e un tip.

Mi-o închipui pe Lindsey pironită în faţa computerului ei. Fără îndoială că s-a dus direct pe site-urile fanilor patinatoarelor şi aşa a aflat despre noul antrenor. Deşi nu m-aş mira să se fi dus ea însăşi la Calliope. Lindsey nu e uşor de intimidat, tocmai de aceea o să devină, într-o bună zi, o pricepută anchetatoare. E raţională, directă şi sinceră fară excepţii.

În această privinţă, ne completăm una pe alta.

Suntem cele mai bune prietene de când, ei bine… de când gemenii Bell au încetat să fie cei mai buni prieteni ai mei. De când am mers la grădiniţă şi ei şi-au dat seama că nu mai era atât de cool să-şi petreacă timpul cu vecina de alături, care nu stătea decât jumătate de zi la şcoală. Dar partea aceasta din trecutul nostru nu e atât de dezagreabilă precum sună. Pentru că, imediat eu am întâlnit-o pe Lindsey şi ne-am descoperit pasiunile comune pentru gândacii crustacee, creioanele colorate verde-marin şi prăjiturelele Little Debbies în formă de Pom de Crăciun. Prietenie instant. Şi, mai târziu, când colegele noastre de clasă au început să mă necăjească pentru că purtam tutu-uri sau cipici de cauciuc, Lindsey a fost cea care a mârâit la

ele „Duceţi-vă naibii, guri spurcate”.

Eu îi sunt foarte devotată. Mă întreb dacă o să mai descopere ceva şi despre celălalt Bell?

— Cum? zice St. Clair.

— Hm?

Mă întorc şi-i văd, pe el şi Anna, uitându-se la mine cu o altă expresie ciudată.

— Ai zis ceva despre un clopot. Anna îşi apleacă un pic capul. Eşti sigură că te simţi bine? Ai fost foarte pierdută în gânduri, seara asta.

— Mă simt minunat! Pe bune!

De câte ori va trebui să mai mint azi? M-am oferit voluntar să curăţ băile de la etajul trei, ca să încetez de a mă mai da de gol, dar mai târziu, când a apărut Andy să mă ia acasă – părinţilor mei nu le place să merg cu autobuzul, seara – m-a măsurat din priviri, îngrijorat.

— Eşti bine, Lola-carola?

Am trântit poşeta de podea.

— De ce toată lumea mă întreabă asta?

— Poate pentru că arăţi ca şi când... Andy face o pauză, expresia lui schimbându-se într-o abia mascată speranţă. Te-ai certat cu Max?

— Tată!

El ridică din umeri, dar mărul lui Adam saltă în gâtul lui, un semn sigur că se simte vinovat c-a întrebat. Poate mai sunt speranţe pentru Max şi părinţii mei, totuşi. Sau, cel puţin, pentru Max şi Andy. Andy e întotdeauna cel dintâi care o lasă mai moale în situaţii dificile.

Ceea ce, apropo, nu-l face pe el „femeia”. Nimic nu mă enervează mai tare decât cineva care presupune că unul dintre taţii mei e mai-puţin-decât-tată. Da, Andy îşi câştigă existenţa gătind. Şi a stat acasă pentru a mă creşte pe mine. Şi e bun când vorbeşte despre sentimente. Dar tot el repară prizele, desfundă ţevile din bucătărie, omoară gândacii şi schimbă roţile dezumflate. Iar Nathan poate că e responsabilul cu disciplina din familie şi un avocat nemilos

pentru ACLU[7], dar tot el ne împodobeşte casa cu antichităţi şi lăcrimează la nunţile din serialele TV.

Deci niciunul nu e „femeia”. Amândoi sunt bărbaţi homosexuali, na.

Cum nici toate femeile nu se potrivesc stereotipiilor de felul ăsta.

— E din pricina… vecinilor noştri? face Andy o încercare.

Ştie că, dacă-i vorba despre ei, eu n-aş deschide subiectul.

— Nu e nicio pricină, tată. A fost doar o zi lungă.

Drumul spre casă îl parcurgem în tăcere. Mă ia cu tremurat când mă dau jos din maşină, dar nu din cauza scăderii de temperatură. Mă uit lung la casa victoriană levănţică. La fereastra dormitorului de vizavi de a mea. Nu e nicio lumină. Gheara de gheaţă din jurul inimii mele îşi slăbeşte strânsoarea, dar nu de tot. Trebuie să văd în camera aceea. Adrenalina ţâşneşte prin mine şi mă reped pe scări, intru în casă şi urc încă un şir de trepte.

— Hei! strigă Nathan după mine. Nicio îmbrăţişare pentru bătrânul tău tată?

Andy îi spune ceva cu voce scăzută. Acum, că sunt deja la uşa dormitorului meu, mă tem să intru. Ceea ce e absurd. Sunt o persoană curajoasă. De ce m-ar înspăimânta o fereastră? Dar fac o pauză ca să mă asigur că Nathan nu vine sus. Indiferent ce mă aşteaptă, nu vreau să mă deranjeze nimeni.

Nu vine. Andy trebuie să-i fi cerut să mă lase în pace. Bine.

Deschid uşa camerei mele cu falsă încredere. Întind mâna după întrerupător, dar mă răzgândesc şi decid să adopt stilul Lindsey Lim. Mă furişez pe întuneric. Casele pastelate din oraşul ăsta sunt atât de apropiate, încât fereastra vecină, aceea care se aliniază perfect cu a mea, e la mai puţin de un metru. Mijesc ochii, dar din câte îmi pot da seama, dormitorul este… gol. Nu e nimic acolo. Mă uit în

---

[7] American Civil Liberties Union, organizaţia fondată în 1920 pentru a apăra drepturile civile ale tuturor cetăţenilor americani.

dreapta, în camera lui Calliope. Cutii. Mă uit în jos, în bucătăria lor. Cutii. Mă uit din nou drept înainte.

Niciun geamăn.

NICIUN GEAMĂN.

Tot corpul meu răsuflă uşurat. Aprind lumina, apoi dau drumul şi la combina stereo – trupa lui Max, bineînţeles. Tare. Îmi scot cipicii de balet, îi arunc în muntele de pantofi care-mi blochează dulapul şi-mi smulg peruca. Îmi scutur părul şi-mi dau jos vesta de serviciu. Apoi stupida bluză cu mâneci scurte şi guler pe care mă obligă s-o port şi pantalonii negri, urâţi şi neinteresanţi, urmează vesta, pe podea. Revin pantalonii roşii de pijama, de mătase chinezească, la care adaug un maieu asortat. Mă simt din nou eu însămi.

Arunc o privire spre fereastra goală.

Oh, da. Fără îndoială mă simt din nou eu însămi. Amphetamine urlă din boxele mele şi mă îndrept în paşi de dans spre telefon. O sun mai întâi pe Lindsey. Şi apoi pe Max, ca să-mi pot cere iertare c-am fost aşa de pierdută-n spaţiu la Grădina Japoneză. Poate e liber, mâine-dimineaţă. Nu trebuie să mă duc la serviciu până la două, aşa că am putea avea un mic dejun târziu numai noi doi. Sau am putea *spune* că mergem să luăm micul dejun, dar, *de fapt,* să ne ducem în apartamentul lui.

Închid ochii, ţopăi şi lovesc prin aer la bubuitul tobelor. Mă învârt în cercuri, şi râd, şi mă zbucium. Vocea lui Max e mânioasă. Versurile lui sunt sarcastice. Energia chitarei lui creşte şi iar creşte, iar basul zvâcneşte prin mine ca sângele. Sunt invincibilă. Şi atunci deschid ochii.

Cricket Bell rânjeşte:

— Bună, Lola.

Capitolul patru

E-n fereastra lui. E de-a dreptul în ea. Cu fundul pe pervaz şi cu picioarele – imposibil de lungi şi de subţiri – atârnând pe lângă perete, în afară, la două caturi deasupra pământului. Iar mâinile îi stau liniştit în poală, de parcă spionarea vecinei sale de sex opus, care nu bănuieşte nimic, ar fi cel mai firesc lucru din lume.

Mă holbez, neajutorată şi interzisă, iar el izbucneşte în râs. Îşi clatină corpul înainte şi-napoi, îşi dă capul pe spate şi bate din palme.

Cricket Bell *râde* de mine. Şi *bate din palme.*

— Te-am strigat.

Încearcă să se oprească din zâmbit, dar gura i se lăbărţează mai mult, cu încântare. Practic îi pot număra dinţii.

— Te-am strigat de vreo zece ori, dar muzica ta era prea tare, aşa că am aşteptat. Dansezi bine.

Umilinţa mă deposedează de abilitatea de a întreţine o conversaţie inteligentă.

— Îmi cer iertare.

Zâmbetul nu i-a dispărut, dar se simte vizibil jenat.

— Nu voiam decât să te salut.

Îşi trage înapoi picioarele în cameră într-o mişcare fluidă. Are o agilitate în modul în care aterizează, o graţie anume, care se recunoaşte instantaneu. Şi asta mă scaldă într-o fierbinte ruşine. După care se întinde şi sunt din nou uluită.

— Cricket, eşti... înalt.

Ceea ce, foarte probabil, era cel mai prostesc lucru pe care i l-aş fi putut spune.

Cricket Bell fusese dintotdeauna mai înalt decât majoritatea băieţilor, dar în ultimii doi ani crescuse cincisprezece centimetri. Pe puţin. Trupul lui zvelt odinioară slăbănog şi nelegat, în pofida mişcărilor graţioase – se schimbase, de asemenea. Căpătase formă, deşi nepronunţat. Nu mai era colţuros. Dar să remarci despre

cineva că e înalt e ca şi când ai remarca vremea rea când afară plouă. Deopotrivă evident şi enervant.

— E de la păr, zice el, cu o faţă serioasă. Gravitaţia a fost întotdeauna blestemul meu.

Şi părul lui negru *este* înalt. E lins, dar… invers lins. Nu sunt sigură cum e posibil, fară cantităţi serioase de mousse sau de gel, dar şi când era copil, părul lui Cricket stătuse drept în sus. Îi dă aerul de savant nebun, ceea ce nu e prea departe de adevăr. Părul lui este unul din lucrurile care miau plăcut întotdeauna la el.

Până când nu l-am mai plăcut deloc, vreau să spun.

El aşteaptă să-i răspund, dar văzând că n-o fac, îşi drege glasul.

— Dar şi tu eşti mai înaltă. Bineînţeles. Adică, a trecut multă vreme. Aşa că evident că eşti. Mai înaltă.

Ne cercetăm unul pe altul. Capul mi se învârte în timp ce încearcă să facă legătura dintre Cricket din prezent şi Cricket de odinioară. A mai crescut şi s-a împlinit la trup, dar e tot *el.* Acelaşi băiat de care m-am îndrăgostit într-a noua. Sentimentele mele se acumulaseră din copilărie, dar anul acela, anul când împlinise el şaisprezece ani, a fost cel în care totul s-a schimbat.

Cred că din cauza pantalonilor lui.

Cricket Bell fusese întotdeauna. *Drăguţ.* Şi era simpatic, şi era inteligent, şi era mai mare, şi era foarte firesc ca eu să dezvolt sentimente pentru el. Dar ziua în care totul a prins contur a fost aceea în care am descoperit că el devenise interesat de înfăţişarea lui. Nu la modul narcisist. Ci pur şi simplu la modul „poate că pantalonii scurţi lălâi şi bascheţii uriaşi nu sunt cea mai atrăgătoare ţinută pentru un băiat ca mine”.

Aşa că începuse să poarte pantalonii ăia.

Drăguţi pantaloni. Nu pantaloni de hipster sau de băiat de bani gata, nimic de genul ăsta, doar pantaloni care spuneau că îi pasă de pantaloni. Erau aleşi să i se potrivească. Unii simpli, alţii cu dunguliţe foarte subţiri care să-i lungească şi mai mult statura. Şi îi combina cu nişte cămăşi vintage şi jachete neobişnuite, într-un mod care

arăta bine, cu nonşalanţă.

Astfel, la vremea când băieţii din clasa mea abia de-şi aminteau să-şi ţină fermoarul tras la pantaloni – şi singurii cărora într-adevăr le păsa de cum arătau erau homosexualii în devenire –, exista băiatul acesta hetero, absolut prietenos, absolut atrăgător, absolut bine îmbrăcat, care se întâmpla să locuiască în casa de alături.

Bineînţeles că m-am îndrăgostit de el.

Bineînţeles că s-a sfârşit prost.

Şi acum iată-l aici, iar maniera lui de-a se îmbrăca nu se schimbase. Cel mult se îmbunătăţise. Atât pantalonii cât şi cămaşa erau în continuare ajustate pe corp, dar acum avea şi accesorii. O curea de ceas groasă, de piele neagră, la o mână, o multitudine de brăţări vechi colorate şi brăţări elastice la cealaltă. Cricket Bell arată bine. Arată MAI BINE.

Descoperirea asta e surprinzătoare, dar următoarea mă lasă cu gura căscată.

Nu mai sunt îndrăgostită de el.

În schimb, uitându-mă la el mă simt… goală pe dinăuntru.

— Ce mai faci?

Îi ofer un zâmbet deopotrivă călduros şi rece. Unul care sper eu că spune *Nu mai sunt acea persoană pe care o ştii.*

Nu m-ai făcut să sufăr şi niciodată nu m-am mai gândit la tine.

— Bine. Chiar bine. Tocmai am început la Berkeley, aşa că acolo sunt lucrurile mele. Ştii. În Berkeley. Am trecut pe aici ca să-i ajut pe-ai mei să despacheteze.

Cricket face semn în spatele lui ca şi când cutiile ar fi chiar acolo. El întotdeauna vorbea cu mâinile.

— Berkeley? Sunt descumpănită. Adică…?

El se uită în jos, pe aleea dintre casele noastre.

— Eu, ăăă, am absolvit mai devreme. Şcoală acasă. Şi Calliope la fel, dar ea amână treaba cu colegiul câţiva ani, ca să se concentreze asupra sportului.

— Aşadar stai acolo? întreb, fară să îndrăznesc să cred. La cămin?

— Da.

DA. OH, DOAMNE, DA!

— Adică, o să-mi aduc nişte lucruri aici, zice el. Pentru weekenduri şi vacanţe. Sau mai ştiu eu ce.

Simt o gheară în piept.

Weekenduri?

— Probabil. Bănuiesc.

Parcă îşi cere scuze.

— Toată treaba e nouă pentru mine. Întotdeauna a fost Parada Calliope, ştii?

Cum să nu ştiu? Familia Bell a orbitat întotdeauna în jurul carierei lui Calliope. Trebuie să fie prima oară din viaţa lui Cricket când programul lui nu se învârte în jurul programului ei.

— Am văzut-o la televizor, anul trecut, spun eu, încercând să nu par zdrobită de ideea c-o să-l văd regulat. Campionatul Mondial. Locul doi, asta-i impresionant.

— Ah! Cricket se sprijină de cadrul ferestrei.

Îşi scarpină nasul într-o parte, lăsând să se vadă un mesaj scris pe dosul mânii stângi: *CIRCUIT INVERS.*

— Vezi să nu afle şi ea c-ai spus asta.

— De ce nu?

Mă uit fix la mâna lui. E ireal. Întotdeauna şi-a scris pe mână notiţe criptice de aducere-aminte şi cu aceeaşi cariocă neagră. Obişnuiam să scriu şi eu pe a mea, doar ca să fiu ca el. Simt cum mi se strânge inima la această amintire. El observase? Calliope râsese de el din pricina asta, când nu eram eu prin preajmă?

— Ştii cum e Cal. Nu contează dacă nu e locul întâi.

Se îndreaptă, gata să plece din nou, şi îşi întinde ambele mâini spre mine.

— Dar tu ce mai faci? Mă scuzi, am acaparat complet conversaţia.

— Bine. Sunt bine!

Sunt bine? Doi ani de răzbunări închipuite şi numai asta pot să spun? Desigur, în visele mele cu ochii deschişi, niciodată nu port pijamale.

Oh, nu! Sunt îmbrăcată în pijamale.

Şi părul meu! Am părut de după perucă! E absolut lins şi

nădușit!

Tot momentul ăsta e pe dos. Se presupunea c-am să fiu îmbrăcată în ceva strălucitor şi unic. Se presupunea c-o să ne aflăm într-o cameră plină de lume, iar lui ar fi trebuit să i se taie respiraţia când m-ar fi văzut. Eu aş fi râs, iar el ar fi fost atras spre mine ca de-o forţă magnetică. Şi eu aş fi fost surprinsă, dar neinteresată că-l văd. Şi atunci ar fi apărut Max. Care şi-ar fi încolăcit braţele în jurul meu. Şi eu aş fi plecat cu demnitatea restabilită, iar Cricket ar fi plecat agonizând că nu mă preţuise când avusese ocazia.

În loc de asta, el se uită la mine cu expresia cea mai ciudată din lume. Fruntea i s-a încreţit şi gura i s-a întredeschis, dar 39

Zâmbetul i-a dispărut. E faţa lui de rezolvat-o-ecuaţie-dificilă. De ce îmi arată faţa de ecuaţie dificilă?

— Şi ai tăi? întreabă el. Ce mai fac?

Mă zăpăceşte. Cu faţa aia.

— Ăă, sunt bine.

Sunt încrezătoare şi fericită. Şi nu mai am nimic cu tine. Nu uita, nu mai am nimic cu tine.

— Andy şi-a deschis propria afacere. Coace şi expediază plăcintele lui incredibile, de toate felurile. Merge bine. Şi Nathan e neschimbat. Ştii tu. Bine.

Îmi întorc privirea, spre strada întunecată. Mi-aş dori să nu se mai uite la mine.

— Şi Norah?

Întrebarea lui e precaută. Delicată.

Urmează iarăşi o tăcere stânjenitoare. Nu ştie multă lume despre Norah, dar sunt unele lucruri pe care nu le poţi ascunde de vecini. Ca de pildă mama mea naturală.

— Ea e… Norah. Se ocupă acum de ghicitul viitorului, citeşte în frunzele de ceai.

Faţa a început să-mi dogorască. Cât o să mai stăm aici, schimbând politeţuri?

— Are un apartament.

— Asta-i grozav, Lola. Mă bucur să aud.

Şi pentru că el e Cricket, sună cu-adevărat bucuros. Toate astea sunt mult prea ciudate.

— O vezi des?

— Nu chiar. Nu l-am văzut deloc pe Snoopy anul ăsta.

Nu prea ştiu de ce am adăugat asta.

— Tot el e…?

Dau din cap. Numele lui adevărat e Jonathan Head, dar nam auzit pe nimeni vreodată să-i spună aşa. Snoopy a cunoscut-o pe Norah când erau adolescenţi. Erau, de asemenea, alcoolici, dependenţi de droguri şi punkişti vagabonzi, dormind prin canale. Când el o lăsase pe Norah însărcinată, ea venise la fratele ei mai mare, după ajutor. La Nathan. Ea nu mă voia, dar nu voia nici să facă avort. Iar Nathan şi Andy, care erau împreună de şapte ani, îşi doreau un copil. Mă adoptaseră, iar Andy îşi schimbase ultimul nume după al lui Nathan, ca să avem cu toţii acelaşi nume de familie.

Dar, da. Tatăl meu Nathan este, biologic, unchiul meu.

Părinţii mei încercaseră s-o ajute pe Norah. Ea nu mai trăia pe străzi de ani buni – înainte de a avea apartamentul, fusese prin mai multe case sociale –, însă tot nu e cea mai de încredere persoană pe care o cunosc eu. Cel mai bun lucru pe care-l pot spune despre ea este că măcar nu mai bea. Şi pe Snoopy îl văd doar ocazional, când mai vine prin oraş. Îi sună pe părinţii mei, mergem cu toţii la un burger, după care iar nu mai auzim de el câteva luni. Vagabonzii umblă mai mult decât îşi închipuie ceilalţi oameni.

Nu-mi place să vorbesc despre părinţii mei biologici.

— Îmi place cum ţi-ai aranjat camera, zice Cricket deodată. Luminile sunt drăguţe.

Face semn către şirul de beculeţe roz şi albe care pâlpâie întinse pe tavanul meu.

— Şi capetele de manechin.

Am rafturi de-a lungul pereţilor dormitorului, aproape de tavan, pline cu capetele de manechine turcoaz. Ele îmi sunt modelele de peruci şi ochelari de soare. Pereţii înşişi sunt tapetaţi cu postere înfăţişând costume din filmele dramatice şi actriţele clasice, în alb-negru lucios. Biroul este trandafiriu-aprins, cu sclipici auriu, pe care l-am adăugat eu când vopseaua încă nu se uscase, iar suprafaţa

lui e îngropată sub cutii deschise de machiaj strălucitor, sticluţe de ojă pe jumătate uscată, agrafe de plastic de copil şi gene false.

Pe rafturile de cărţi, am nenumărate tuburi de spray de vopsea şi de lipici, iar tăblia maşinii de cusut e plină de colaje cu tăieturi din reviste despre moda de stradă japoneză. Cupoane de materiale sunt vrăfuite precar pe deasupra, iar peretele de alături are alte rafturi, ticsite cu borcane de sticlă cu nasturi, aţe şi ace, şi fermoare. Peste patul meu am un baldachin făcut din sari-uri indiene şi umbreluţe de hârtie din cartierul chinezesc.

E haotic, dar îmi place. Dormitorul e sanctuarul meu.

Arunc o privire spre camera lui Cricket. Pereţi goi, podea goală. Fără nimic. El îmi răspunde privirii.

— Nu mai e cum obişnuia să fie, nu? întreabă el.

Înainte să se mute, era la fel de ticsită ca a mea. Căni de cafea umplute cu piese mecanice, şi roţi dinţate, şi mufe, şi role, şi bolţuri. Fotocopii mâzgălite lipite cu bandă adezivă peste hărţile stelelor şi tabelul periodic. Becuri, şi liţe, şi ceasuri dezasamblate. Şi întotdeauna câte o instalaţie Rube Goldberg.

Rube a devenit faimos pentru desenele acelea animate în care proiecta maşinării complicate care executau lucruri simple. Ştiţi, tragi de o sfoară şi bocancul dă peste o cană, din care iese o bilă, care aterizează într-un jgheab, care se leagănă pe un butuc de balansoar, care eliberează ciocanul care apasă pe întrerupător şi aprinde lumina? Aşa era dormitorul lui Cricket.

Îi zâmbesc prudent.

— E puţin diferit, CGB.

— Îţi mai aduci aminte de al doilea prenume al meu? îşi ridică sprâncenele, surprins.

— De parc-ar fi uşor să uiţi, Cricket *Graham Bell.*

Da. Familia Bell e *acea* familie Bell. Aceea cu telefonul. Cu una dintre cele mai importante invenţii din istorie.

El îşi freacă fruntea.

— Părinţii mei m-au împovărat cu nefericita nomenclatură.

— Mă laşi? râd tare. Obişnuiai să te lauzi cu asta tot timpul.

— Lucrurile se schimbă.

Ochii lui albaştri se măresc, de parcă ar fi glumit, dar e ceva sec în spatele expresiei. Care mă face să nu mă simt în apele mele. Cricket a fost întotdeauna mândru de numele lui de familie. Ca inventator, întocmai ca stră-stră-străbunicul lui, i-ar fi fost imposibil să nu fie.

Fără veste, se dă înapoi, în umbra camerei lui.

— Ar trebui să prind trenul. Şcoală, mâine.

Mişcarea mă prinde nepregătită.

— Oh.

Şi apoi se avântă din nou înainte, iar faţa îi e luminată de beculeţele roz şi albe, pâlpâitoare. Faţa de ecuaţie dificilă.

— Te mai văd?

Ce altceva puteam spune? Am făcut semn spre fereastra mea.

— O să fiu aici.

Capitolul cinci

Max îşi ridică tricoul negru de pe podeaua apartamentului său şi îl îmbracă. Eu sunt deja îmbrăcată. Astăzi sunt o căpşună. O rochie roşie dulce, anii cincizeci, un şirag lung de mărgele mici şi negre, şi o perucă verde-închis, cu o tunsoare severă Louise Brooks. Iubitul meu mă muşcă în joacă de braţ, care miroase a transpiraţie şi a loţiune de zmeură.

— Eşti bine? întreabă el. Şi nu se referă la muşcătură.

Dau din cap. Şi *fusese* mai bine.

— Hai la burrito. Mor de poftă după guacamole şi pinto. Nu spun şi că vreau să plec mai înainte să se întoarcă acasă colegul lui, toboşarul de la Amphetamine. Johnny e un băiat amabil, dar uneori mă simt depăşită de conversaţie când sunt prietenii lui Max prin preajmă. Îmi place când suntem doar noi doi.

Max îşi ia portofelul.

— Ai nimerit, Lo-li-ta, cântă el.

Îi lovesc umărul în glumă, iar el îmi răspunde, tipic pentru el, cu un sugestiv semirânjet. Ştie că urăsc să-mi zică aşa. Nimeni n-are voie să-mi spună Lolita, nici măcar iubitul meu, nici măcar între patru ochi. Eu nu sunt obsesia vreunui libidinos bătrân. Max nu e Humbert Humbert, iar eu nu sunt fetişcana lui.

— Ăsta-i ultimul tău avertisment, zic eu. Şi tocmai mi-ai cumpărat un burrito.

— Porţie dublă de guacamole.

Îşi pecetluieşte fagăduiala cu un sărut pătimaş, când telefonul meu începe să sune. Andy.

Roşesc:

— Scuze.

El se întoarce cu spatele, frustrat, dar spune încetişor:

— Nu-i nevoie.

Îi spun lui Andy că am fost deja la restaurant şi acum ne plimbăm. Sunt foarte sigură că mă crede. Cu buna

dispoziţie stricată, Max şi cu mine alegem un local la numai un cvartal distanţă. Are saguaro de plastic cu lumini verzi la ferestre şi papagali de papier-mâche atârnaţi de tavan. Max locuieşte în Misiune, cartierul vecin cu al meu, care nu duce lipsă de restaurante mexicane.

Chelnerul ne aduce cartofi prăjiţi săraţi şi salsa super-arde-iată, iar eu îi vorbesc lui Max despre şcoală, care va începe peste trei zile. Sunt atât de sătulă de ea. Sunt gata pentru colegiu, gata să-mi încep cariera. Vreau să creez costume pentru filme şi scenă. Într-o bună zi, o să păşesc pe covoarele roşii îmbrăcată în ceva ce nu s-a mai văzut, ca Lizzy Gardiner, când a primit Oscarul pentru *Aventurile Priscillei, regina deşertului,* într-o rochie făcută din cărţi de credit gold. Numai că a mea va fi făcută din ceva nou şi diferit.

De pildă din benzi de fotografii ca acelea de la cabinele foto, sau din ghirlande de trandafiri albi, sau tichete de loteria mexicană. Sau poate c-o să port o pereche grozavă de cizme de spadasin şi o pălărie cu pene. Şi o să păşesc ţanţoşă pe scenă cu o sabie la şold şi un pistol mare în toc, şi o să le mulţumesc părinţilor mei pentru că mi-au pus *Pe aripile vântului* când eram răcită în clasa a doua, fiindcă de acolo am învăţat tot ce trebuie să ştiu despre rochiile cu crinolină.

Mai ales că am nevoie de una. Şi încă foarte urgent.

Max mă întreabă despre familia Bell. Eu tresar. Numele lor e ca un şoc electric.

— N-ai mai pomenit deloc despre ei toată săptămâna. Ai mai văzut-o pe… Calliope?

Face o pauză la numele ei. Se străduieşte să nu greşească, dar, pentru un moment straniu, am impresia că ştie despre Cricket.

Ceea ce n-ar fi cu putinţă, fiindcă nu i-am spus încă.

— Numai prin ferestre. Îmi plimb degetul pe buza rece a paharului cu suc de mandarine Jarritos. Slavă Domnului. Încep să cred că este posibil să locuieşti în casa de alături şi să nu fi silit la conversaţie faţă în faţă.

— Nu poţi să-ţi eviţi problemele la nesfârşit, se încruntă

el şi se trage de unul dintre cercei. Nimeni nu poate.

Eu izbucnesc în râs.

— Oh, asta-i nostim când vine de la cineva al cărui ultim album are trei piese despre fugitul departe.

Max răspunde cu un mic zâmbet, amuzat.

— N-am susţinut niciodată că nu sunt ipocrit.

Nu ştiu de ce nu i-am spus despre Cricket. Nu mi s-a părut momentul potrivit. Nu-l mai văzusem, dar sunt încă un pachet de emoţii de la întâlnirea aceea. Nu fusese chiar atât de rea, fusese… tulburătoare. Degajarea neobişnuită a lui Cricket în comparaţie cu neobişnuita mea crispare, combinată cu faptul că ştiam că o să-l mai văd. Curând.

El nici măcar nu amintise despre ultima oară când ne văzuserăm. De parcă nu contase. Mai degrabă nu-l afectase. Şi eu petrecusem atâtea nopţi negre încercând să uit de Cricket. Nu părea corect că el putuse să uite de mine.

E prea mult ca să-i explic lui Max.

Şi nu vreau să creadă că Cricket Bell mai înseamnă ceva pentru mine, când nu e aşa. Capitolul acela din viaţa mea e *încheiat.*

E încheiat, spre deosebire de conversaţia mea cu Lindsey din ziua următoare, aceeaşi pe care o avem acum de fiecare dată când vorbim.

— Îmi place Max, spun eu. Şi el mă place. Ce-i rău în asta?

— Legea, zice ea.

E ultima vineri din vacanţa noastră de vară şi stăm înghesuite una într-alta pe micuţa verandă de la intrarea casei mele. Eu vopsesc cu spray-ul o pereche de ghete ieftine de la magazin, iar ea ţine sub observaţie levănţica victoriană. Lindsey îmi susţine relaţia, în cea mai mare parte, dar e de neînduplecat când vine vorba despre acest unic punct nevralgic.

— E un băiat bun, zic eu. Iar relaţia noastră e cum e.

— Nu spun că n-ar fi băiat bun, ci doar îţi amintesc că ar putea fi nişte consecinţe ale faptului că te întâlneşti cu el.

Vocea ei e calmă şi raţională, în timp ce ochii îi scanează

rapid împrejurimile, înainte de a se reîntoarce asupra casei Bell.

Lindsey nu se opreşte niciodată din uitatul în jur. Asta face ea.

Cea mai bună prietenă a mea e drăguţă, spre simplă. Poartă haine practice şi îşi păstrează înfăţişarea îngrijită. E scundă, are aparat dentar şi aceeaşi tunsoare ca în prima zi când ne-am cunoscut. Păr negru, până la umeri, cu breton cuminte. Singurul lucru care ar părea nepotrivit e perechea ei mult iubită de bascheţi roşii, Chuck Taylor. Lindsey îi poartă din ziua în care s-a împiedicat de un suspect urmărit de poliţie pe Market Street şi de atunci au devenit un element permanent al garderobei sale.

Eu râd. Uneori, e singura opţiune cu ea.

— Consecinţe. Cum ar fi fericirea? Sau iubirea? Ai dreptate.

— Iată-l, zice ea.

— Max?

Mă răsucesc cu spray cu tot, în repezeala mea ratându-i bascheţii cu puţin.

— Ai grijă, Ned! se dă ea la o parte. Nu toată lumea vrea încălţări de culoarea unui autobuz şcolar.

Dar nu despre iubitul meu vorbeşte. Îmi stă inima în loc când îl zăresc pe Cricket Bell aşteptând să treacă strada.

— Oh, frate. Ai dat pe verandă.

— Ce?

Îmi întorc repede ochii. Fără urmă de îndoială, e o pată urâtă de galben pe lângă ziarul pe care l-am întins ca să protejez lemnul. Înşfac cârpa umedă pe care am adus-o afară exact în scopul ăsta şi încep să frec. Mă vait.

— Nathan o să mă omoare.

— Tot nu te-a iertat că i-ai vopsit rosturile din baie în negru?

Pata se întinde şi se lăţeşte.

— Tu ce crezi?

Ea se uită din nou la Cricket.

— De ce nu mi-ai spus că e atât de…

— Înalt? curăţ mai energic. Inoportun?

— … colorat.

Îmi ridic ochii. Cricket traversează hotărât, braţele sale lungi fluturând la fiecare pas. Poartă pantaloni subţiri, ca de poştaş, cu vipuşcă roşie. Sunt o idee prea scurţi – intenţionat, mi-e clar –, lăsând la vedere şosetele asortate, roşii, şi pantofi cu vârf ascuţit. Mişcările lui devin deodată exagerate şi fredonează o melodie de nerecunoscut. Cricket Bell ştie că este privit.

Simt o gheară cunoscută în capul pieptului.

— Vine încoace, zice Lindsey. Ce vrei să fac? Să-i dau un şut între picioare? De mult vreau să-i trag un şut între picioare.

— Nimic, îi şoptesc eu. O să mă descurc.

— Cum?

Tuşesc cu subînţeles la ea, în timp ce el urcă treptele dintr-un salt, cu uşurinţa unei gazele.

— Lola! Are un zâmbet până la urechi. Ce ciudat că te întâlnesc aici!

— Ciudat, zău aşa. Tu fiind pe veranda ei şi aşa mai departe, zice Lindsey.

— Casa *ta?*

Cricket se dă înapoi, coborând o treaptă şi holbează ochii, teatral.

— Toate seamănă aşa de tare.

Ne uităm amândouă lung la el.

— Mă bucur să te văd, Lindsey, adaugă el, după un moment.

Acum se instalează o sinceră stinghereală.

— Tocmai am trecut pe la restaurantul părinţilor tăi şi era arhiplin. Asta-i grozav.

— Îhm, răspunde ea.

— Ce cauţi aici? izbucnesc eu.

— Aici locuiesc. Nu chiar aici-aici, ci acolo-acolo.

Arată către intrarea casei de alături.

— Câteodată. În weekenduri. Ei bine, ai mei mi-au spus că mi-au luat un pat, aşa că presupun că e un început.

— Ţi-au luat. I-am văzut aducându-l, ieri, zic eu, fară să mă gândesc. Încă nu sunt perdele la fereastra ta, adaug, ca

să nu-l las să creadă că i-am urmărit expres camera.

O mână se joacă puţin cu brăţările de pe cealaltă.

— Ei, asta-i o ruşine. Promite-mi că n-o să râzi când o să mă vezi dezbrăcat.

Lindsey îşi ridică o sprânceană.

— Arăt jalnic dezbrăcat, continuă el. Şi îmbrăcat, de altfel. Sau semiîmbrăcat. Un ciorap pus, un ciorap scos. Doar o pălărie. Fără pălărie. Poţi să mă opreşti în orice moment, ştii. Poţi să-mi spui să tac, dacă vrei.

— Taci, Cricket, spun eu.

— Mersi. Ţi-ai vopsit părul? Pentru că nu erai blondă, weekendul trecut. Oh, e o perucă, nu-i aşa?

— Da…

— Hei, mişto bascheţi! N-am mai văzut încălţări de culoarea asta până acum. În afară de cizmele de ploaie, bineînţeles, dar astea nu sunt cizme de ploaie.

— Nu.

Uşa de la intrare se deschide şi apare Andy, cu şorţ alb. Ţine o lingură de lemn murdară de faină ca pe o extensie a braţului său.

— V-aş putea convinge, doamnelor, să gustaţi.

Cricket saltă din nou pe verandă şi îşi întinde lungul tors printre Lindsey şi mine ca să-i strângă mâna tatălui meu.

— Mă bucur să vă văd, domnule Noian. Ce mai faceţi?

Lindsey mă întreabă, din buze: *Ce-afumat?*

Sunt la fel de nedumerită ca şi ea. E un Cricket la puterea a zecea.

— Bine.

Andy îmi aruncă o privire, încercând să se prindă dacă trebuie să-l azvârle de pe proprietatea noastră. Eu clatin uşor din cap, iar tata îşi întoarce din nou atenţia către Cricket. Ceea ce, sincer, ar fi imposibil să nu facă, ţinând

cont de uriaşa energie care radiază din el.

— Dar tu? încă mai inventezi obiecte misterioase şi minunate?

— Ah, şovăie Cricket. Nu mai există interes pentru lucrurile de genul ăsta, în zilele noastre. Dar am auzit că

dumneavoastră conduceţi o afacere de succes cu plăcinte?

Tata pare flatat că s-a răspândit vestea.

— Tocmai venisem să le întreb pe fete dacă nu vor să guste o plăcintă nouă. Ai vrea şi tu o felie?

— Aş fi încântat!

Şi ţâşneşte înainte pe lângă Andy, care îl urmează, înăuntru.

Pe verandă e tăcere. Mă întorc spre Lindsey.

— Ce-a fost asta?

— Tatăl tău a invitat-o pe fosta iubire a vieţii tale înăuntru, la o plăcintă.

— Da. Aşa mi s-a părut şi mie.

Tăcem încă un moment.

— Mai e încă timp pentru o scuză, zice ea. Nu-i musai să intrăm.

Eu oftez.

— Nu, chiar trebuie.

— Bine. Pentru că băiatul ăla trebuie ţinut sub observaţie.

Şi intră.

Mai arunc o privire la pata de vopsea şi descopăr că s-a uscat. Nasol. Dau cu spray şi pe ultima parte a bascheţilor mei, îmi mut proiectul mai încolo, ca să nu se împiedice nimeni de el, şi mă hotărăsc să intru, ca să înfrunt orice tortură m-ar putea aştepta. Stau cu toţii în jurul insulei din bucătăria noastră. Avem o bucătărie neobişnuit de spaţioasă pentru oraşul ăsta, deoarece părinţii mei au desfiinţat peretele sufrageriei, ca să-i mărească lui Andy frontul de lucru. Toată lumea are deja câte o farfurie cu plăcintă şi un pahar cu lapte.

— Incredibilă, îl aud pe Cricket, care se şterge la gură cu degetele lui lungi. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să pun kiwi într-o plăcintă.

Andy mă zăreşte şovăind în prag.

— Ar fi bine să te grăbeşti, până n-o mănâncă respectivul pe toată.

Face semn din cap spre oaspetele lui.

Pe dinafară, tatăl meu e reţinut, dar pot să spun că pe

dinăuntru e incredibil de măgulit. Cât de rapid se schimbă loialitatea cuiva sub influenţa unui compliment. Zâmbesc de parcă nimic din toate astea n-ar fi mare lucru. Dar sunt înnebunită. Cricket Bell. În bucătăria mea. Mâncând plăcintă cu kiwi. Şi apoi eu mă aşez pe locul liber de lângă el şi sunt din nou uluită de extraordinara lui înălţime. Mă domină cu mult.

Andy arată cu furculiţa spre cealaltă jumătate de plăcintă verde.

— Ia şi restul, Cricket.

— Oh, nu. N-aş putea.

Dar ochii lui brusc luminaţi sugerează contrariul.

— Insist.

Tata împinge platoul spre el.

— Nathan se vaită mereu că încerc să-l îngraş, aşa că ar fi mai bine ca asta să dispară înainte să ajungă el acasă.

Cricket se întoarce spre mine cu tot corpul – cap, umeri, piept, braţe, picioare. Cricket Bell nu face gesturi pe jumătate.

— Încă o felie?

Eu fac semn spre porţia din faţa mea, din care nici n-am început măcar.

— Lindsey? întreabă el.

Ea clatină din cap.

— Eu nu sufăr chiar de penurie de plăcintă, făcând vizite pe aici atât de des.

De ce se află el aici? Nu-i vreo petrecere în campus la care ar trebui să fie? Cu cât mă gândesc la asta, cu atât mai pornită devin. Cum îndrăzneşte să se arate şi să se aştepte de la mine să fiu prietenoasă? Oamenii nu pot face pur şi simplu asta.

— Ce mai fac ai tăi? întreabă Andy.

Cricket înghite.

— Sunt bine. Părinţii mei sunt neschimbaţi. Tata e un pic prea obosit, mama un pic prea entuziastă. Dar sunt bine. Şi Cal e ocupată cu antrenamentele, bineînţeles. E un an important, cu Olimpiadele care urmează. Şi Aleck e căsătorit, acum.

— Mai compune? întreabă Andy.

Alexander, sau Aleck, cum dictase familia că-i e numele de alint, este fratele mai mare al gemenilor. El era deja la liceu când începuse Calliope antrenamentul, aşa că-i scăpase cea mai mare parte a dramei familiei. Nu-l cunoscusem niciodată prea bine, dar îmi amintesc destul de clar complicatele concerte de pian care obişnuiau să se audă prin pereţii noştri. Toţi trei fraţii Bell puteau fi consideraţi copii-minune în domeniile lor.

— Şi predă, confirmă Cricket. Şi anul trecut s-a născut primul lui copil.

— Băiat sau fată? întreabă Lindsey.

— Fată. Abigail.

— Unchiul… Cricket, zic eu.

Lindsey şi Andy pufnesc necontrolat în râs, dar Andy imediat pare îngrozit c-a făcut asta. Se uită urât la mine.

— Lola.

— Nu, e-n regulă, zice Cricket. E complet ridicol.

— Îmi pare rău, zic eu.

— Nu, te rog. Nu te scuza.

Dar vocea îi e puţin gâtuită şi spune asta atât de repede încât mă uit la el, surprinsă. Pentru o fracţiune de secundă, privirile ni se încrucişează. E o scânteie de durere, iar el îşi întoarce capul. N-a uitat.

Cricket Bell îşi aminteşte totul.

Faţa mi se aprinde. Fără să mă gândesc, împing farfuria la o parte.

— Trebuie să… mă pregătesc pentru lucru.

— Haide! mă prinde Lindsey de braţ. O să întârzii.

Andy aruncă o privire spre calendarul de perete Frida

Khalo, unde îmi afişez eu programul. Se încruntă la sprâncenele unite ale Fridei:

— N-ai scris.

Lindsey deja mă împinge pe scări.

— Ţin locul cuiva! spun eu.

— Şi asta înseamnă să vin să te iau? strigă el după mine. Mă aplec peste balustradă şi mă uit în bucătărie. Cricket mă priveşte, cu gura întredeschisă şi fruntea încreţită. Faţa lui

de ecuaţie dificilă. De parcă eu sunt problema, nu el. Îmi desprind brusc privirea.

— Da, la ora obişnuită. Mersi, tată.

Lindsey şi cu mine alergăm restul distanţei până în camera mea. Ea încuie uşa.

— Ce-ai să faci?

Vocea ei e joasă şi calmă.

— Cu Cricket?

Se apleacă şi scoate de sub patul meu vesta de poliester.

— Nu. Cu serviciul.

Caut restul pieselor din uniforma mea, încercând să nu plâng.

— O să mă duc la Max. Mă poate duce el cu maşina la serviciu mai înainte să ajungă Andy acolo.

— Okay, dă ea din cap. Ăsta e un plan bun.

E seara de dinainte de începerea şcolii, iar eu lucrez pe bune, de data asta. Anna şi cu mine – şi iubitul ei, bineînţeles – suntem în casa de bilete. Foaierul cinematografului nostru e enorm. Opt case de bilete sub un tavan la şapte metri şi jumătate înălţime, împodobit cu muluri de modele geometrice intersectate şi stele. Piloni gigantici şi borduri de lemn închis la culoare contribuie la opulenţa istorică şi marchează clădirea ca nefiind la origini un cinematograf. Întâia sa menire a fost de hotel de lux, a doua, de elegant salon de expoziţie de automobile.

Este o altă seară care abia se târăşte. Anna scrie într-un carneţel ponosit, pentru stângaci, în vreme ce St. Clair şi cu mine ne contrazicem dintr-un capăt într-altul al casei de bilete. Ea tocmai şi-a luat o altă slujbă cu jumătate de normă, neplătită, să scrie cronici de film pentru ziarul universităţii ei. Pentru că nu e decât în anul întâi, nu i se dau decât porcării de filme. Dar pe ea n-o deranjează. „E mai distractiv să scrii o cronică dacă nu ţi-a plăcut filmul”, mi-a spus ea mai devreme. „E mai uşor să vorbim despre lucrurile pe care le urâm şi uneori e greu de explicat exact de ce ne-a plăcut ceva.”

— Ştiu că-ţi place de el, îmi spune St. Clair, lăsându-se pe spate în scaunul lui. Dar e totuşi mult prea bătrân pentru

tine.

Iar începem.

— Max nu e *bătrân,* spun eu. E cu numai câţiva ani mai mare decât tine.

— Cum spuneam. Prea bătrân.

— Vârsta nu contează.

El pufneşte cu dispreţ.

— Da, poate când eşti de vârsta a doua şi…

— Joci golf, completează Anna sărindu-i în ajutor, fară să-şi ridice ochii din carneţel.

— Plătind ipoteca, zice el.

— Căutând să-ţi cumperi un minivan.

— Cu air-baguri laterale.

— Şi suporturi de căni suplimentare!

Le ignor râsetele.

— Nici măcar nu l-aţi cunoscut.

— Pentru că nu intră niciodată aici. Te lasă afară, în stradă, zice St. Clair.

Îmi arunc mâinile în sus, pe care le mehndi[8]-isem cu un pix.

— Aveţi idee cât de greu e să parchezi în oraşul ăsta?

— Spuneam doar că, dacă ar fi fost Anna, aş fi vrut să-i cunosc colegii de lucru. Să văd unde-şi petrece ea timpul.

Mă uit la el cu înţeles.

— Evident.

— Evident, rânjeşte el. Îi arunc o privire piezişă.

— Ia-ţi de lucru.

— Probabil c-am s-o fac.

Anna îşi ridică în sfârşit ochii.

— Am s-o cred când am s-o văd.

Dar îi zâmbeşte. Îşi învârte banana de sticlă de la gât.

— Ah, apropo. A sunat mama ta. Voia să ştie dacă rămâne în picioare cina de mâine…

Şi se adâncesc în lumea lor, din nou. De parcă nu se văd destul şi aşa. El stă în camera ei de cămin, în timpul săptămânii, iar ea în camera lui, în weekenduri. Deşi

---

[8] Mehndi este tehnica indiană de a picta cu henna modele sofisticate pe mâini, picioare etc.

trebuie să recunosc că schimbul ăsta al lor e atrăgător. Sper că Max şi cu mine o să împărţim şi noi locuinţele aşa, cândva. De fapt, sper ca Max şi cu mine să împărţim o locuinţă, cândva.

— Hei! St. Clair vorbeşte din nou cu mine. Am cunoscut astăzi pe cineva cu care eşti prietenă.

— Lindsey? devin atentă.

— Nu, fostul tău vecin. Cricket.

Tavanul ornamentat se înclină şi se apleacă.

— Şi de unde ştii că a fost vecinul meu?

Întrebarea mea e gâtuită.

St. Clair ridică din umeri.

— Mi-a spus el.

Mă uit lung la el. Şi?

— E la acelaşi etaj cu mine, în cămin. Stăteam de vorbă pe hol, şi eu i-am spus că mă pregăteam să mă întâlnesc cu Anna, şi unde lucrează…

Iubita lui zâmbeşte fericită şi simt brusc un ciudat fior de gelozie. Oare Max le vorbeşte celorlalţi despre mine?

— … şi el a spus că ştie şi el pe cineva care lucrează acolo. Pe tine.

O săptămână şi deja nu mai pot scăpa de el. E doar norocul meu că stă lângă singura mea cunoştinţă de la Berkeley. Şi cum de ştie unde lucrez? Am spus eu ceva de cinematograf? Nu. Sunt foarte sigură că nu. Probabil l-a întrebat pe Andy, după ce plecasem.

— A întrebat de tine, continuă St. Clair. Simpatic tipul.

— Îhm, reuşesc să scot eu.

— E o poveste în spatele *îhm*-lui ăstuia, zice Anna.

— Nu e nicio poveste, zic eu. Cu siguranţă NU e o poveste. Anna se opreşte, chibzuind, înainte de a se întoarce spre St.

Clair.

— Vrei să te duci să iei câte o cafea?

El ridică o sprânceană. După o clipă, zice:

— Ah. Desigur.

Vine până la ea pentru un sărut de la revedere şi-apoi ea îl priveşte lung până iese, înainte de a se întoarce spre

mine cu un zâmbet viclean.
Eu pufnesc supărată.
— O să-i spui mai târziu, când o să fiţi singuri.
Zâmbetul ei se lăţeşte.
— Da.
— Atunci, exclus.
— Hei! Anna se strecoară pe scaunul de lângă mine. Arzi de nerăbdare să te descarci.
Are dreptate. Mă descarc.

Capitolul şase

Când aveam cinci ani, Cricket Bell a construit un lift. Era o invenţie extraordinară, făcută dintr-o sfoară albă, şi roţi de camion Tonka de jucărie, şi o cutie de pantofi de mărimea unui copil, şi, mulţumită liftului, păpuşile mele Bărbie călătoreau de la primul cat al casei lor de păpuşi, până la al doilea, fară să fie nevoite să meargă pe picioarele lor anormal de oblice.

Casa era construită în biblioteca mea, iar eu îmi dorisem un lift de la bun început. Casa de Vis Bărbie Oficială avea unul făcut din plastic, dar ori de câte ori îmi rugasem părinţii, rămăseseră de neînduplecat. Nicio Casă de Vis. Prea scumpă.

Şi atunci Cricket îşi luase sarcina să construiască un lift pentru mine. Şi în vreme ce Calliope şi cu mine împodobeam biblioteca mea cu abajururi de veioze, făcute din capace de pastă de dinţi, şi covoare persane, făcute din eşantioane de covoare, Cricket a creat un lift funcţional. Folosea scripeţii, pârghiile şi angrenajele cu aceeaşi uşurinţă cu care respira.

Liftul şi-a executat prima ascensiune. Doctoriţa Veterinară Bărbie se bucura ajunsă fiind la al doilea cat, iar Calliope cobora liftul ca să-l ia şi pe Skipper, când eu m-am ridicat pe vârfuri, mi-am ţuguiat buzele şi mi le-am plantat pe ale foarte surprinsului ei frate.

Cricket Bell mi-a înapoiat sărutul.

Avea gustul prăjiturilor calde pe care ni le adusese Andy. Buzele îi erau albite cu bobiţe albastre de zahăr. Iar când ne-am desprins, el s-a clătinat.

Dar aventura noastră romantică a fost la fel de scurtă ca săruturile noastre. Calliope ne-a decretat „scârboşi” şi a plecat în grabă acasă, trăgându-l şi pe Cricket după ea. Şi eu am hotărât că ea avusese dreptate. Pentru că ea era genul de fată pe care voiai s-o impresionezi, ceea ce însemna că avea întotdeauna dreptate. Aşa că am decis că

băieţii erau greţoşi şi n-aveam să-mi dau niciodată întâlnire cu vreunul.

Cu siguranţă nu cu fratele ei.

Nu la mult timp după incidentul cu liftul, Calliope a decis că şi eu eram scârboasă, iar prietenia mea cu gemenii a luat sfârşit. Îmi închipui că şi Cricket a fost lesne de acord cu aranjamentul, cum ar fi fost oricine sub influenţa cuiva cu o personalitate mai puternică.

Câţiva ani, n-am mai vorbit cu ei. Contactul era limitat la auzitul portierelor maşinii lor trântindu-se şi la zăritul lor în treacăt pe ferestre. Calliope fusese întotdeauna o gimnastă talentată, însă în ziua în care s-a mutat la patinaj artistic, s-a propulsat într-o lume cu totul diferită. Părinţii ei se lăudau la ai mei cu *potenţialul* lui Calliope, iar viaţa ei s-a transformat într-o lungă perioadă de antrenament. Şi Cricket, prea mic să stea acasă fară vreun părinte, s-a dus cu ea.

În rarele ocazii când era, totuşi, acasă, îşi făcea de lucru în camera lui, construind invenţii ciudate care zburau, zornăiau şi ţiuiau. Uneori, testa vreuna în spaţiul îngust dintre casele noastre. Auzeam o explozie care mă făcea să dau fuga la fereastră. Şi atunci, dar numai atunci, schimbam zâmbete prieteneşti, în taină.

Când am împlinit doisprezece ani, familia Bell s-a mutat în altă parte, pentru doi ani. Pentru pregătirea lui Calliope. Iar când s-au întors, gemenii erau diferiţi. Mai maturi.

Calliope se făcuse fata frumoasă la care se aştepta tot cartierul. Încrederea de sine îi radia din fiecare por, din fiecare mişcare a umerilor ei. Eram fascinată. Prea intimidată să-i vorbesc, dar mai vorbeam din când în când cu Cricket. El nu era frumos ca sora lui. În vreme ce subţirimea trupească a gemenilor o făcea pe Calliope să arate a balerină, pe Cricket îl făcea dezlânat. Şi avea acnee şi apucăturile ciudate ale cuiva neobişnuit să socializeze. Vorbea prea repede, prea mult. Dar îmi plăcea compania lui şi lui părea să-i placă a mea. Eram cât pe-aci să devenim prieteni, când familia Bell s-a mutat din nou.

S-au întors peste doar câteva luni, în prima zi de vară de

dinaintea primului meu an de liceu. Eu urma să fac

cincisprezece ani în august, iar gemenii şaisprezece, în septembrie. Calliope arăta exact ca înainte să plece.

Dar, din nou, Cricket se schimbase.

Lindsey şi cu mine eram pe verandă, lipăind îngheţată Cherry Garcia la cornet, când o maşină trăsese în faţa casei de alături şi din ea coborâse Cricket Bell, cum nu-l mai văzusem niciodată până atunci – un picior frumos în pantaloni cu dunguliţe după celălalt.

Ceva s-a *răscolit* înăuntrul meu.

Mişcarea a fost la fel de surprinzătoare şi de neplăcută pe cât a fost de tulburătoare şi revoluţionară. Deja ştiam că această imagine – picioarele lui, pantalonii aceia – aveau să se imprime în mintea mea pentru tot restul vieţii. Atât de important a fost momentul. Lindsey i-a strigat un vesel salut. Cricket şi-a întors capul, zăpăcit, şi atunci ochii ni sau întâlnit.

Asta a fost. M-am pierdut.

Ne-am susţinut privirea mai mult decât ar fi fost rezonabil, normal, după care el s-a întors spre Lindsey şi a ridicat o mână, într-un salut fară sunet. Familia lui şi-a făcut apariţia din maşină, vorbind toţi odată, iar atenţia lui s-a îndreptat brusc spre ei. Însă nu fară a mai arunca o privire scurtă spre mine. Şi apoi încă una, chiar mai rapidă, înainte de a dispărea în casa victoriană de culoarea levănţicii.

I-am luat mâna lui Lindsey şi am strâns-o tare. Degetele noastre erau lipicioase de la îngheţată. Ea a înţeles. Tot ce trebuia spus îi transmisesem prin felul în care o ţineam.

Mi-a zâmbit.

Contactul verbal s-a petrecut în aceeaşi seară. Partea ciudată e că nu-mi mai amintesc cu ce eram îmbrăcată, dar ştiu că îmi alesesem ţinuta cu grijă, anticipând întâlnirea. Când în sfârşit mi-am dat draperiile la o parte, n-am fost surprinsă să-l descopăr stând în faţa ferestrei lui, uitându-se la a mea. Bineînţeles că era acolo. Dar a fost zăpăcit de înfăţişarea mea. Până şi părul lui a părut mai electrizat ca de obicei.

— Tocmai… luam o gură de aer, am zis eu.

— Şi eu.

Cricket a dat din cap şi a tras aer în piept cu forţă, exagerat.

Nu eram prea sigură că era o glumă, dar am râs. El mi-a răspuns cu un zâmbet încordat, care s-a transformat repede în rânjetul lui deplin. Nu-l putuse niciodată controla. De aproape, am văzut că acneea îi dispăruse, iar faţa i se maturizase. Am stat acolo, zâmbind ca proştii. Ce să-i spui cuiva care nu mai e la fel şi totuşi e absolut acelaşi? Mă schimbasem şi eu sau numai el?

Cricket dăduse înapoi cel dintâi. Bălmăjise o scuză că trebuia s-o ajute pe mama lui să despacheteze vesela. Eu mi-am jurat să-l atrag într-o conversaţie adevărată a doua zi, dar… apropierea lui îmi scurtcircuita creierul, îmi lega limba. Nici el nu era mai breaz.

Aşa că ne-am făcut cu mâna.

Nu ne mai făcusem niciodată cu mâna la fereastră până atunci, dar era inevitabil de limpede că eram conştienţi unul de prezenţa celuilalt. Prin urmare, eram forţaţi să ne băgăm în seamă reciproc toată ziua şi toată noaptea, încă neavând nimic de spus, dar vrând să spunem totul.

Au trecut săptămâni până să se schimbe situaţia asta chinuitoare. Betsy şi cu mine ieşeam din casă tocmai când el venea agale, cu pantalonii ăia în dunguliţe ai lui şi părul arătând gata să atingă cerul.

Ne-am oprit, intimidaţi.

— Mă bucur să te văd, a zis el. Afară. În loc de înăuntru. Ştii.

Am zâmbit ca să ştie că ştiam.

— O duc la o plimbare. N-ai vrea să vii…

Da.

— … cu noi?

Inima îmi bătea cu putere.

Cricket şi-a întors privirea.

— Da, am putea face câţiva paşi. Ar trebui să facem.

Mi-am întors şi eu privirea, încercând să-mi controlez roşeaţa din obraji.

— Trebuie să laşi aia?

Avea o sacoşă de hârtie de la magazinul de obiecte casnice.

— OH! Da. Stai puţin.

Cricket a ţâşnit spre scări, dar s-a oprit la jumătatea drumului.

— Aşteaptă-mă aici, a adăugat.

S-a repezit înăuntru şi a revenit în câteva secunde. A întins mâna în care avea două acadele cu miez de gumă de mestecat, Blow Pops.

— De toată jena, a zis el. Îmi pare rău.

— Nu, eu le ador!

Şi atunci am roşit de-a binelea, pentru c-am folosit cuvântul *ador.*

Limbile ni s-au făcut verde-măr, dar am vorbit atât de mult încât, până am ajuns din nou acasă erau roz la loc. Sentimentul dinăuntrul meu crescuse. Am început să tot dăm unul de altul, la aceeaşi oră, în fiecare după-amiază. El pretindea că are de făcut vreo cumpărătură, eu mă prefăceam surprinsă, după care el venea cu mine şi cu Betsy la plimbare.

Într-o zi, n-a apărut. M-am oprit în faţa casei lui, dezamăgită, şi m-am uitat pe stradă, în sus şi-n jos. Betsy trăgea înainte de lesă. Uşa familiei Bell s-a deschis brusc, iar Cricket a ieşit atât de năvalnic c-a fost cât pe-aci să mă dea jos.

Am zâmbit.

— Ai întârziat.

— Ai aşteptat.

Îşi răsucea mâinile.

Nu ne-am mai prefăcut.

Cricket mi-a definit orele zilei. Ora la care îmi deschideam draperiile – aceeaşi la care el şi le deschidea pe ale lui – astfel încât să putem schimba un bună dimineaţa. Ora la care îmi luam masa de prânz, astfel încât să-l pot privi în timp ce şi-o lua pe-a lui. Ora la care ieşeam din casă la plimbarea noastră. Ora la care o sunam pe Lindsey ca să disecăm cum fusese cu plimbarea. Şi ora de

după cină, când Cricket şi cu mine stăteam de vorbă înainte să tragem din nou draperiile.

Noaptea, stăteam întinsă în pat şi mi-l închipuiam pe el

cum stătea într-al lui. Oare se gândea şi el la mine? Oare îşi închipuia că se furişează în dormitorul meu cum îmi închipuiam eu că mă furişez în al lui? Dacă eram singuri, pe întuneric, şi nu la lumina zilei, oare ar fi găsit curajul să mă sărute? Voiam să mă sărute el. El era băiatul. El ar fi trebuit să facă primul pas.

De ce nu făcea primul pas? Cât mai trebuia să aştept?

Astfel de gânduri febrile m-au ţinut trează toată vara. Mă deşteptam dimineaţa, lac de năduşeală, fară să-mi amintesc când am adormit, fară să-mi amintesc c-aş fi visat ceva, în afară de cele trei cuvinte care-mi răsunau în cap, cu vocea lui. *Am nevoie de tine.*

Nevoie.

Ce cuvânt puternic, înfricoşător. Reprezenta ceea ce simţeam pentru el, dar în fiecare noapte, visele mele puneau acest cuvânt în gura lui.

Aveam nevoie să mă atingă. Eram obsedată de felul cum mâinile lui nu se opreau niciodată din mişcare. Felul cum şi le freca, atunci când era entuziasmat, felul în care uneori nu se putea abţine să nu bată din palme. Felul în care avea mesaje secrete scrise pe dosul mâinii stângi. Şi degetele lui. Lungi, nerăbdătoare, nestăpânite, dar eu ştiam, fiindcă îl privisem când îşi construia maşinăriile, că erau deopotrivă delicate, grijulii, precise. Construiam fel şi fel de fantezii despre degetele acelea.

Şi eram topită după cum, ori de câte ori vorbea, ochii îi scânteiau de parcă aceea era cea mai frumoasă zi din viaţa lui. Şi după cum tot corpul lui se apleca spre mine când vorbeam, un gest care arăta că era interesat, că asculta.

Nimeni nu-şi mai mişcase vreodată corpul aşa, ca să mă privească în faţă.

Vara se desfăşură mai departe, fiecare zi mai chinuitoare şi mai fantastică decât cea de dinainte. El a început să-şi petreacă vremea cu Lindsey şi cu părinţii mei, chiar şi cu

Norah, când era prin preajmă. Intrase în lumea mea. Dar de fiecare dată când eu am încercat să intru într-a lui, Calliope mi-era ostilă. Rece. Uneori, se prefăcea că nu sunt în cameră, alteori chiar pleca în timp ce vorbeam eu. Asta era prima oară când el alesese pe cineva peste capul ei şi îmi purta pică din cauza asta. Îi furasem cel mai bun prieten. Eram o ameninţare.

În loc s-o înfruntăm, ne retrăgeam în siguranţa casei mele.

Dar… el tot nu făcea nicio mişcare. Lindsey bănuia că aştepta momentul potrivit, ceva semnificativ. Poate aniversarea mea. A lui este exact la o lună după a mea, tot pe douăzeci, aşa că întotdeauna ţinea minte. În dimineaţa respectivă, am prins aripi când am văzut un afiş lipit cu bandă adezivă pe geamul lui: *LA MULŢI ANI, LOLA! SUNTEM IAR DE-O VÂRSTĂ!*

M-am aplecat peste pervaz:

— Pentru o lună!

El a apărut cu un zâmbet, frecându-şi palmele.

— E o lună bună.

— Ai să uiţi de mine când o să faci tu şaisprezece ani, l-am necăjit eu, în glumă.

— Imposibil.

Vocea i s-a frânt când a rostit cuvântul şi mi-a străpuns inima.

Andy a preluat el sarcina de-a o scoate pe Betsy la plimbările de după-amiază, ca noi să putem avea libertate deplină. Cricket m-a întâmpinat la ora obişnuită, ridicând două cutii de pizza deasupra capului. Eram gata să spun că sunt încă foarte sătulă de la prânz, când…

— Alea sunt goale sau pline?

Întrebarea mea era cu înţeles. Nu era vorba despre pizza, mă refeream la poezia aceea celebră despre o cutie goală oferită în dar iubitului, dar plină cu iubire şi care trebuie păstrată nedeschisă în semn de preţuire. El ştie despre ce este vorba.

El a deschis o cutie şi a zâmbit.

— Goale.

— N-am mai simţit asta de ani buni!

— Nici eu. Atunci când eram împreună toţi trei, şi cu Calliope, a fost probabil ultima oară când am mai simţit asta.

Am plecat alergând în josul dealului, spre parcul de la capătul celălalt al străzii noastre – cel care abia de-l puteai numi parc, fiindcă era micuţ şi făcut sandviş între două case –, am urcat apoi un alt deal, trecând pe lângă un avertisment scris cu spray-ul de vopsea: *„INTERZIS ACCESUL ORICĂRUI ADULT, ÎN AFARA CELOR ÎNSOŢIŢI DE COPII”,* până în vârful toboganelor de pe Seward Street.

— Oh, Doamne! am tresărit eu, îngrozită. Au fost întotdeauna atât de abrupte?

Cricket a desfăcut cutiile şi le-a aşezat cu faţa unsuroasă în jos, câte una pe fiecare dintre îngustele pante de beton.

— Eu o vreau pe cea din stânga.

M-am aşezat pe cutia mea.

— Nasol de tine. Dreapta e mai rapidă.

— Exclus! Stânga întotdeauna câştigă.

— Zice tipul care n-a mai fost pe-aici de când avea şase ani. Ţine-ţi braţele strânse.

El a rânjit.

— În niciun caz n-aş fi uitat de acele julituri şi usturimi.

Am numărat până la trei şi am pornit. Toboganele sunt scurte şi rapide, şi-am zburat până la capăt, abia reţinându-ne ţipetele ca să n-o deranjăm pe Vrăjitoarea din Seward, bătrâna doamnă rea care striga obscenităţi la cei care se bucurau prea zgomotos şi încă un motiv pentru care toboganele erau atât de distractive. Picioarele lui Cricket au ajuns primele, urmate imediat de fundul lui. A lovit pământul cu un buf care ne-a făcut să ne tăvălim de râs.

— Cred că mi-a luat foc fundul, a zis el.

M-am oprit de la comentariul că pantalonii lui făcuseră acest fapt mai mult decât limpede, în iunie.

Am stat vreo jumătate de oră acolo, împărţind toboganele cu vreo doi tipi de vreo douăzeci de ani, care erau drogaţi, şi un grup de mame şi copii mici ieşiţi la joacă. Aşteptam în spatele mamelor, ca să ne mai dăm o

ultimă tură, când am auzit nişte chicoteli. M-am uitat peste umăr şi am descoperit că apăruseră vreo trei fete de la şcoală. Mi s-a dus tot cheful.

— Drăguţă rochie, a zis Marta Velasquez. E a mămicii tale?

Purtam o rochie vintage swing[9] cu buline – cu două numere mai mari, pe care o strâmtasem cu ace de siguranţă – peste o cămaşă cu mâneci lungi şi jeanşi suflecaţi în stil golănesc. Voisem să arăt drăguţ de ziua mea.

Nu mă mai simţeam drăguţă.

Cricket s-a întors, nedumerit. Şi atunci… a făcut ceva care a schimbat totul. A făcut dinadins un pas în faţa lor, blocându-mi vederea.

— Nu le asculta. Mie îmi place cum te îmbraci.

Mă plăcea aşa cum eram.

M-am aşezat, tăcută, pe cutia mea de pizza.

— E rândul nostru.

Dar ceea ce mueream să spun era Am nevoie de tine.

Pe drumul de întoarcere, m-a făcut să râd, glumind despre cei care mă necăjiseră ani de-a rândul. În cele din urmă, mi-am dat seama cât de absurd era că-mi făceam atâtea griji despre ce credeau colegele mele de clasă despre mine. Că doar nu voiam să arăt ca ele.

— Cricket! a zis Andy, când ne-a văzut apropiindu-ne. Vii pe la noi pentru cina aniversară, nu-i aşa?

M-am uitat la Cricket cu speranţă. El şi-a vârât mâinile în buzunare.

— Desigur.

A fost simplu şi perfect. Singurii mei invitaţi au fost Nathan, Andy, Lindsey şi Cricket. Am mâncat pizza Margherita, urmată de un tort extravagant în forma unei coroane. Eu am mâncat prima felie, Cricket pe cea mai mare. După aceea, am ieşit cu prietenii mei afară. Lindsey mi-a dat un ghiont în spate şi a dispărut.

---

[9] 9Rochie scurtă, fară mâneci sau cu bretele, cu fustă cloş amplu.

Cricket îşi târşâia picioarele.
— Nu mă pricep la cadouri.
Mi-a tresăltat inima. Dar, în loc de un sărut, el a scos din buzunar un pumn plin de piese de ceas şi de ambalaje de bomboane. A scormonit prin grămadă până când a găsit un capac de sticlă de apă minerală, roz-metalizat. Mi l-a întins.
— Tu, prima.
Probabil majoritatea fetelor ar fi fost dezamăgite, dar eu nu sunt ca ele. Văzuserăm împreună de curând o centură făcută din capace de sticle în vitrina unui magazin, iar eu spusesem că voiam să-mi fac şi eu una.
— Ai ţinut minte!
Cricket a zâmbit, uşurat.
— M-am gândit că era bun, ăsta. Colorat.
Şi când l-a aşezat în palma mea întinsă, am citit din nou mesajul scris pe dosul mânii lui, pentru a suta oară în ziua aceea: *TOPEŞTE ACUM.*
Acesta era momentul.
Am strâns capacul roz şi am făcut un pas în faţă. Respiraţia lui s-a accelerat. La fel şi a mea.
— Ai promis c-o să fii acolo!
Am sărit amândoi la o parte. Calliope era pe veranda casei de-alături, părând gata să izbucnească în plâns.
— Am avut nevoie de tine şi tu n-ai fost lângă mine.
O inconfundabilă scânteie de panică în ochii lui.
— Oh, Doamne, Cal. Nu-mi vine să cred c-am uitat.
Ea purta o jachetă tricotată delicată, dar modul în care-şi ţinea braţele încrucişate era oricum numai delicat nu.
— Uiţi o mulţime de lucruri, în ultima vreme.
— Îmi pare rău. Mi-a ieşit cu totul din minte, îmi pare atât de rău.
Încerca să vâre înapoi în buzunar ambalajele şi piesele de ceas, dar i s-au risipit pe veranda mea.
— Amabilul Cricket.
S-a uitat la mine şi s-a încruntat.
— Nu ştiu de ce-ţi pierzi vremea.
Dar îi vorbea tot *lui.*
— Mulţumesc pentru cină, a mormăit el, îndesându-şi de-

a valma toate lucrurile în buzunar. La mulţi ani!

Şi a plecat fară să se uite la mine. Din veranda lor, Calliope încă privea furioasă. M-am simţit ca pălmuită. Ruşinată. Nu era nimic de care să-mi fi fost ruşine, dar ea izbutea să creeze efectul ăsta. Dacă voia să te facă să te simţi cumva, aşa te simţeai.

Mai târziu, Cricket mi-a spus că ar fi trebuit să se fi dus la nu ştiu ce întrunire. N-a intrat în detalii. După aceea, a fost de parcă făcuserăm un pas înapoi. Am început şcoala. El mai ieşea cu Lindsey şi cu mine, în vreme ce Calliope îşi făcea noi prietene. Era o încordare tăcută între gemeni. Cricket n-a spus nimic, dar ştiam că era supărat.

Într-o vineri, după ore, mi-a arătat un video cu Swiss Jolly Ball – o minunăţie mecanică pe care o văzuse el când vizitase un muzeu la Chicago. Eu nu mai intrasem în casa lor de când cu purtarea glacială a lui Calliope, de la începutul verii. Sperasem ca ăsta să fi fost un pretext ca să mergem în camera lui, dar laptopul lui ne aştepta în living. El s-a aşezat pe un fotoliu, într-un capăt, lăsând un loc liber lângă el. Să fi fost o invitaţie? Sau un gest de bunăvoinţă, prin aceea că îmi oferea spaţiul mai mare de pe canapea?

DE CE ESTE ATÂT DE GREU?

Am profitat de prilej şi m-am aşezat lângă el. Cricket a pornit video-ul, iar eu m-am dat mai aproape de el, chipurile ca să văd mai bine. Nu mă puteam concentra, dar în timp ce bila argintie a maşinăriei trecea în viteză prin tuneluri, declanşând fluiere şi zbârnâind pe făgaşe, am râs încântată, oricum. M-am dat din ce în ce mai aproape, până m-am afundat între cele două perne ale fotoliului. Am simţit un vag miros de transpiraţie dinspre el, dar nu era neplăcut. Departe de-a fi neplăcut. Şi apoi, mâna mea i-a atins-o uşor pe a lui şi *mi-a stat inima în loc.*

El a rămas absolut neclintit.

Mi-am dres glasul.

— Ai vreun program special mâine, de ziua ta?

— Nu.

Şi-a mutat mâna în poală, tulburat.

— Nimic. Nu fac nimic.

— Bine…
M-am uitat lung la mâna lui.
— De fapt, Calliope are o chestie de patinaj. Aşa că o să fie o altă după-amiază de mâncare proastă de patinoar, vânzători pe role şi fete ţipând.
Asta era o scuză ca să mă evite? Oare mă înşelasem în tot timpul ăsta? M-am întors acasă supărată şi-am sunat-o pe Lindsey.
— În niciun caz, a zis ea. Te place.
— Nu l-ai văzut. S-a purtat atât de ciudat şi de rezervat.
Dar a doua zi dimineaţă m-am întâlnit cu Lindsey, ca să căutăm un cadou pentru el. Nu eram pregătită să renunţ. Nu puteam să renunţ. Ştiam că lui îi trebuia o cheie de nu ştiu ce mărime pentru un proiect şi mai ştiam că nu găsise una on-line. Am pierdut toată ziua alergând prin oraş pe la magazinele de specialitate şi, când m-am întors în seara aceea acasă, atât de mândră că făcusem rost de una, simţeam din nou o speranţă. Şi atunci am văzut.
O petrecere în plină desfăşurare.
Casa familiei Bell era plină de gălăgie şi de lume, şi avea ghirlande de figurine luminoase în bovindouri. Asta nu era o petrecere pornită spontan. Era o petrecere plănuită. O petrecere plănuită la care eu nu fusesem invitată.
Am înlemnit acolo, devastată, strângând în mână cheia micuţă şi studiind spectacolul. Un grup de fete au trecut grăbite pe lângă mine şi au urcat treptele. Cum de-şi făcuseră gemenii noi prieteni atât de repede? Fetele au bătut la uşă, iar Calliope le-a deschis şi le-a întâmpinat râzând bucuroasă. Ele au intrat pe lângă ea. Şi în clipa aceea m-a văzut şi pe mine, holbându-mă de pe trotuar.
S-a oprit puţin şi s-a strâmbat.
Ei, ce? Eşti prea bună pentru petrecerea noastră?
— P-poftim?
— Ştii, după ce ai petrecut atâta timp cu fratele meu, puteai măcar să bagi capul pe uşă şi să-i urezi la mulţi ani.
Mi se învârtea capul.
— N-am fost invitată.
Expresia lui Calliope se schimbă în surprindere.

— Dar Cricket a zis că nu puteai veni.

Explozie. *Durere.*

— Eu… nu m-a invitat. Nu.

— Hm.

M-a măsurat din priviri, cu nervozitate.

— Bine. Pa!

Uşa casei levănţică s-a trântit în urma ei. M-am uitat lung la ea, clocotind de suferinţă şi umilinţă. De ce nu mă voise la petrecerea lui? M-am împleticit spre casa mea, am smucit draperiile închizându-le şi am izbucnit în hohote amare. Ce se întâmplase? Ce era în neregulă cu mine? De ce nu mă mai plăcea?

Luminile lui s-au aprins la miezul nopţii. M-a strigat pe nume.

Am încercat să mă concentrez asupra loviturii catastrofale din pieptul meu. El m-a strigat din nou. Aş fi vrut să nu-l bag în seamă, dar cum aş fi putut? Am deschis fereastra.

Cricket stătea cu ochii plecaţi.

— Deci, ăă, ce-ai făcut în seara asta?

— Nimic.

Vocea mi-era tăioasă când i-am răspuns din nou cu cuvintele lui.

— N-am făcut nimic.

El părea supărat. Asta mă stârnea să-l dispreţuiesc şi mai tare, pentru că încerca să mă facă *pe mine* să mă simt vinovată.

— Noapte bună.

Am început să-mi închid fereastra.

— Stai!

Şi-a trecut mâna prin păr, ridicându-l şi mai sus.

— Am… tocmai am aflat că mă mut.

M-am simţit ca lovită în moalele capului. Am clipit des, surprinsă să descopăr lacrimi proaspete.

— Plecaţi? Din nou?

— Luni.

— Peste *DOUĂ* zile?

De ce nu mă puteam opri din plâns? Eram aşa o idioată!

— Calliope se întoarce la ultimul ei antrenor, a zis el, părând neajutorat. Aici nu merge.

— Nimic nu merge aici? am răbufnit eu. N-ai nimic să-mi spui înainte să pleci?

Cricket a deschis gura, dar a rămas tăcut. Faţa lui de ecuaţie dificilă. A trecut un minut întreg, poate două.

— Măcar asta avem în comun, am spus eu, în cele din urmă. Nici eu nu vreau să-ţi spun nimic.

Şi mi-am închis ferm fereastra.

Capitolul şapte

— O făcea chiar acolo, în văzul lumii! am zis eu. Vorbesc serios, Charlie ţi-a admirat posteriorul la chimie.

Lindsey roşeşte.

— Chiar dacă, deşi eu mă îndoiesc sincer, ştii care-i politica mea. Fără băieţi.

— Până la absolvire. Mă gândeam doar că, de vreme ce era vorba de Charlie… şi de vreme ce ochii lui chiar te-au urmărit prin clasă…

— Nu.

Şi muşcă feroce din sandvişul ei cu unt de migdale şi aspic, ca să pună capăt discuţiei. Eu ridic mâinile în semn de pace. Am atâta minte cât să nu insist, chiar dacă ea e îndrăgostită în tăcere de Charlie Harrison-Ming încă de când el a câştigat de două ori mai multe puncte decât ea la Quiz Bowl[10], anul trecut.

Prima noastră săptămână de boboci la Liceul Memorial Harvey Milk[11] trecuse cum ne aşteptaserăm. Aceleaşi ore plictisitoare, aceleaşi fete rele şi respingătoare şi aceiaşi idioţi perverşi. Bine măcar că eu şi Lindsey mâncăm împreună la prânz. Ăsta e un lucru bun.

— Hei, Cleopatra! Vrei să faci o plimbare pe Nilul meu în jos?

Că tot vorbeam de idioţi. Gregory Figson îşi ciocneşte vesel pumnul cu un prieten musculos. Eu port o perucă cu păr lung şi negru şi breton drept, o rochie albă făcută dintr-un cearşaf, bijuterii masive aurii şi – bineînţeles – am ochii

---

[10] Un foarte popular joc de cine ştie câştigă, cu întrebări din toate domeniile de cunoaştere, care se joacă pe echipe, de regulă prin licee şi colegii.

[11] Militant pentru drepturile homosexualilor din San Francisco, a cărui reputaţie a crescut după ce a fost asasinat, în 1978, la unsprezece luni după ce câştigase un post de conducere în corpul legislativ al districtului şi oraşului San Francisco.

înnegriţi bine cu dermatograf negru.

— Nu, răspund eu sec.

Gregory se apucă de piept cu ambele mâini.

— Drăguţe piramide, zice şi apoi pleacă amândoi fuduli, râzând.

— Tocmai când credeam că nu poate fi mai scârbos de atât.

Las burgerul jos, fiindcă mi-a pierit pofta de mâncare.

— De parcă mai aveam nevoie de un motiv s-aştept, zice Lindsey. Băieţii de liceu sunt nişte cretini.

— Tocmai de aceea eu nu umblu cu băieţi de liceu. Umblu cu bărbaţi.

Lindsey îşi dă ochii peste cap. Principalul ei motiv de a amâna să iasă cu un băiat este acela că e convinsă că el o să-i încurce agenda. Agenda e termenul ei, nu al meu. Crede că băieţii o distrag de la scopurile ei educaţionale, aşa că nu vrea să-şi dea întâlniri cu niciunul până ce nu va fi ferm aranjată în viaţa ei de după liceu. Eu îi respect decizia, chiar dacă mai degrabă aş purta pantaloni de trening în public decât să renunţ la iubitul meu.

Sau să ratez prima mea ocazie de a participa la petrecerea de iarnă a liceului. E numai pentru elevii din ultimii ani şi e încă la câteva luni distanţă, dar sunt entuziasmată de rochia mea Maria Antoaneta, pentru care am început să strâng deja materiale. Mătase dopion cu ape şi tafta încreţită. Panglici lucioase de satin. Pene delicate de struţ şi bijuterii sofisticate de cristal. Nu mi-am mai încercat niciodată puterile într-un proiect atât de complex, atât de mare, şi o să-mi ia toată toamna ca să-l creez.

Mă hotărăsc să încep de cum ajung acasă. E vineri şi, pentru prima oară, n-am teme. De asemenea, Amphetamine cântă într-un club, în seara asta, în care nu sunt primiţi minorii. Şi n-or să-i dea voie lui Max să mă strecoare şi pe mine.

Din tot ce am citit pe net, trebuie să încep cu desuurile.

Am cumpărat deja o tonă de material pentru rochie, dar costumul tot trebuie să fie realizat dinăuntru spre afară, astfel încât, atunci când iau măsurile pentru rochia propriu-

zisă, să le pot lua peste corsetul voluminos şi uriaşul malacof (crinolinele cu cercuri ovale pe care le purtau Maria şi doamnele sale de onoare).

Am căutat ore în şir instrucţiuni pentru a face malacofuri autentice, respectând modelul istoric, şi n-am găsit nimic. Cel puţin dacă nu vreau să le fac din cercuri de hula-hoops, şi nu vreau, va trebui să mă duc la bibliotecă pentru cercetări. Căutările pentru corset au fost mai fructuoase. Schemele şi instrucţiunile sunt copleşitoare, dar am imprimat mai multe pagini şi am început să iau măsuri şi să creez tiparul. Mă ocup de croitorie de trei ani şi sunt destul de pricepută. Am început cu chestii mici, cum face toată lumea – cusut de tivuri, fuste cloş, feţe de pernă – dar am trecut rapid la lucruri mai importante, fiecare mai complicat decât cel de dinainte. Nu mă interesează să fac ce e uşor.

Mă interesează să fac ce e frumos.

Uit de mine când lucrez: desenând tiparele pe hârtie de mătase, potrivindu-le între ele, redesenând şi repotrivind. Cei care nu croiesc habar n-au cât efort mintal intră în a face o haină, iar începătorii adesea renunţă, frustraţi. Dar mie îmi place puzzle-ul. Dacă aş privi rochia asta în ansamblu, mi s-ar părea mai presus de puterile mele. Nimeni n-ar putea crea o asemenea toaletă. Dar dacă o împart în etape micuţe, individuale, devine ceva ce pot reuşi.

Când camera mea ajunge să fie, în cele din urmă, prea întunecată, sunt silită să mă ridic de pe podea şi să bag în priză beculeţele mele clipitoare. Îmi întind muşchii amorţiţi şi mă uit pe fereastră.

Oare el o să vină în weekendul ăsta?

Ideea mă umple de nelinişte. Nu înţeleg de ce le-a pus întrebări lui Andy şi lui St. Clair despre mine. Sunt doar trei posibilităţi, una mai improbabilă decât alta. Poate că nu şi-a făcut prieteni la şcoală şi, din cine ştie ce motiv alambicat, a hotărât că eu aş putea fi din nou o amică potrivită. Adică, a venit acasă în ultimele trei weekenduri. Evident că nimeni nu e destul de interesant cât să-l ţină în Berkeley. Sau poate că se simte prost de cum s-au încheiat lucrurile între

noi şi încearcă să le dreagă. Să-şi despovăreze conştiinţa.

Sau… poate că… mă place. În felul celălalt.

Am fost OK înainte să se întoarcă el, perfect fericită fară complicaţia asta. Ar fi fost mai bine dacă m-ar fi ignorat. Eu şi Calliope nu ne-am vorbit încă; nu există niciun motiv pentru care Cricket şi cu mine să fi trebuit s-o facem. Mă îndrept fară voie spre fereastră şi sunt surprinsă să descopăr draperii vărgate atârnate în camera lui.

Şi atunci se aprinde lumina.

Smucesc draperiile, închizându-le. Inima îmi bate nebuneşte şi mă lipesc cu spatele de zid. Prin deschizătura dintre draperii, urmăresc o siluetă care, fară îndoială, e a lui Cricket Bell, cum lasă pe podea două genţi – o geantă de umăr şi un sac de rufărie. Se îndreaptă spre ferestrele noastre şi spaima mi se strecoară în suflet. Dacă mă strigă?

Se vede o puternică lumină, când îşi dă în lături draperiile lui. Corpul lui se schimbă de la o umbră întunecată, într-unul în carne şi oase. Mă trag şi mai departe. El se opreşte puţin, dar tresare când o altă siluetă intră în cameră. Aud vag sunetul vocii unei fete care vorbeşte. Calliope.

Nu mă pot ascunde la nesfârşit. Draperiile mele sunt groase şi trebuie să am încredere în ele. Trag aer adânc în piept şi mă dezlipesc de perete, dar mă împiedic de proiectul meu şi sfâşii un tipar. Înjur. Râsete izbucnesc din casa de vizavi şi, pentru o secundă de panică, cred că ei miau văzut manevra stângace. Dar asta-i paranoia. Indiferent despre ce anume râd, n-are nicio legătură cu mine. Urăsc faptul că ei mă pot da aşa peste cap.

Ştiu ce am nevoie. Îl sun şi el răspunde cu puţin înainte să intre căsuţa vocală.

— HEI, zice Max.

— Bună! Cum e în seara asta? Când începeţi să cântaţi voi?

Clubul e gălăgios şi nu-i pot auzi răspunsul.

— Cum?

— Mmhmm mmhmm după unsprezece mmhmm.

— Oh. OK.

N-am nimic de adăugat.

— Mi-e dor de tine.
— Mmhmm mmhmm moment prost mmhmm.
Presupun că spune că trebuie să închidă.
— Bine! Ne vedem mâine! Pa!
Un clic la celălalt capăt şi a închis. Ar fi trebuit să-i scriu un mesaj. Dar acum nu mai vreau, pentru că nu vreau să-l bat la cap. Nu-i place să vorbească înainte de spectacole.
Telefonul mă lasă mai degrabă însingurată, decât liniştită. Râsetele continuă vizavi şi rezist dorinţei de a azvârli cu foarfecele de croitorie în fereastra lui Cricket ca să-i fac să tacă. Sună telefonul şi răspund imediat.
— Max!
— Vreau să-i spui lui Nathan să vină să mă ia.
Nu e Max.
— Unde eşti?
Deja cobor grăbită scările. Nathan e prăbuşit în faţa televizorului, cu ochii pe jumătate închişi, urmărind *Antiques Roadshows,* cu Cerurile către Betsy.
— De ce nu-i spui tu însăţi?
— Pentru că o să fie nervos şi nu pot face faţă nervilor în clipa asta.
Vocea e irascibilă şi epuizată.
Mă opresc brusc în loc.
— Nu din nou.
— Proprietarul mi-a schimbat încuietoarea, aşa că am fost silită să-mi sparg apartamentul. Apartamentul meu. Ei îl numesc un incident.
— Incident? întreb eu, iar ochii tatei se deschid larg.
Îi întind telefonul fară să mai aştept răspunsul, dezgustată.
— Norah are nevoie s-o scoţi pe cauţiune.
Nathan înjură şi îmi smulge telefonul.
— Unde eşti? Ce s-a întâmplat?
Smulge răspunsurile de la ea în timp ce-şi ia cheile de la maşină şi îşi vâră pantofii în picioare.
— Îţi iau telefonul, OK? îmi spune mie. Zi-i lui Andy unde am plecat.
Şi iese din casă.

Nu e prima oară când mama mea naturală ne sună de la o secţie de poliţie. Norah are un cazier lung, şi întotdeauna pentru chestii stupide, cum ar fi şmanglit din magazin rulade organice congelate sau refuz de a plăti amenzi de circulaţie. Când eram mică, acuzaţiile erau de regulă ebrietate în locuri publice şi comportament necuviincios. Şi, credeţi-mă, o persoană trebuie să fie al naibii de criţă sau de necuviincioasă ca să fie arestată, în oraşul ăsta.

Andy primeşte vestea în tăcere. Relaţia cu Norah e dificilă pentru fiecare dintre noi, dar probabil cel mai greu îi vine lui.

Ea nu e nici sora, nici mama lui. Ştiu că o parte din el îşi doreşte să putem scăpa cu totul de ea. Şi o parte din mine îşi doreşte asta.

Când eram mică, gemenii Bell m-au întrebat de ce n-aveam o mamă. Le-am spus că ea era o prinţesă din Pakistan – auzisem titulatura asta la ştiri şi mi se păruse că sună frumos – şi că mă dăduse părinţilor mei pentru că eu eram un copil secret, cu grădinarul palatului, iar soţul ei, prinţul cel rău, ne-ar fi omorât, dacă ar fi aflat că exist eu.

— Deci tu eşti prinţesă? m-a întrebat Calliope.

— Nu. Mama e prinţesă.

— Asta înseamnă că şi tu eşti prinţesă, a zis Cricket, extaziat.

Calliope şi-a mijit ochii.

— Nu e nicio prinţesă. Nu există chestii de-astea ca prinţi răi sau Pakistan.

— Ba există! Şi sunt!

Dar încă îmi amintesc valul acela de sânge fierbinte pe care l-am simţit când au venit înapoi, mai târziu în aceeaşi după-amiază, şi mi-am dat seama că fusesem prinsă cu mâţa-n sac.

Calliope îşi încrucişase braţele.

— Ştim adevărul. Ne-au spus părinţii noştri.

— Mama ta chiar nu are o casă? a întrebat Cricket. De-asta nu poţi să stai cu ea?

A fost unul dintre cele mai ruşinoase momente din copilăria mea. De aceea, când colegii de clasă au început

să-mi pună întrebări, le răspundeam simplu: „Nu ştiu cine e. N-am văzut-o niciodată”. Am devenit un caz de adopţie oarecare, unul plictisitor. Să ai doi taţi nu e o problemă, aici. Dar, în urmă cu vreo câţiva ani, Cricket şi cu mine ne uitam la televizor, când el s-a întors spre mine şi m-a întrebat pe neaşteptate:

— De ce susţii că nu ai mamă?

M-am foit în loc.

— Hm?

Cricket învârtea între degete o agrafa de hârtie, îndoind-o în forme complicate.

— Vreau să spun, ea e în regulă acum. Nu-i aşa?

Voia să spună că nu mai bea – şi nu mai bea, de vreun an. Dar tot Norah era.

Eu doar m-am uitat la el.

Şi puteam vedea că îşi amintea trecutul. Familia Bell auzise ţipetele mamei mele naturale ani de-a rândul, ori de câte ori venea pe la noi turmentată şi neanunţată.

El şi-a plecat ochii şi a schimbat subiectul.

Sunt bucuroasă că moştenirea mea genetică nu-l deranjează pe Max. Tatăl lui e alcoolic înrăit, care locuieşte într-un cartier periculos din Oakland, cât despre mama lui, habar n-are unde locuieşte. Dimpotrivă, Norah întăreşte relaţia mea cu Max. Ne înţelegem unul pe celălalt.

Îl las pe Andy şi urc din nou scările. Pe fereastră, observ absenţa lui Calliope din camera lui Cricket. A plecat. El se plimbă de colo-colo. Tiparul meu rupt râde de mine. Somptuoasele materiale bleu îngrămădite pe masa mea de cusut şi-au pierdut luciul. Le mângâi, uşor. Sunt încă plăcute la atingere, încă mai au în ele promisiunea a ceva mai bun.

Sunt hotărâtă să-mi iau revanşa pentru seara trecută.

— Azi, tema este: Sclipitor.

Cerurile către Betsy îşi ridică atentă capul, ascultând dar neînţelegând. Îmi pun o bentiţă cu strasuri în peruca roz-pal. Port o rochie cu strasuri de la serbarea de absolvire, pe care am modificat-o într-o rochie mini, o jachetă jeans plină de insigne cu David Bowie şi gene false sclipitoare. O

scarpin pe Betsy după urechi şi apoi ea vine după mine, ieşind din camera mea. Pe scări dăm de Andy, care duce sus un coş cu rufe curate.

— Ochii mei! zice el. Sunt orbit!

— Tres amuzant.

— Arăţi ca un glob disco.

Zâmbesc şi trec pe lângă el.

— O să iau asta drept un compliment.

— Când te aduce Max acasă?

— Mai târziu!

Nathan aşteaptă în capul scării.

— Când, Dolores? Ar fi utilă precizarea unei ore.

— Părul tău face flu-flu.

Las poşeta jos, ca să-l aranjez. Nathan şi cu mine avem acelaşi păr – des, şaten mediu, şi cu un vârtej ciudat în frunte care niciodată nu se supune. Nu se îndoieşte nimeni că eu şi Nathan suntem rude. Amândoi mai avem şi aceiaşi ochi căprui, mari, şi acelaşi rânjet copilăresc. Când ne îngăduim să rânjim. Andy e mai zvelt decât Nathan şi îşi poartă părul încărunţit prematur foarte scurt tuns. Cu toate acestea, în pofida părului şi a celor nouă ani în plus de existenţă pe planeta asta, toată lumea crede că Andy e mai tânăr, pentru că el e cel care întotdeauna zâmbeşte. Şi poartă tricouri trăsnite.

— Când? repetă Nathan.

— Ăă, peste patru ore?

— Asta înseamnă cinci treizeci. Mă aştept să fii acasă atunci, fară întârzieri.

Oftez.

— Da, tată.

— Şi trei telefoane de verificare.

— Da, tată.

Nu ştiu cu ce-am greşit să mă procopsesc cu cei mai severi părinţi. Trebuie să fi fost rea până-n măduva oaselor într-o viaţă anterioară. Nu-i vorba că aş fi ca Norah. Nathan nu se întorsese din oraş decât după miezul nopţii. Aparent, încuietoarea ei fusese schimbată pentru că nu-şi plătise chiria, iar ea făcuse o scenă spărgând geamul din faţă cu

şezlongul unui vecin ca să poată intra. Nathan urmează să-i facă o vizită proprietarului ei astăzi, ca să discute despre despăgubiri. Şi toată povestea cu fereastra spartă.

— Bine, atunci, dă el din cap. Distracţie plăcută. Nu face nimic din ceea ce n-aş face eu.

Îl aud pe Andy, în timp ce mă îndrept spre uşă.

— Dragul meu, ameninţarea asta nu funcţionează când eşti gay.

Râd tot drumul până la trotuar. Ghetele mele grele, tatuate cu spirale de sclipici roz ca să se potrivească perucii, lasă o dâră de pulbere – ca de zâne – când păşesc.

— Eşti ca o stea căzătoare, strigă o voce din veranda casei de alături. Sclipitoare.

Veselia mea devine imediat nulă şi neavenită.

Cricket sare de pe scările lui şi vine la mine, pe trotuar.

— Te duci undeva anume? întreabă el. Arăţi frumos. Sclipitoare. Am mai spus asta, nu?

— Ai mai spus, mersi. Şi tocmai ies în oraş, câteva ore.

Că doar nu şi-a câştigat dreptul la a afla tot adevărul sau la explicaţii. Bineînţeles, acum mă simt ruşinată c-am gândit asta, aşa că adaug, ridicând din umeri:

— S-ar putea să trec pe la Amoeba Records, mai târziu.

De ce mă face să mă simt vinovată? Nu fac nimic rău. Nui datorez nimic. Clatin din cap – mai mult la mine, decât la el – şi pornesc spre staţia de autobuz.

— La revedere, zic eu.

Mă întâlnesc cu Max în Upper Haight. Nu poate veni să mă ia, pentru că trece să ia o surpriză, mai întâi. O surpriză. N-am idee ce anume; ar putea fi şi-o gumă de mestecat, dinspre partea mea. Faptul că am un iubit care îmi aduce surprize e destul.

Îl simt pe Cricket că se uită lung. Ca o apăsare în ceafa mea. Adevărul e că nu ştiu de ce nu vine după mine. Mă întorc.

— Tu ce faci, azi?

El străbate distanţa dintre noi din trei paşi.

— Nu fac nimic.

Din nou mă simt stingherită.

— Oh.

El îşi scarpină obrazul, iar pe mâna lui scrie CARPE DIEM. Trăieşte clipa.

— Adică, aş avea nişte teme. Dar n-or să-mi ia mult. Doar vreo oră. Două, cel mult.

— Aha. Teme.

Mă pregătesc să mai spun ceva la fel de căznit, când aud uruitul autobuzului care se apropie.

— Ăsta-i al meu!

O iau la fugă. Cricket strigă ceva, dar nu-l aud, prin pufnetele autobuzului care trage lângă trotuar. Ocup un loc lângă o femeie costelivă cu un sacou cadrilat care citeşte *Cartea tibetană a morţilor.*

Mă uit pe geam. El încă mă priveşte. Ochii ni se întâlnesc şi, de data asta, zâmbetul lui e timid. Din nu ştiu ce motiv… mă face să-i zâmbesc şi eu.

— Ooh, zice femeia de lângă mine, eşti sclipitoare.

Capitolul opt

Aş fi vrut eu să fie o gumă de mestecat.

— E perfectă pentru spectacole, zice Max, cu mai multă însufleţire decât de obicei. Ştii cât de rău era, când ne încărcăm instrumentele în trei maşini separate. Mai ales cu parcarea în oraşul ăsta. Imposibil.

— Excelent! Corect! Exact!

E o dubă. Max a cumpărat o dubă. E mare, albă şi e o dubă. Adică, nu e un Chevy Impala ’64. Adică prietenul meu şi-a dat maşina ca să cumpere o dubă.

Îi dă târcoale, admirând… ce? Cât de mare e?

— Ştii că voiam să facem un turneu pe coastă. Craig ştie nişte tipi în Portland, Johnny ştie nişte tipi în L.A. De asta aveam nevoie. Acum putem să-l facem.

— Turneu! Uau! Grozav!

TURNEU. Perioade lungi de timp fară Max. Femei lascive, provocatoare, prin alte oraşe, care să flirteze cu iubitul meu, amintindu-i de lipsa mea de experienţă. *TURNEU.*

Max se opreşte.

— Lola.

— Hmm?

— Faci chestia aia a fetelor. Zici că eşti bucuroasă când nu eşti.

Îşi încrucişează braţele. Pânzele de păianjen tatuate pe coatele lui arată spre mine acuzator.

— Sunt bucuroasă.

— Eşti supărată, pentru că te gândeşti că atunci când plec, mă întâlnesc cu altcineva. Altcineva mai în vârstă.

— Nu sunt supărată.

Sunt *îngrijorată.* Şi cât de tare mă enervează că am mai avut discuţia asta înainte, aşa că el ştie exact ce gândesc?

— Sunt… surprinsă. Numai că îmi plăcea maşina ta, atâta tot. Dar şi asta-i bună.

El îşi ridică o singură sprânceană.

— Îţi plăcea maşina mea?

— O adoram.

— Ştii, Max mă lipeşte cu spatele de dubă şi simt metalul rece pe şira spinării. Dubele sunt bune pentru alte chestii.

— Alte chestii?

— Alte chestii.

OK. Poate că toată problema asta cu duba nu e un dezastru *total.* Mâinile mele sunt în părul lui platinat, iar buzele ni se strivesc reciproc, când se aude un grosolan şi răsunător:

— Ai nişte mărunţiş, frate?

Ne desprindem şi vedem un individ, într-o salopetă murdară, peticită, de velur, uitându-se urât la noi.

— Scuze, zic eu.

— N-am nevoie de scuze. Mă fulgeră cu privirea de sub codiţele rasta de băiat alb. Mi-e doar al dracului de foame.

— *DOBITOCULE,* strigă Max în urma tipului care-şi târşeşte picioarele mai departe.

San Francisco, fară îndoială, colcăie de vagabonzi. Nu pot să merg de-acasă până la şcoală fară să nu dau de o mulţime. Mă fac să mă simt aiurea, fiindcă îmi amintesc permanent de originile mele, dar de obicei pot să-i ignor. Să mă uit dincolo de ei. Altminteri… e prea obositor.

Dar, în Haight, vagabonzii sunt nişte ticăloşi pasiv-agresivi.

Nu-mi place să vin aici, dar Max are prieteni care lucrează în buticurile cu haine vintage superscumpe, în consignaţii, în librării şi în localurile cu burrito. În pofida numeroaselor graffiti psihedelice şi aranjamentelor boeme din vitrine, Haight Street – odinioară Mecca iubirii libere din anii şaizeci – este incontestabil mai grosolan şi mai murdar decât restul oraşului.

— Hei. Uită-l pe ăla, zice Max.

Vede că am nevoie să fiu înveselită, aşa că mă conduce la localul cu falafel unde am avut prima noastră întâlnire. După aceea, intrăm într-un magazin de travestiţi, ca să probez peruci. El râde, când pozez cu una absurdă, violet, cu un coc ca un cuib de viespi. Ador râsul lui. E rar, aşa că ori de câte ori îl aud, ştiu că l-am câştigat. Mă lasă chiar să-i

pun una şi pe capul lui, una blondă, de Marilyn.

— Ei, să te vadă Johnny şi Craig aşa, zic eu, referindu-mă la colegii din trupa lui.

— O să le spun că m-am hotărât să-l las să crească.

— Eficienţa Rogaine[12], zic eu, imitându-i pe cât posibil vocea lui Max.

— Asta-i altă glumă cu bărbatul bătrân?

Max râde din nou şi îmi întinde peruca mea roz-pal.

— Ar trebui să mergem. I-am spus lui Johnny că mă întâlnesc cu el la trei şi jumătate.

Îmi ascund părul natural dedesubt.

— Pentru că nu-l vezi destul, acasă.

— Tu îl vezi rar, zice Max.

Johnny Ocampo – toboşarul trupei Amphetamine şi colegul de cameră al lui Max – lucrează la Amoeba Records, singurul lucru care îmi place cu adevărat în cartierul ăsta. Amoeba e un paradis uriaş de beton cu discuri rare de vinii, postere de formaţii şi nesfârşite şiruri de CD-uri cu etichete colorate după genurile muzicale. Îţi aminteşte că ar mai fi ceva de spus despre muzica pe care poţi s-o ţii în mâini.

— Glumeam. Pe de altă parte, adaug eu, tu nu vii niciodată când mă întâlnesc cu Lindsey.

— Ei, haide, Lo. E băgăcioasă şi imatură. E ciudat să fie între noi.

Spusele lui sunt adevărate, dar... au. Uneori, a minţi e cel mai politicos lucru pe care poţi să-l faci. Mă încrunt.

— E cea mai bună prietenă a mea.

— Eu prefer să-mi petrec timpul cu tine. Max mă ia de mână. Singuri.

Nu mai zicem nimic când intrăm în Amoeba. Johnny, un filipinez mic şi îndesat, dar musculos, e la locul lui obişnuit, din spatele biroului de informaţii, care e puţin mai ridicat, de parcă tipii din spatele lui ar deţine adevărul ultim despre Bunul Gust Muzical şi Cunoaştere. Johnny şi Max dau din cap unul către celălalt, în timp ce Johnny se ocupă de un client. Flutur din mână spre Johnny şi dispar în zona în care

---

[12] Medicament (minoxidil) folosit în tratamentul alopeciei la bărbaţi.

e expusă marfa.

Eu ascult mai mult rock, dar cercetez totul, pentru că nu ştiu niciodată când o să descopăr ceva de care habar n-aveam că îmi plăcea. Hip-hop, clasică, reggae, punk, operă, muzică electronică. Nimic nu-mi reţine atenţia azi, aşa că mă îndrept către rock. Trec în revistă trupele convenţionale, când mi se ridică perii subţiri, invizibili de pe ceafa. Îmi ridic privirea.

Şi îl văd.

Cricket Bell stă în faţă şi în centru, căutând ceva. Pe cineva. Şi atunci privirea lui se încrucişează cu a mea şi faţa i se luminează ca stelele. Zâmbeşte – un zâmbet plin care îi cuprinde şi ochii – şi e plăcut, şi pur, şi plin de speranţă.

Iar eu ştiu exact ce o să se întâmple.

Palmele îmi asudă imediat. *N-o spune. Oh, te rog, Doamne, n-o spune.* Dar rugăciunea asta trădătoare continuă cu: Spune-o. Spune-o.

Cricket trece cu uşurinţă printre ceilalţi clienţi de parcă noi am fi singurii oameni din magazin. Muzica din boxe se schimbă de la o melodie pop împrăştiată într-o simfonie rock plină de amploare. Inima mea începe să bată din ce în ce mai tare. Cât de tare îmi dorisem momentul ăsta. Cât de tare aş vrea să nu fi venit acum.

Cât de tare aş vrea să continue.

El se opreşte lângă mine, trăgându-se de brăţări.

— Am… speram să te găsesc aici.

Simt sângele năvălindu-mi în obraji. NU. Sentimentul ăsta nu e adevărat. E doar o emoţie veche, răscolită ca să mă tulbure şi să mă zăpăcească. Urăsc asta! îl urăsc şi pe el!

Dar se pare că îl urăsc pe Cricket doar pentru că nu îl urăsc pe Cricket. Îmi smulg privirile de la el, înapoi la albumul Phoenix din mâinile mele.

— Eu ţi-am spus că voi veni.

— Ştiu. Şi nu mai puteam aştepta, trebuia să-ţi spun…

Creşte panica şi strâng formaţia franţuzească mai puternic.

— Cricket, te rog…

Dar cuvintele îi ies într-un şuvoi nestăvilit.

— Nu mă pot opri să nu mă gândesc la tine şi nu mai sunt cum am fost, m-am schimbat.

— Cricket.

Îmi ridic din nou privirea, simţind că leşin.

Ochii lui albaştri sunt strălucitori. Sinceri. Disperaţi.

— Ieşi cu mine, în seara asta. Mâine seară, în fiecare sea.

Cuvântul i se opreşte brusc în gât, când vede ceva în spatele meu.

Ţigarete şi mentă. Îmi vine să mor.

— El e Max. Prietenul meu. Max, el e Cricket Bell.

Max înclină scurt cap. A auzit totul, este imposibil să nu fi auzit.

— Cricket este vecinul meu, mă întorc eu spre Max. A fost vecinul meu. Ca să zic aşa, este din nou.

Iubitul meu mijeşte ochii, aproape imperceptibil, în vreme ce procesează informaţia. Este exact opusul lui Cricket, care e complet pierdut şi nu-şi ascunde emoţiile. Faţa lui e şocată şi se dă înapoi. Mă îndoiesc că-şi dă seama ce face.

Expresia lui Max se schimbă din nou, foarte uşor. Şi-a dat seama cine e Cricket. Ştie că trebuie să fie rudă cu Calliope Bell.

Şi ştie că l-am exclus intenţionat din conversaţiile noastre.

Max pune un braţ pe după umerii mei. Gestul probabil arată degajat pentru Cricket, dar muşchii lui Max sunt încordaţi. E gelos. Gândul ar trebui să mă facă fericită, dar nu văd decât stinghereala lui Cricket. Aş vrea să nu-mi pese de ce e în mintea lui.

Asta înseamnă că suntem chit? Aşa te simţi când eşti chit?

Atmosfera dintre noi e densă precum ceaţa din golf. Trebuie să acţionez, aşa că îi zâmbesc călduros lui Cricket.

— Mi-a părut bine că ne-am întâlnit întâmplător. Ne vedem mai târziu, OK?

Şi apoi îl conduc pe Max spre ieşire. Sunt sigură că iubitul meu vrea să spună ceva, dar, ca de obicei, îşi păstrează

gândurile pentru el, până ce se vor închega în forma exactă pe care şi-o doreşte el. Mergem, ţepeni, ţinându-ne de mână, pe lângă prietenul său de la biroul de informaţii.

Nu vreau să mă uit înapoi, dar nu mă pot abţine.

El se uită ţintă la mine. Prin mine. Pentru prima oară în viaţa lui, Cricket Bell pare mic. Dispare chiar sub ochii mei.

Capitolul nouă

E jenant să recunosc, dar ori de câte ori Max şi cu mine avem o întâlnire, eu vreau să stau cât mai mult pe afară, să mă plimb cât mai departe, să vorbesc mai tare, ca să ne vadă cât mai multă lume împreună. Vreau să mă întâlnesc cu fiecare colegă de clasă care m-a necăjit vreodată pentru că purtam pantofi cu vârful ascuţit de elf sau mocasini cu mărgele, fiindcă ştiu că de cum ar arunca o privire spre Max, cu sprâncenele lui negre, braţele tatuate şi atitudine rebelă ar şi pricepe că fac ceva bine.

De regulă, plesnesc de mândrie. Dar în timp ce mergem înapoi spre noua lui dubă, nu observ faţa nimănui dintre cei pe lângă care trecem. Întrucât Cricket Bell mi-a cerut să ies cu el. Cricket Bell mi-a cerut să ies cu el. Ce-ar trebui să fac cu informaţia asta?

Max descuie portiera dinspre locul pasagerului şi o ţine deschisă ca să urc. Niciunul dintre noi nu a scos o vorbă de când am plecat de la Amoeba. Eu mormăi un mulţumesc şi intru. El urcă pe scaunul şoferului, întoarce cheia în contact şi apoi spune:

— Nu-mi place de el.

Tonul lui sec îmi strânge inima.

— Cricket? De ce?

— Pur şi simplu, nu-mi place.

Nu pot răspunde. Nu ştiu ce să spun. El nu rupe tăcerea din nou decât după ce trecem de firma luminoasă a Cinematografului Castro, la doar câteva cvartale distanţă de casa mea.

— De ce nu mi-ai spus despre el?

Mă uit la mâinile mele.

— Nu e important.

Max aşteaptă, cu maxilarul strâns.

— M-a făcut să sufăr, atâta tot. Asta a fost demult. Nu-mi place să vorbesc despre el.

Se întoarce spre mine, străduindu-se să rămână calm.

— Te-a făcut să suferi?

Mă fac mică în scaunul meu, dorindu-mi orice, numai discuţia asta *nu.*

— Nu. Nu aşa. Obişnuiam să fim prieteni, şi ne-am separat, iar acum s-a întors şi dau de el pretutindeni…

— Dădeai de el şi înainte.

Se uită din nou la stradă. Mâinile i se strâng pe volan.

— Doar… prin jurul casei. Nu e important, OK, Max?

— Mie mi se pare o omisiune bătătoare la ochi.

Clatin din cap.

— Cricket nu înseamnă nimic pentru mine, jur.

— El vrea să ieşiţi împreună în fiecare seară, iar tu te aştepţi ca eu să cred că nu se întâmplă nimic?

— Nu se întâmplă!

Duba se opreşte brusc în faţa casei mele, iar Max loveşte cu pumnul în volan.

— Spune-mi adevărul, Lola! De ce nu poţi să-mi spui adevărul măcar o dată?

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Dar *spun* adevărul.

El se uită lung la mine.

— Te iubesc.

Devin disperată. Trebuie să mă creadă.

— Nu-l iubesc pe el, nici măcar nu-l plac! Te iubesc pe tine.

Max îşi închide ochii pentru o clipă cât o veşnicie. Muşchii gâtului îi sunt încordaţi şi rigizi. În cele din urmă, se relaxează. Deschide iarăşi ochii.

— Iartă-mă. Şi eu te iubesc.

— Şi mă crezi?

Vocea mea abia se aude.

Îmi întoarce bărbia spre el şi îmi răspunde cu un sărut. Îşi apasă buzele cu forţă pe ale mele. Eu îi răspund cu şi mai multă forţă. Când ne desprindem, el se uită adânc în ochii mei.

— Te cred.

Max accelerează şi se îndepărtează cu duba, trupa Misfits explodând într-un nor muzical de praf în urma lui. Mă

pleoştesc. Cam asta a fost ziua mea liberă.

— Ăsta cine a fost?

Tresar la vocea tăioasă din spatele meu. Şi atunci mă întorc ca s-o privesc în faţă pentru prima oară, după doi ani. Părul ei negru e strâns la spate într-o coadă şi e îmbrăcată în haine călduroase. Totuşi reuşeşte să arate mai frumoasă decât voi fi eu vreodată.

— Bună, Calliope.

Ea se uită la mine gata parcă să-mi spună: *De ce nu mi-ai răspuns la întrebare?*

— Ăsta a fost iubitul meu.

Calliope arată surprinsă.

— Interesant, zice ea, după o clipă.

Şi pot să spun că este, într-adevăr, interesată.

— Te-a găsit fratele meu? A ieşit să te caute.

— M-a găsit.

Rostesc cuvintele cu multă precauţie. Ea aşteaptă mai mult, dar n-am de gând să-i dau detalii. Nici măcar nu ştiu ce altceva ar mai fi de spus.

— Mi-a părut bine să te revăd.

O pornesc spre scări. Pe la jumătatea drumului, ea zice:

— Arăţi schimbată.

— Şi tu arăţi la fel.

Închid uşa, iar Nathan mă aşteaptă de partea cealaltă.

— N-ai sunat.

Oh, nu.

E furios.

— Ar fi trebuit să suni de-acum o oră. Eu am sunat de cinci ori şi mi-a intrat direct căsuţa vocală. Unde ai fost?

— Am uitat. Îmi pare rău, tată, am uitat.

— Aia era duba lui Max? Şi-a luat maşină nouă?

— Ai SPIONAT?

— Am fost îngrijorat, Lola.

— AŞA CĂ TE-AI HOTĂRÂT SĂ MĂ SPIONEZI?

— Tu ştii de ce-şi cumpără băieţii dube? Ştii?

— CA SĂ-ŞI CARE CHITĂRILE ŞI TOBELE? Ca să plece în TURNEU?

Trec furioasă pe lângă el şi urc scările la mine în cameră.

Tata urcă apăsat scara în urma mea.

— Discuţia asta nu s-a încheiat. Avem o înţelegere când ieşi cu Max. Trebuie să ne suni.

— Dar ce-ţi închipui c-o să se întâmple? De ce nu ai încredere în mine?

Îmi smulg peruca roz şi o arunc cât colo.

— Nu mă îmbăt, nu iau droguri, nici nu sparg ferestre. Eu nu sunt ca ea. Eu nu sunt Norah.

Am mers prea departe. La numele surorii lui, faţa lui Nathan devine atât de îndurerată şi de schimonosită, încât ştiu că l-am atins drept la ţintă. Mă aştept să se repeadă la mine. În loc de asta, se întoarce fară niciun cuvânt. Ceea ce, cumva, e mai rău. Dar e vina lui că mă pedepseşte pentru lucruri pe care nu le-am făcut, pentru lucruri pe care le-a făcut EA.

Cum de-a ajuns ziua asta atât de oribilă? Când s-a întâmplat asta?

Cricket.

Numele lui explodează înăuntrul meu ca o salvă de tun. Mă îndrept spre ferestrele noastre. Draperiile lui sunt deschise. Genţile pe care le-a adus acasă mai sunt încă pe podea, dar nu e niciun semn de Cricket. Ce-ar trebui să-i spun data următoare când ne vedem? De ce nu încetează odată să-mi dea viaţa peste cap?

De ce-a trebuit să-mi ceară să ies cu el acum?

Şi Max ştie despre el. N-ar trebui să conteze, dar contează. Max nu e genul care să tot aducă vorba despre ceva, dar e tipul care nu uită. O păstrează pentru când va avea nevoie. Oare m-a crezut când i-am spus că îl iubesc? Că nici măcar nu-l plac pe Cricket?

Da, m-a crezut.

Şi sunt îndrăgostită de Max. Şi atunci de ce nu ştiu dacă jumătatea cealaltă a fost o minciună?

Nu sunt singura care are probleme cu băieţii. Lindsey fusese remarcabil de distrată, toată săptămâna. Nici măcar nu observase când profesorul nostru de matematică greşise ecuaţia de gradul doi, luni. Sau când Marta Velasquez, cea mai populară fată din şcoală, uitase să-şi scoată eticheta cu

mărimea de pe jeanşi, marţi. Piciorul ei spunea: 12,12,12,12,12. Cum putuse Lindsey să nu observe, când stătuse în spatele ei o oră întreagă, la istoria America?

Abia miercuri, la prânz, când Charlie Harrison-Ming a trecut pe lângă noi şi a zis: „Bună, Lindsey”, iar ea a bâlbâit „Bună, Charlie”, mi-am dat seama de problemă. Şi apoi mi-am dat seama că amândoi purtau exact aceiaşi bascheţi roşii, Chucks. Lindsey e neîntrecută la rezolvarea problemelor celorlalţi, dar în cazul problemelor ei? Fără speranţă.

— Ai fi putut să spui ceva despre încălţări, i-am sugerat eu.

— Tu eşti fata cu hainele, a zis ea, abătută. Sună caraghios când vorbesc eu despre treburi de-astea.

Azi port ochelari pisică şi o rochie cu imprimeuri leopard, pe care am făcut-o eu, primăvara trecută. I-am prins broşe roşii uriaşe, ca nişte răni de glonţ, în faţă, şi am panglici roşii ca sângele legate pe braţ de sus până jos şi prin tot părul meu natural. Protestez împotriva vânatului animalelor mari din Africa.

— Nimic din ce spui tu nu sună caraghios, zic eu. Şi nu eu sunt cea care poartă bascheţi.

— Ţi-am spus, nu vreau să mă întâlnesc cu niciun băiat.

Dar acum afirmaţia ei nu mai sună la fel de convingătoare.

— Eu te voi sprijini în indiferent ce alegi. Ştii asta, da?

Lindsey îşi vâră nasul într-un roman poliţist dur şi discuţia noastră ia sfârşit. Dar nu citeşte. Se uită în gol la pagini. Tresar, expresia ei îmi e cunoscută – e expresia lui Cricket de ultima oară când l-am văzut. N-a mai venit acasă, weekendul trecut. Draperiile lui erau tot deschise, iar genţile tot pe podea. Eu fusesem ciudat de atrasă de geanta de umăr. Era o taşcă veche, maro, de piele, genul pe care numai un profesor universitar sau un explorator din junglă l-ar purta. Mă întrebam ce-o fi cărat în ea. Probabil doar o periuţă de dinţi şi lenjerie de schimb. Totuşi. Părea abandonată. Până şi sacul de plasă cu rufărie era trist, doar pe jumătate plin.

Telefonul îmi vibrează încă o dată pe picior, prin rucsacul pus pe jos, semnalând un mesaj. Hopa. Ar trebui să le avem închise, la şcoală. Dar cine mi-ar scrie mesaje acum, oricum? Mă aplec să-l iau şi ochelarii mei – o pereche vintage, care nu mi se potriveşte – se pocnesc de ciment. Ar trebui să fie chiar sub mine, dar nu-i pot vedea. Nu pot vedea nimic. Aud sporovăială unui grup mare de fete care vin spre noi.

— Oh, fir-ar, fir-ar, fir-ar…

Lindsey îmi culege ochelarii cu puţin înainte să fie călcaţi de fete. Trec ciripind pe lângă noi, un vârtej de parfum şi de râsete.

— Ai iarăşi probleme cu vederea?

Îi pun din nou la ochi şi lumea se clarifică din nou. Mă încrunt.

— Da! Cu fiecare an văd mai prost. În ritmul ăsta, o să fiu oarbă la douăzeci de ani.

Ea face semn spre ochelarii mei.

— Şi câte perechi ai acum?

— Numai trei.

Mi-ar plăcea să nu fie atât de scumpi. Îi comand on-line, cu reducere, dar tot înghit lefuri întregi. Părinţii mei plătesc pentru lentilele de contact, dar mie îmi place diversitatea. Prefer mai multă diversitate. Îmi extrag telefonul şi sunt încântată să descopăr că mesajul e de la Max:

Văzut două crengi aplecate în formă de inimă, gândit la tine.

Rânjesc ca idioata.

— Cine e? întreabă Lindsey.

— Max!

Dar atunci îi surprind expresia feţei. Ridic din umeri şi închid telefonul.

— Nimic important. A văzut… ceva.

Ea îşi deschide din nou romanul.

— Oh.

Şi atunci îmi vine ideea: soluţia perfectă pentru problema ei. Charlie e neîndoielnic interesat de ea, Lindsey are nevoie doar de cineva care s-o călăuzească de-a lungul

primilor paşi, cei mai dificili. Are nevoie de mine. O dublă întâlnire! *SUNT UN GENIU!* Eu. Mă întâlnesc cu Max. Care n-ar fi niciodată de acord cu aşa ceva. Arunc o privire spre prietena mea, care se holbează din nou în romanul ei mystery. Încercând să-şi rezolve propriul mister. Îmi ţin telefonul între palme şi gura închisă.

Şi mă simt atât de neloială faţă de ea.

Intru în tură mai devreme, sâmbătă. Seara trecută, eu am închis. Mi se pare că nu se mai termină, de parcă n-am făcut decât să aştept să treacă programul şi apoi mi-am pus vechiul meu sac de dormit Disney Princess sub tejgheaua biletelor cu reducere de la etajul şapte. Când ajung la cinematograf, sunt surprinsă să-l găsesc pe St. Clair în spatele ghişeului casei de bilete. Anna nu e trecută în grafic să lucreze azi. Sunt şi mai surprinsă când văd cu ce e îmbrăcat.

— Ce-i cu uniforma? îl întreb.

El ridică din umeri. E un gest lent, din tot corpul, care îl face să pară… mai european.

— Unul dintre directori a zis că petrec atât de mult timp pe aici, încât merit să lucrez. Aşa că asta fac.

— Stai. Ţi-ai luat de lucru aici?

— Da, dar să nu mai spui la nimeni. E secret.

Îşi măreşte ochii, glumind.

— Tu. Lucrezi?

St. Clair nu vorbeşte niciodată despre asta, dar toată lumea ştie că familia lui se scladă în bani. El n-are nevoie să muncească. Nici nu mi s-a părut c-ar fi persoana care să vrea s-o facă.

— Nu crezi c-o să mă descurc să rup bilete?

— Picioarele mele obosite spun că e ceva mai mult de atât.

St. Clair rânjeşte, iar inima mea tresaltă. E cu adevărat atrăgător. Care-i problema mea? Probabil sunt mai obosită decât credeam. Şi nu sunt interesată de iubitul Annei – e prea scund, prea încrezut –, dar faptul că l-am remarcat ma supără. Mă cufund în muncă la un alt etaj, ca să mă scot din gândurile din ce în ce mai neliniştitoare. Dar St. Clair

vine la mine, câteva ore mai târziu, odată ce se potolesc lucrurile după un moment de înghesuială a publicului.

— Picioarele mele se simt grozav, zice el. De fapt, chiar mă gândesc să înfiinţez o trupă de dans. Ai fi interesată?

— Oh, scuteşte-mă.

Sunt încă cu capsa pusă. Cei şase clienţi care mi s-au plâns de lotul nostru de parcare n-au îmbunătăţit situaţia.

— Serios, de ce ţi-ai luat un serviciu?

— Pentru că m-am gândit că va ajuta la formarea caracterului.

Se cocoaţă pe tejgheaua biletelor cu reducere.

— Pentru că mi-au căzut toţi dinţii şi nu-mi pot permite proteze. Pentru că…

— Bine. Mă rog. Fii şmecher.

— Trebuia să fac ceva productiv, nu-i aşa?

St. Clair se dă jos şi ia o mătură din debara.

— Bine, bine. Economisesc pentru viitorul nostru.

— Viitorul nostru?

Îi zâmbesc cochet.

— Sunt flatată, pe cuvânt, dar nu e nevoie.

El mă împunge în spate cu vârful măturii.

— Şi Anna ştie că tu economiseşti pentru viitorul vostru?

— Bineînţeles.

St. Clair mătură floricelele de porumb din jurul gleznelor mele, în vreme ce eu preiau comanda cuiva de Diet Coke şi covrigei. Când termin, el continuă:

— Crezi că mi-am luat o slujbă fară să discut înainte cu ea?

— Nu. Şi totuşi, am crezut… ştii tu…

El pare nedumerit şi sunt nevoită să sfârşesc gândul cu voce tare.

— Am crezut că ai bani.

St. Clair izbucneşte în râs, de parcă spusesem ceva prostesc.

— Tatăl meu are bani. Şi mi-ar plăcea să-l ţin departe de viitorul meu.

— Asta sună. Ameninţător.

Europeanul ridică iarăşi din umeri. De data asta, ca să

schimbe subiectul.

— Şi ar fi plăcut să am ceva bani de cheltuială ca s-o pot scoate în oraş. Luăm masa mai mult în cantinele căminului.

Se încruntă.

— Dacă stau să mă gândesc, întotdeauna am luat masa în cantinele şcolii.

— La Paris?

— La Paris, confirmă el.

Oftez.

— Habar n-ai ce norocos eşti.

— De fapt, eu sunt convins că ştiu.

St. Clair reazemă mătura de perete.

— Şi, tu de ce munceşti? Ca să-ţi permiţi obiceiul nesănătos al costumării? Şi ce-a păţit părul tău azi?

— Am vrut să văd cum ar arăta în cocuri mici. Şi apoi am adăugat pene, pentru că arătau chiar ca nişte cuiburi.

Are dreptate. De aceea lucrez eu. În plus, părinţii mei au spus, când am împlinit şaisprezece ani, că trebuia să-mi iau o slujbă cu jumătate de normă, ca să învăţ ce înseamnă responsabilitatea. Şi mi-am luat.

St. Clair îmi examinează părul mai îndeaproape.

— Spectaculos.

Mă dau înapoi.

— Şi mai precis cât de departe în viitor merg planurile voastre?

— Departe.

Cuvântul pluteşte greu între noi, încărcat cu forţă şi înţeles. Max şi cu mine vorbim despre cum o să fugim la Los Angeles şi o să începem o nouă viaţă împreună – eu, desenând costume complicate, ziua, el distrugând cluburile de rock, noaptea –, dar intuiesc că discuţiile lui St. Clair cu Anna sunt mai serioase decât ale mele cu Max. Gândul acesta mă face să nu mă simt în apele mele. Mă uit la St. Clair. Nu e cu mult mai mare ca vârstă decât mine.

Cum poate fi atât de sigur pe el?

— Când e cum trebuie, e simplu, zice el, la întrebarea mea nerostită. Spre deosebire de părul tău.

Capitolul zece

Luna e rotundă, dar jumătate din ea lipseşte. O linie dreaptă parcă trasă cu rigla îi separă jumătatea întunecată de cea luminoasă. Atârnă acum jos deasupra agitatului cartier Castro, vizibil mai devreme decât cu o seară mai înainte. De când mă ştiu am vorbit cu Luna. I-am cerut să mă călăuzească. E ceva profund spiritual în strălucirea ei palidă, în suprafaţa ei cu cratere, în înfăţişarea ca de ceară şi în fazele ei. În fiecare seară poartă o nouă haină, totuşi e întotdeauna ea însăşi.

Şi e întotdeauna acolo.

Fiindcă tura mea s-a terminat mai devreme, vin cu autobuzul şi pe jos acasă. Nu-mi dau seama de ce mă simt atât de uşurată să mă aflu din nou în cartierul meu. Nu din pricină că munca mea ar fi fost grea, în sine. Dar familiaritatea Străzii Castro mă linişteşte – luminile de pe trotuare, aroma caldă de tablete de ciocolată venind dinspre Hot Cookie, grupurile de oameni care stau de vorbă, vitrinele pregătite deja pentru Halloween de la ClifF’s Variety.

Sunt norocoasă că locuiesc într-o zonă care nu trebuie să ascundă ceea ce este. Destinaţiile localurilor ca Fabrica de Cârnaţi (restaurant), Vioiciune (salon de coafură) şi Lucru Manual (manicură) sunt foarte clare printre rezidenţi, dar există un sentiment sincer de dragoste şi comuniune. E ca într-o familie. Şi tot ca într-o familie, toată lumea ştie treburile tuturor, dar eu nu cred că e un lucru rău. Îmi place că tipii de la Spike’s Coffee îmi fac cu mâna, când trec. Îmi place că tipii de la Jeffery’s ştiu că Betsy are nevoie de cea mai mare cutie de Miel, Igname şi Legume. Îmi place...

— LOLA!

Un junghi în capul pieptului. Cu groază, mă întorc să-l văd pe Cricket Bell executând o întoarcere pe lângă un cuplu de bătrâni care intră în băcănia Delano’s, în timp ce el iese. Duce câte un carton de ouă în fiecare mână.

— Te duci acasă? Ai un minut?

Nu-i pot susţine privirea.

— Da. Da, desigur.

În timp ce el aleargă puţin ca să mă prindă din urmă, eu continui să merg. Poartă o cămaşă albă, o vestă neagră şi o cravată neagră. Arată ca un chelner, cu excepţia faptului că are, de asemenea, brăţările lui multicolore şi elastice.

— Lola, vreau să-mi cer scuze.

Înlemnesc.

— Mă simt ca un nemernic, un măgar absolut pentru… pentru că te-am pus în situaţia aceea, săptămâna trecută. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te întreb mai întâi dacă aveai un prieten, nu ştiu de ce n-am întrebat.

Vocea lui e îndurerată.

— Bineînţeles că aveai un prieten. Tu ai fost dintotdeauna o fată grozavă, superbă, şi, când te-am văzut din nou, am fost răvăşit de toate emoţiile astea, şi. Nu ştiu ce să spun, dar am făcut-o de oaie şi îmi pare rău. N-o să se mai întâmple.

Sunt şocată.

Nu ştiu ce mă aşteptasem să spună, dar cu siguranţă nu asta. Cricket Bell crede că sunt grozavă şi superbă. Cricket Bell crede că *dintotdeauna am fost grozavă şi superbă.*

— Şi sper că acum nu încurc lucrurile şi mai tare, continuă el. Vreau doar să fac puţină lumină. Cred că eşti uimitoare şi, să fiu prietenul tău în vara aceea a fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea, şi. Vreau doar să fac parte din viaţa ta. Din nou.

Nici nu pot să gândesc.

— Bine.

— Dar o să înţeleg dacă nu vrei să mă vezi…

— Nu, zic eu repede.

— Nu?

E neliniştit. Nu pricepe ce-am vrut să spun.

— Adică. Mai putem să petrecem vremea împreună, continui eu, cu prudenţă. Mi-ar plăcea.

Cricket se destinde, uşurat.

— Ţi-ar plăcea?
— Da.
Sunt surprinsă de cât de evident e lucrul ăsta. Bineînţeles că îl vreau înapoi în viaţa mea. El a fost întotdeauna o parte din viaţa mea. Chiar şi când a fost plecat, un fragment din spiritul lui a rămas în urmă. L-am simţit în spaţiul dintre ferestrele noastre.
— Vreau să ştii că m-am schimbat, zice el. Nu mai sunt băiatul acela.
Corpul lui se întoarce energic cu faţa spre mine, iar mişcarea mă ia prin surprindere. Mă împiedic de el şi mă lovesc de pieptul lui, iar unul dintre cartoanele de ouă îi cade din mână şi se răstoarnă spre trotuar. Cricket îl prinde iute, înainte să atingă solul.
— Scuze! îmi pare atât de rău! zic eu.
Locul unde pieptul lui s-a atins de al meu mă arde. Fiecare centimetru unde corpul lui s-a atins de al meu pare încărcat electric. Ce fel de băiat crede el că era şi cum este acum?
— E în regulă. Se uită la carton. Nicio pagubă. Toate ouăle scontate.
— Stai, dă-mi mie ăsta.
Întind mâna spre carton, dar el îl ridică deasupra capului. E cu *mult* mai sus decât pot ajunge eu.
— E-n regulă.
Zâmbeşte puţin.
— Ţin lucrurile mult mai bine în frâu, acum.
Fac un gest spre celălalt carton.
— Pot să duc şi eu măcar unul.
Cricket dă să-l ridice şi pe celălalt, dar un nor solemn îi umbreşte ochii. Le lasă pe amândouă în jos şi îmi întinde unul. Pe dosul mâinii lui scrie: *OUĂ.*
— Mulţumesc, zice.
Mă uit în jos. Cineva a desenat un şotron pe trotuar cu cretă roz.
— N-ai pentru ce.
— O să le vreau înapoi, totuşi. Mamei i s-a făcut poftă de ouă umplute şi mi-a cerut să-i aduc. Foarte importantă

misiune.

Tăcere.

Acesta este momentul. Momentul în care ori fac lucrurile definitiv stingheritoare, ori le cârmesc spre o sinceră prietenie.

— Cum e la colegiu?

Cricket închide ochii. Doar pentru o fracţiune de secundă, o clipire, dar e destul ca să-mi arate cât de recunoscător e pentru întrebare. *Vrea să fie în viaţa mea.*

— Bine, zice. E... bine.

— Simt un *dar.*

El zâmbeşte.

— Dar a trecut ceva vreme de când n-am mai fost aşa, în

mijlocul colegilor tot timpul. Bănuiesc că o să mai treacă ceva, până mă obişnuiesc.

— Ai spus că ai făcut şcoala acasă? După ce v-aţi mutat?

— Păi, ne mutam atât de des, încât era mai uşor decât să mă înscriu mereu şi mereu, repetând aceleaşi ore. Fiind mereu elevul nou. Mai trecusem prin asta şi nu mai voiam s-o mai fac. În plus, aşa puteam să ne aranjăm treburile în funcţie de programul lui Cal.

Ultima frază mă stârneşte într-un mod neplăcut.

— Şi programul tău?

— Ah, nu e aşa de rău cum pare. Ea nu are decât o perioadă limitată ca să facă asta. Trebuie să tragă tare cât poate.

Probabil că nu arăt deloc convinsă, căci adaugă:

— Încă cinci ani şi o să fie rândul meu în lumina reflectoarelor familiei.

— Dar de ce nu poate fi rândul tău acum? Poate că sunt egoistă, fiindcă eu sunt copil unic...

— Nu. Ai dreptate.

Şi surprind primul semn de oboseală între fruntea lui şi ochi.

— Dar situaţia noastră e diferită. Ea are un talent. N-ar fi corect din partea mea să nu fac totul ca s-o sprijin.

— Dar ea ce face ca să te sprijine pe tine? întreb, mai înainte de a-mi da seama.

Expresia lui Cricket devine mucalită.

— Spală vasele. Duce gunoiul. Lasă cutia de cereale pe masă, pentru mine, în weekenduri.

— Scuze, îmi întorc capul. Îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— E-n regulă, nu mă deranjează.

Dar nu-mi răspunde la întrebare.

Mergem în tăcere vreun minut, când deodată îmi aduc aminte.

— Azi. Azi e ziua ta!

El îşi întoarce faţa de la mine rapid ca un reflex.

— De ce n-ai spus nimic?

Dar ştiu răspunsul încă dinainte de a sfârşi întrebarea. Amintirile ultimei dăţi când îl văzusem de ziua lui mă umplu cu umilinţă instantaneu.

Cricket se joacă un pic cu brăţările.

— Da. Optsprezece.

Mă agăţ de firul ăsta ca să urnesc discuţia mai departe.

— Adult. Oficial.

— E adevărat, mă simt incredibil de matur. Dar, pe de altă parte, maturitatea a fost dintotdeauna atuul meu.

De data asta, auto-ironia lui mă inhibă. El chiar a fost întotdeauna mai matur. Mai puţin, probabil, când era în preajma mea.

— Deci… ai venit acasă în vizită la Calliope?

Clatin din cap, în timp ce stinghereala continuă.

— Bineînţeles că da. E şi ziua ei, nu? Sunt doar surprinsă să te văd, fiindcă e sâmbătă seara. Îmi închipuisem c-o să fii la vreo petrecere în golf, sugând bere stând în mâini.

El se scarpină pe gât.

— Cal n-ar recunoaşte-o, dar a fost o schimbare severă pentru ea. Cu mine plecat, în vreme ce ea e încă acasă. Nu că altfel n-aş fi venit acasă în seara asta, bineînţeles că aş fi venit. Şi, de fapt, chiar am trecut pe la o petrecere, în fugă, ca o favoare pentru cineva, dar… probabil că n-ai observat…

Cricket îşi potriveşte cravata.

— Nu sunt genul petrecăreţ.

— Nici eu.

Nu trebuie să-i mai explic că din cauza lui Norah. Ştie.

— Dar prietenul tău?

Vocea îi trădează o degajare prefăcută.

Sunt stingherită aşa cum presupune şi el, dar nu pot nega că Max arată a petrecăreţ.

— Nici el nu e amator de petreceri. Nu chiar. Adică, bea şi fumează, dar îmi respectă dorinţele. Nu încearcă niciodată să mă convingă să fac ca el sau ceva de genul ăsta.

Cricket se apleacă pe sub o creangă plină de flori roz din calea noastră. Cartierul nostru înfloreşte tot timpul anului. Eu trec pe dedesubt fară să fiu nevoită să mă aplec.

— Ce zic părinţii tăi că te întâlneşti cu cineva de vârsta lui? întreabă el.

Eu mă crispez.

— Ar trebui să ştii că sunt sătulă de discuţii pe tema asta.

— Scuze.

Dar apoi nu se poate abţine:

— Deci, ăă… câţi ani are?

— Douăzeci şi doi.

Din nu ştiu ce motiv, mă simt prost să admit asta în faţa lui.

O pauză lungă.

— Uau.

Cuvântul e tărăgănat şi greu.

Îmi pierd curajul. Vreau să fiu prietena lui, dar pe care planetă ar merge asta? Sunt prea multe alte lucruri între noi care împiedică o prietenie. Urcăm în tăcere panta străzii noastre, până ajungem la casa mea.

— Pa, Cricket!

Nu-i pot susţine privirea.

— La mulţi ani!

— Lola?

— Da?

— Ouăle, mi-arată el. Ouăle mele sunt la tine.

Oh.

Stânjenită, îi întind cartonul. Degetele lui lungi se apropie

şi mă trezesc că îmi fac curaj pentru contactul fizic. Dar nu se întâmplă. El ia cartonul de margini. E o mişcare precaută, deliberată. Îmi aminteşte că n-ar trebui să fiu cu el.

Şi îmi aminteşte că nu pot să-i spun lui Max.

Capitolul unsprezece

Cu cât mă gândesc la discuţia noastră, cu atât mai frustrată mă simt. Cricket a zis că s-a schimbat, dar cum s-a schimbat? Cu voinţa de a spune ce are în minte? Să spună, în sfârşit, că mă place? Sau e altceva? Către sfârşitul prieteniei noastre, devenise din ce în ce mai ciudat şi distant, până ajunsese să nu mă invite la prostia aia de petrecere. Despre care încă nu voia să vorbească. Şi acum vrea să fim din nou prieteni, după care pleacă devreme, în dimineaţa următoare, şi nu se mai întoarce *DOUĂ SĂPTĂMÂNI?*

Mă rog.

— Lola n-are voie la joacă, azi.

Andy zdrăngăneşte printre oalele şi tigăile lui şi de aceea nu-l auziserăm pe Cricket bătând la uşa din faţă. O lăsaserăm deschisă, ca să iasă căldura, pentru că bucătăria noastră se încinge când toate cuptoarele sunt aprinse.

— E de serviciu la plăcinte. A intervenit o uriaşă urgenţă, o schimbare de ultim moment pentru o comandă, azi-dimineaţă.

— Tată. N-a venit la joacă.

Cricket întinde o cutie.

— Asta a venit la noi acasă. E pentru tine.

Andy îşi ridică privirile.

— Pentru Lola, precizează Cricket.

O aşază pe podea, în faţa bucătăriei, când Betsy se apucă să alerge în jurul lui. Ea întotdeauna l-a iubit pe Cricket.

— Mersi.

Am rostit cuvântul cu grijă, un avertisment, dacă avea urechi să-l audă. Las jos o pungă cu faină şi mă duc să examinez pachetul.

— Grozav! Sunt balenele pentru pieptarul meu.

— Pieptar?

— Corset, zice Andy, distrat. Lola, mută-ţi fundul încoace.

Cricket se înroşeşte.
— Oh.

Al doilea punct pentru Andy în departamentul stânjenelii de azi. Cricket se apleacă s-o scarpine pe Betsy, care se prăbuşeşte cu burta în sus, iar eu mă prefac că nu i-am observat roşeaţa. Deşi nu sunt sigură că a meritat această favoare specială. Sau burta căţeluşei mele.
— E pentru o rochie, îi explic eu.
Cricket dă din cap, fară să se uite la mine.
— Urgenţă de plăcintă?
O ultimă scărpinătură a lui Betsy şi apoi intră în bucătărie, suflecându-şi mânecile şi dându-şi brăţările jos.
— Aveţi nevoie de ajutor?
— Oh, nu, spun eu, alarmată. Mersi, ne descurcăm.
— Ia-ţi un şorţ, sunt acolo, în sertarul de sus, îi arată Andy din partea cealaltă a bucătăriei.
— Nu poţi să-i ceri să te ajute, zic eu. Nu e treaba lui.
— Nu mi-a cerut, zice Cricket, legându-şi un şorţ lung, alb, în junii taliei. Eu m-am oferit voluntar.
— Vezi? zice Andy. Băiatul gândeşte. Spre deosebire de unii adolescenţi pe care nu-i pot pomeni.
Îmi mijesc ochii la el. Nu e vina mea că mai degrabă mi-aş petrece singura mea zi liberă din weekend cu Lindsey. A trebuit să anulez planurile noastre de sushi şi cumpărături în cartierul japonez. Când am întrebat-o dacă voia să vină să ne ajute, ea spusese „Nu, mulţumesc, Ned. O să-mi fac alte planuri”. Şi eu am înţeles. Dar dacă nu ieşea cu mine, avea să stea pur şi simplu în casă şi să se uite la un maraton de seriale CSI sau Veronica Mars. Care o fac fericită. Şi totuşi.
— Dovlecii ăia trebuie curăţaţi de seminţe înainte să-i bag la cuptor. Pune seminţele şi miezul în grămada aia, pentru îngrăşământ, zice Andy.
— Dovleci. Am înţeles.
Cricket se spală pe mâini şi apucă dovleacul cel mai mare.
Îmi reiau cântăritul fainii pentru zece foi de plăcintă.

Când găteşti în cantităţi mari, e nevoie de cântar, nu de căni de măsură.

— Pe bune, ne descurcăm. Sunt sigură că ai teme de făcut.

— Nu-i nicio problemă, ridică el din umeri. Unde e celălalt domn Noian?

Andy închide ochii. Cricket se crispează, dându-şi seama c-a spus ceva nepotrivit.

— Nathan e cu Norah, azi, îi explic eu.

— E… totul bine? întreabă el.

— *Minunat,* zice Andy.

— Doar nişte chestii financiare.

Îi întind lui Cricket cel mai mare cuţit ca să despice dovlecii, laolaltă cu o privire de scuze pentru acreala lui Andy. Cricket îmi răspunde cu un zâmbet discret. Ştie că tata nu e aşa, de obicei.

Vocea lui Andy e singura pe care o mai auzim în următoarea oră, când ne dă instrucţiuni. Comanda originală era de şase plăcinte, în total, dar acum facem şase din fiecare: cu dovleci, clasice, vegetariene cu mere, cu pere şi ghimbir şi cu ulei de arahide şi cartofi dulci. Eu îl ajut de ani buni, aşa că sunt destul de pricepută în bucătărie. Dar sunt surprinsă să văd cât de repede se adaptează Cricket. Andy îi explică despre coacere că e o adevărată ştiinţă – drojdia şi acizii, proteinele şi amidonul –, iar Cricket *pricepe.* Bineînţeles că e sincer. Bunii chimişti sunt buni bucătari.

Dar de ce îşi petrece duminica făcând plăcinte când nu e obligat? E treaba cu băiatul cumsecade? Sau crede că petrecând timpul cu mine, aş putea să mă îndrăgostesc de el? Dar nici măcar n-a încercat să flirteze. Stă departe de mine, concentrat la ceea ce face. E înnebunitor cum cineva atât de uşor de citit poate fi atât de greu de înţeles.

Când cronometrai nostru sună, la prânz, Andy scoate o exclamaţie nostimă de surpriză.

— Ne încadrăm în timp. Putem s-o facem!

Şi zâmbeşte, pentru prima oară pe ziua de azi.

Cricket şi cu mine schimbăm rânjete de uşurare peste bufet. Andy dă drumul la radio, pe un post care difuzează

piese clasice din anii cincizeci, iar atmosfera din bucătărie se relaxează. Cricket taie merele felii cu ritm şi precizie, urmărind beat-ul din Peggy Sue, în vreme ce Andy şi cu mine întindem foile de aluat în sincron perfect.

— Am putea transpune rutina asta pe gheaţă şi să mergem cu ea la Naţionale, zice Cricket.

Auzind de gheaţă, Andy face o pauză. Tata adoră patinajul artistic. Este – nu ştiu cum să folosesc expresia asta – trăsătura lui cea mai gay. Când eram mică, m-a dus să văd *Stelele Gheţii.* Am ovaţionat împreună patinatorii pentru cele mai frumoase rotiri, ne-am lins vata pe băţ albastră de pe degete, iar el mi-a cumpărat un program plin cu fotografii de oameni frumoşi în costume frumoase.

E una dintre cele mai frumoase amintiri ale mele. Când Calliope a început patinajul artistic, am vrut şi eu. Nu eram prietene, dar încă mă gândeam la ea ca la o persoană demnă de admiraţie. Ceea ce însemna că o copiam.

— Bine până aici, am spus după prima lecţie. Dar când primesc un costum?

Andy a arătat spre costumul meu roz, dintr-o singură piesă.

— Ăsta *ESTE* costumul tău, până când o să devii mai experimentată.

Mi-am pierdut interesul.

Părinţii mei au fost scoşi din sărite. Lecţiile erau scumpe, aşa că m-au retras de la antrenament. Astfel, pot să afirm în cunoştinţă de cauză că patinajul artistic este greu. Andy m-a invitat la o altă gală *Stelele Gheţii,* când aveam treisprezece ani, dar visele mele de a executa triplu axel-uri în fuste cu paiete se duseseră de mult. Mă simt şi acum prost că nici măcar n-am încercat să mă bucur de spectacol. El nu m-a mai invitat de-atunci.

Andy trebuie să fi întrebat despre Calliope, deoarece Cricket vorbeşte despre programul ei.

— E un an plin, din cauza Olimpiadei. Asta înseamnă totul mai mult: mai multă pregătire, mai multă promovare, mai mult stres.

— Când o să ştie dacă intră în echipa olimpică? întreabă

Andy.

— Dacă se califică la Naţionale, intră. Asta-i în ianuarie. În momentul ăsta, se pregăteşte pentru Skate America şi Skate Canada. Apoi sunt Naţionalele, Olimpiada,

Campionatul Mondial.

Le enumeră pe degete.

— Şi tu te duci la *toate*? întreb eu.

— La majoritatea. Dar mă îndoiesc c-o să ajung în Canada. E în timpul unei săptămâni de şcoală aglomerate.

— Ai văzut mult patinaj artistic.

Cricket scoate umplutura de dovleac copt din cuptor.

— Oh, zău? Şi asta-i neobişnuit?

Îşi păstrează faţa serioasă, dar ochii îi sclipesc.

Mă abţin să arunc cu prosopul în el.

— Deci care-i treaba cu ea şi locul al doilea? spuneai, în prima seară când te-ai întors…

— Cal a fost cea mai talentată patinatoare artistică ani de-a rândul, dar n-a patinat niciodată două programe curate la rând într-o competiţie majoră. E convinsă că e blestemată. De aceea întotdeauna schimbă antrenorii şi de aceea mai bine iese pe locul trei, decât pe doi. Când iese pe locul trei, cel puţin e bucuroasă că s-a calificat. Dar locul doi. E prea aproape de primul.

Mă opresc din nou din treabă.

— Să fii pe locul doi doare, conchide el.

Se uită ţintă la mine o clipă, înainte să-şi plece din nou capul spre dovleci.

Andy întinsese foile de aluat încet, urmărindu-ne conversaţia cu interes. Pune sucitorul jos şi se şterge de faină pe cămaşa cu *TRĂIASCĂ BRÂNZA!*

— Tu pentru ce te pregăteşti, Cricket? Ce studiezi la Berkeley?

— Inginerie mecanică. Nu foarte impresionant, aşa-i?

— Dar e perfect pentru tine, zic eu.

El râde uşurel.

— Bineînţeles că este.

— Adică e perfect pentru că tu întotdeauna ai construit,

ştii tu, chestii mecanice. Invenţii şi roboţi şi…

— Figurine mecanice, mă corectează el. Sunt tot ca nişte roboţi, dar complet inutile.

Tonul negativ care i s-a strecurat în voce mă buimăceşte. E rar, pentru Cricket Bell. Dar mai înainte să pot spune ceva, el îl alungă cu un zâmbet.

— Dar ai dreptate. Mi se potriveşte.

— N-am mai văzut pe nimeni să facă ce poţi face tu, zice Andy. Şi de la o vârstă atât de fragedă. N-o să uit niciodată când ne-ai reparat toasterul cu umeraşul când aveai, cât, cinci ani? Părinţii tăi trebuie să fie foarte mândri de tine.

Cricket ridică din umeri, încurcat.

— Bănuiesc.

Andy îşi lasă capul într-o parte. Îl studiază pe Cricket câteva momente.

Cricket s-a reîntors la treaba lui şi asta îmi aduce aminte să mă întorc şi eu la a mea. Încep să strivesc cartofii dulci. Repetiţia e realmente binefăcătoare. Oricât de ofticată sunt că pierd ziua liberă, îmi place ocupaţia tatălui meu. El a început-o din întâmplare, când a făcut o plăcintă clasică de vişine cu un apetisant grilaj de aluat pentru o petrecere şi toată lumea s-a entuziasmat. Niciodată nu mai gustaseră dintr-o plăcintă cu foaie făcută în casă.

Cineva l-a rugat să-i facă una pentru o altă petrecere, apoi altcineva de la acea petrecere i-a cerut să mai facă vreo câteva pentru alta. Afacerea a pornit cât ai clipi. Nathan l-a numit în glumă Plăcintarul Oraşului, şi numele i-a rămas. Logo-ul este un bărbat cu înfăţişare retro, cu o mustaţă şi un şorţ în pătrăţele, făcând cu ochiul şi întinzând o plăcintă aburindă.

Pe măsură ce se apropia ora de livrare, vorbeam din ce în ce mai puţin. Până când şi ultima plăcintă e scoasă din cuptor şi pusă în cutie, Andy e din nou cu nervii întinşi. Cu toţii năduşim. Tata fuge afară să deschidă uşile maşinii, iar eu apuc două cutii şi alerg după el. Tocmai plasaserăm plăcintele în siguranţă, înăuntru, când se deschide uşa din faţă.

Andy scoate o exclamaţie.

Îmi ridic ochii şi îl văd pe Cricket ţinând şase cutii… în fiecare mână. Şi sărind de pe scări.

— Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne, şopteşte Andy.

Îl apuc de braţ îngrozită, dar Cricket vine săltând cu uşurinţă pe aleea maşinii.

— Gata, le luaţi şi pe astea? întreabă el.

Plăcintele sunt perfect aşezate.

Andy se blochează, pentru un moment. Apoi izbucneşte în râs.

— Pune-le în maşină.

— Ce-i? mă întreabă Cricket, când tata se îndepărtează.

— Se poate să cari mai puţine, data viitoare când mai ţopăi pe scările noastre?

— Oh.

Rânjeşte.

— Ai fi un excelent jongler de circ.

Face semn spre picioarele lui.

— Nici măcar n-ar trebui să mai închiriez picioroangele.

Observ prilejul pentru o întrebare pe care o am, dar ezit.

— Sper că nu jignesc…

— Atunci sigur o s-o faci.

Dar glumeşte, prin urmare continui.

— Mai exact, cât de înalt eşti

— Ah, întrebarea cu înălţimea.

Cricket îşi freacă palmele. Pe dosul lor e scrisă o ecuaţie matematică, astăzi.

— Unu nouăzeci şi patru.

Rânjeşte din nou.

— Fără să pun şi părul.

Râd.

— Şi, fiind slab, arăt şi mai înalt.

— Şi purtând pantaloni strâmţi, adaug eu.

Cricket scoate un sunet înecat, surprins.

OH, DUMNEZEULE MARE, DE CE AM SPUS ASTA?

Andy reapare, îl bate prieteneşte pe spate, după care ne aruncăm toţi trei în bine-venita distracţie de a încărca celelalte plăcinte. Eu mă urc pe bancheta din spate, ca să

le ţin. Cricket mă urmează şi, cu toate că n-ar trebui să fie aici, pare firesc să vină şi el cu noi la livrare. Traficul din cartierul nostru este, previzibil, ca de melc, dar Andy accelerează restul drumului spre Russian Hill, pe lângă Alcatraz şi tramvaiele pe cablu, şi într-una dintre cele mai scumpe zone rezidenţiale din oraş.

Găsim loc de parcare la capătul faimoasei Lombard Street, pe dealul cel mai abrupt, cu serpentine vertiginoase, poreclită „Cea mai întortocheată stradă din America”. Drumul îngust, în zigzag, e pavat cu pietre roşii şi împodobit cu o mulţime de flori atrăgătoare. Luăm plăcintele – sunt uimită când Andy le vrăfuieşte pe cele mai multe în braţele lui Cricket, cu încredere în el – şi alergăm să le ducem la client, două cvartale mai departe.

— Ai întârziat zece minute, Plăcintarule.

O femeie nesuferită, cu părul lins strâns la spate, ne-a deschis uşa.

— Puneţi-le înăuntru. Şterge-te pe picioare, adaugă ea către Cricket, când el păşea peste prag, nevăzând nimic de turnul plăcintelor din braţe.

El se dă înapoi, se şterge, şi dă să intre.

— Murdar, zice ea. Din nou.

M-am uitat la covoraşul de picioare. Cricket nu lăsa nicio urmă de murdărie. El repetă procesul, ştergându-se încă o dată, şi apoi aşezăm cutiile lângă o expoziţie de sticle de cristal din sufrageria ei. Ea se uită fioros la Cricket şi la mine, de parcă nu-i place ceea ce vede. Că adolescenţii ar avea vreo legătură cu petrecerea ei. Noi stăm într-o tăcere stânjenită, în timp ce ea îi scrie un cec lui Andy. El îl împătureşte imediat şi-l vâră în buzunarul de la spate.

— Mulţumesc.

Aruncă o privire în direcţia noastră şi continuă:

— Şi să nu mă mai căutaţi niciodată. Comanda dumneavoastră nu e bine-venită.

După care pleacă.

Femeia înmărmureşte de indignare. Cricket îşi înalţă mult sprâncenele, iar eu abia reuşesc să-mi ţin râsul în frâu, în timp ce ne îndreptăm, în şir indian, spre ieşire.

— Cotoroanţă, adaugă Andy, când îl ajungem din urmă. Aţi muncit de-aţi rupt pentru ea.

Cricket se examinează.

— Ar fi trebuit să-mi ascund tatuajele de interlop.

— Nu te-aş mai fi lăsat în casa mea, zice Andy.

Mă ţin de burtă de-atâta râs.

— Apropo de înfăţişare, se întoarce Cricket către mine. Uitasem cum arăţi.

Râsul mi se opreşte brusc în gât. N-a fost timp de nicio distracţie când Andy m-a trezit, azi-dimineaţă, aşa că mi-am îmbrăcat la repezeală o pereche de jeanşi şi un tricou negru, simplu. Unul de-al lui Max. Nu sunt machiată, iar părul meu atârnă liber. Nici nu-mi trecuse prin cap că o să văd pe altcineva decât pe părinţii mei, azi.

— Oh, îmi încrucişez braţele la piept. Ăă, da. Asta-s eu.

— E o ocazie rară s-o vezi pe Lola naturală, zice Andy.

— Ştiu, zice Cricket. N-am mai văzut-o pe adevărata Lola din prima seară de când m-am întors.

— Îmi place să fiu diferită.

— Şi-mi place asta la tine, zice Cricket. Dar îmi placi tu cea adevărată mai mult.

Sunt prea ruşinată ca să-i răspund. Drumul cu maşina până acasă e un chin. Andy şi Cricket întreţin conversaţia, în vreme ce eu mă uit pe geamul meu şi încerc să nu mă gândesc la băiatul de lângă mine. Trupul lui ocupă atât de mult spaţiu. Braţele lui lungi, picioarele lui fusiforme. Trebuie să se cocoşeze ca să nu atingă plafonul cu capul, deşi părul lui tot îl atinge.

Mă dau mai aproape de geamul meu.

Când ajungem acasă, suntem întâmpinaţi de Cerurile către Betsy dând din coadă şi de căldura de la bunătăţile coapte, mirosind a zahăr. Iau căţeluşa în braţe şi mă învălui de mirosul ei. E mai sigur să mă concentrez asupra lui Betsy. Cricket se oferă să ajute la spălatul vaselor, dar Andy refuză şi scoate portofelul.

— Ai făcut deja prea mult astăzi.

Cricket e surprins.

— Nu pentru asta am ajutat.

Andy îi întinde câteva bancnote de douăzeci.
— Te rog, primeşte ceva.
Dar Cricket îşi vâră mâinile în buzunare.
— Ar trebui să mă duc acasă. Am venit doar să aduc coletul.
Face semn din cap spre cutia adresată mie, care e tot pe podea, în faţa bucătăriei.
Pe faţa lui Andy se zugrăveşte îngrijorarea.
— Tai sunat pe ai tăi? Ei ştiu unde eşti?
— Oh, e-n regulă. Au avut o zi ocupată cu planurile lui Cal. Mă îndoiesc c-au observat şi că am plecat.
Dar Andy nu arată liniştit. Îl mai roade ceva.
— Ne mai vedem! Cricket întinde mâna spre clanţă.
Andy face un pas înainte.
— Ţi-ar plăcea să vii cu noi la Muir Woods, duminica viitoare? Avem un picnic cu familia. Aş fi onorat dacă ne-ai însoţi, măcar atât pot face.
Muir Woods? Un picnic cu familia? Despre ce vorbeşte?
— Ăă, Cricket se uită la mine, încurcat. OK.
— Grozav! zice Andy.
Deja vorbeşte despre coşuri de picnic şi sandvişuri cu avocado, iar mintea mea se învălmăşeşte. Nu doar că e prima oară când pomeneşte despre excursia de o zi, dar… Max.
— Şi cum rămâne cu masa de duminică? îl întrerup eu.
Betsy se zbate, căci o strâng prea tare.
Andy se întoarce spre mine.
— E încă valabil, pentru mâine.
— Nu. Duminica viitoare.
— Oh, zice Andy, de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama, deşi e clar că nu. Va trebui să-l sărim, săptămâna viitoare.
Rămân mască, în timp ce ei îşi iau la revedere şi Cricket pleacă. Părinţii mei nu l-ar invita NICIODATĂ pe Max să vină cu noi. Iar Max e IUBITUL meu. Iar Cricket e… nu ştiu ce e Cricket!
Cum ar trebui să-i explic anularea lui Max? Nu pot să-i spun că *mă duc la iarbă verde cu Cricket Bell.* Deschid gura, indignată, dar sunt prea furioasă ca să articulez.

Andy închide uşa şi oftează.
— Ei, de ce nu puteai să fii împreună cu un băiat ca ăsta?

Capitolul doisprezece

— Andy a zis asta? întreabă Lindsey. Catastrofa.

— Ştiu. De parcă eu l-aş mai plăcea vreodată, acum, că tatăl meu vrea să mă întâlnesc cu el.

— De parcă tu l-ai mai plăcea vreodată din nou, punct.

— Da... da.

Urmează o pauză grea la celălalt capăt al firului.

— Lola Noian, te rog, spune-mi că nu te gândeşti la Cricket Bell în felul acela.

— Bineînţeles că nu!

Şi nu mă gândesc. Cu siguranţă că nu.

— Pentru că el ţi-a frânt inima. Am petrecut amândouă doi ani încheiaţi urându-l. Îţi aminteşti de scrisoarea aia de şaisprezece pagini pe care ai îngropat-o în curtea mea din spate? Şi ceremonia de aruncare a capacului de sticlă roz în valuri, la Ocean Beach?

Da. Îmi amintesc.

— Şi de iubitul tău? îţi aminteşti de iubitul tău? Max?

Mă încrunt spre fotografia lui de lângă patul meu.

Fotografia se încruntă şi ea la mine.

— Care mă părăseşte ca să se ducă în turneu.

— Nu te părăseşte. Încetează să mai fii atât de melodramatică, Ned.

Doar că el mă părăseşte. Max a anunţat în dimineaţa asta că Johnny a aranjat deja un spectacol în California de Sud. Miracolul e că a fost stabilit pentru seara de sâmbăta viitoare, aşa că oricum n-ar fi putut ajunge înapoi pentru masa noastră împreună. Aşadar n-a mai fost nevoie să inventez o scuză pentru contramandare.

— Nu vreau să mai vorbesc despre băieţi, zic eu. Nu putem discuta despre *Alias,* în loc?

Există un singur tip de emisiune la televizor asupra căreia Lindsey şi cu mine suntem de acord: emisiunile care implică rezolvarea crimelor *Alias, Atingerea vieţii, Casa păpuşilor, îngerii lui Charlie şi Răzbunătorii* sunt

preferatele noastre. Cea mai bună prietenă a mea se supune cu bucurie, aşa că nu mai vorbim despre *NICIUN* băiat, restul săptămânii. Dar ei sunt încă în mintea mea.

Iubitul meu. Cricket. Iubitul meu. Cricket.

Cum a putut Andy să mă pună într-o asemenea situaţie? Cum a putut să inventeze pe loc, din senin, o prostească ieşire la iarbă verde în familie? Şi sunt frustrată pentru că de când s-a mutat înapoi familia Bell, toate evenimentele importante par să se întâmple la sfârşitul săptămânii. Şcoala s-a scurs întotdeauna greu, dar nimic nu se compară cu ceea ce se întâmplă acum. Nu se mai termină.

Şi la muncă? Să nu mai vorbim. Am pierdut numărul biletelor tipărite greşit, răcoritoarelor pe care le-am încurcat, sălilor greşite pe care le-am măturat. Până şi Anna – şefa mea binevoitoare, pe care începusem s-o consider una dintre noile mele prietene – şi-a pierdut răbdarea, în cele din urmă, sâmbătă, când m-am întors de la pauza de masă cu douăzeci de minute întârziere.

— Unde ai fost? Am murit aici.

Face semn cu capul spre foaierul ticsit de lume din faţa casei de bilete, în timp ce-i dă cuiva restul şi ia comanda de bilete persoanei din spate.

— Scuze, am pierdut noţiunea timpului. E de la chestia asta de mâine…

— Ai întârziat şi ieri. M-ai lăsat cu ochii-n soare. Erau, ce să spun, vreo şaizeci de persoane în hol, cu copii care ţipau şi nesuferiţi, şi o doamnă în vârstă care-a strănutat şi mi-a umplut geamul ghişeului, şi a fost absolut deliberat şi…

— Îmi pare foarte rău, Anna.

Ea-şi ridică o mână, în culmea frustrării, de parcă n-ar mai vrea să audă nimic, şi mă simt groaznic. Am fost la o cafenea turcească, puţin mai departe, pe stradă, pentru un stimulent de înviorare, şi-am sfârşit pierdută în gânduri. Nu m-am simţit înviorată deloc.

Când în sfârşit se termină tura şi Andy mă aduce acasă, casa familiei Bell e cufundată în întuneric. Oare Cricket a venit? Draperiile lui nu s-au clintit. Dacă nu se arată, mâine,

o să fiu uşurată? Sau dezamăgită?

Mă gândesc cu ce să mă îmbrac. Dacă e să se întâmple, trebuie să arăt mai bine decât ultima oară când l-am văzut, dar nu pot să arătarea interesant. Nu vreau să-l încurajez. Aleg un top în carouri roşu cu alb (simpatic) şi jeanşi (plictisitor). Dar până dimineaţa, ajung la concluzia că e absolut nesatisfăcător şi îmi schimb bluza de două ori şi pantalonii de trei.

Mă opresc la o rochie asemănătoare, în carouri roşu cu alb, fară spate, pe care am făcut-o dintr-o cuvertură de picnic pentru ultimul Patru Iulie. Adaug ruj roşu-aprins şi nişte cercei micuţi, în formă de furnică, pentru completarea temei, şi ghetele mele negre, cu platformă, pentru că va fi vorba de mers pe jos. Sunt cele mai sport încălţări pe care le deţin. Îmi netezesc rochia, îmi îndrept spatele şi defilez la parter.

Nu e nimeni aici.

— Alo?

Niciun răspuns.

Mi se pleoştesc umerii.

— Care mai e rostul unei scări dacă nu e nimeni aici ca să-mi vadă intrarea?

În spatele meu, un abia murmurat „bună”.

Mă răsucesc şi-l văd pe Cricket Bell stând în bucătărie şi, din nu ştiu ce motiv, vederea lui mă face să-mi pierd şi eu puţin respiraţia.

— A... n-am ştiut că erai aici.

Cricket se ridică, aproape dărâmându-şi scaunul, într-un rar moment de stângăcie.

— Beam nişte ceai. Părinţii tăi încarcă maşina. Ţi-au mai dat trei minute.

Aruncă o privire la ceasul lui.

— Mai ai încă treizeci de secunde.

— Oh.

— A fost o intrare remarcabilă, zice el.

Nathan dă buzna în casă.

— Iată-te! Cu douăzeci de secunde mai devreme.

Mă îmbrăţişează, dar se dă repede înapoi şi mă măsoară

din cap până în picioare.

— Credeam c-ai înţeles că mergem în natură, astăzi.

— Ha, ha.

— O rochie? Ghetele astea? Nu crezi c-ai putea să te schimbi în ceva mai puţin…

— Nu merită să vă certaţi, zice Andy, băgând capul pe uşă. Haide! Să mergem.

Îl urmez afară, ca să evit alte mustrări din partea lui Nathan. Cricket vine la câţiva paşi în urma mea. E o distanţă grijulie.

Mă întreb dacă se uită la fundul meu.

DE CE-AM GÂNDIT ASTA? Acum, fundul meu mi se pare COLOSAL. Poate că se uită la picioarele mele. E mai bine aşa? Sau mai rău? Vreau să se uite la mine? Ţin de marginea rochiei când mă urc pe bancheta din spate şi mă târăsc în capătul celălalt. Sunt sigură că se uită la fundul meu. Trebuie. E uriaş, şi e chiar sub nasul lui, şi e uriaş.

Nu. Mă port nebuneşte.

Arunc o privire şi el îmi zâmbeşte, în timp ce-şi prinde centura de siguranţă. Obrajii mi se aprind.

CE-AM?

Ca de obicei, el vorbeşte degajat cu părinţii mei. Cu cât mai

Relaxaţi devin ei, cu atât mai încordată sunt eu. Deja ne apropiem de Golden Gate, aşa că suntem în maşină de… un sfert de oră? Cum se poate?

— Lola, eşti groaznic de tăcută, zice Nathan. Te simţi bine?

— Ai rău de maşină? întreabă Andy. Că n-ai mai avut de ani buni.

— NICI MĂCAR N-AM IEŞIT DIN ORAŞ. NU AM RĂU
DE MAŞINĂ.!’

Se lasă o tăcere ciudată.

— Poate că e rău de macină, mint eu. Scuze. Am. Şi o durere de cap.

Nu pot să cred că ţip despre răul de maşină la o jumătate de metru distanţă de Cricket Bell. J

Respiră adânc. Respiră adânc. Îmi aranjez rochia, dar

materialul mi se lipeşte de picioare şi din greşeală îi arăt pentru o clipă coapsa lui Cricket Bell. De data asta, îl surprind uitându-se.

Degetele lui învârt în neştire brăţările şi elasticele. Ni se încrucişează privirile.

O brăţară de elastic plesneşte şi zboară în parbrizul din faţă.

Capetele lui Nathan şi Andy se întorc imediat în spate, speriate, dar râd când îşi dau seama ce s-a întâmplat.

Cricket se face mic pe locul lui.

— Scuze! Scuze.

Iar eu sunt ciudat de uşurată să ştiu că nu sunt singura copleşită de emoţii.

Capitolul treisprezece

Au trecut ani de când n-am mai fost aici, dar Muir Woods încă mă face să mă simt ca şi când aş fi păşit într-un basm. E o pădure fermecată, sunt sigură de asta. Printre copaci zac spiritele rele ale pădurii, şi ciuperci roşii cu pete albe, şi zâne care îi seduc pe muritori cu fructe aurii. Arborii de sequoia au acelaşi efect calmant asupra mea ca şi Luna. Mi se par la fel de bătrâni ca şi Luna. Străvechi, frumoşi şi înţelepţi.

Şi am nevoie de asta, acum.

Restul călătoriei a fost agitat, dar cel puţin a trecut repede. Parcul e la numai patruzeci de minute de casă. După ce ne plimbăm puţin pe potecă, ne separăm. Nathan cu Andy şi Cricket cu mine. O să ne întâlnim înapoi la maşină peste vreo câteva ore, şi pentru că nu e Max, părinţii mei nu-mi cer să le dau telefoane de control. Dacă nu i-aş cunoaşte mai bine, aş jura că încearcă să mă cupleze.

Stai puţin. Părinţii mei încearcă să mă cupleze?

Nu, ştiu amândoi ca am un iubit. Iar Nathan urăşte ideea ca eu să-mi dau întâlnire cu oricine. Probabil îl privesc pe Cricket ca pe prietenul demn de încredere care este. Nu-i aşa?

— Te deranjează dacă mănânc asta în faţa ta? întreabă Cricket, şovăitor.

Stăm lângă pârâul care trece prin parc, cu jumătate din picnic întins în faţa noastră. Ridică sandvişul pe care l-a făcut Andy pentru el. E cu somon afumat, cremă de brânză şi felii de avocado.

— Fireşte că nu. De ce m-ar deranja?

El face semn spre pachetul meu cu humus[13].

— Tu eşti încă vegetariană, nu?

— Oh, da. Dar nu mă deranjează să-i văd pe alţii

---

[13] Mâncare orientală, din năut, pisat, zeamă de lămâie, usturoi şi ulei.

mâncând carne, numai că nu pot suferi gândul să mănânc eu însămi. Fac o pauză. Mersi de întrebare. Majoritatea oamenilor nu întreabă.

Cricket se întoarce spre pârâul care bolboroseşte şi îşi întinde picioarele. Pantalonii lui sunt foarte tociţi, abia li se mai văd dunguliţele şi au tivul zdrenţuit. E o ţinută potrivită pentru iarbă verde şi, încă o dată, mă trezesc admirându-i simţul înnăscut pentru stil.

Doamne, are bun-gust.

— Nu vreau să te jignesc.

Pune sandvişul jos, dar ciuguleşte seminţele de mac de pe pâine.

— Vreau să spun, nu mai mult decât am făcut-o deja.

Simt un nod în gât.

— Cricket. Nu m-ai jignit niciodată.

— Dar te-am făcut să suferi. Îi coboară vocea. Mi-aş dori să n-o fi făcut.

Cuvintele îmi ies din gură mai înainte să le pot opri.

— Eram atât de aproape şi atunci m-ai lăsat baltă. M-am simţit ca o idioată. Nu înţeleg ce s-a întâmplat.

El se opreşte din ciugulit seminţe.

— Lola. Trebuie să-ţi spun ceva.

Accelerarea bătăilor inimii mele e subită şi dureroasă.

— Ce anume?

Cricket se întoarce către mine cu tot trupul.

— Când am stat de vorbă la fereastră, atunci, în ultima noapte, zice el, am ştiut că era ceva în neregulă. Mi-am dat seama că sufereai, când eu credeam că eu ar fi trebuit să fiu cel rănit. Dar eram atât de supărat de treaba cu mutarea, că mi-au trebuit săptămâni până să pun lucrurile cap la cap.

Îmi întorc privirea de la el. De ce să fie el cel jignit? El mă exclusese *pe mine.*

Urmează o pauză insuportabilă, în vreme ce degetele lui se strâng şi se întind.

— Sora mea a minţit. N-am ştiut de petrecere până ce nu ne-am întors acasă şi o mulţime de invitaţi a sărit de prin cotloane strigând „surpriză”. Cal mi-a spus că te invitase,

dar că tu o refuzaseşi. Am crezut-o. Abia mai târziu mi-am dat seama că tu suferiseşi pentru că ea nu te invitase.

Furia mă cuprinde ca un val.

— De ce-a făcut asta?

El pare ruşinat.

— Ea s-a ferit să răspundă la întrebare, dar e evident, nu? A pretins că încercase să facă ceva drăguţ – să organizeze o petrecere pentru mine, nu pentru ea sau pentru noi amândoi. Uneori… sunt trecut cu vederea. Dar a făcut-o de frică, pentru că s-a gândit că mă pierdea.

— Vrei să spui c-a făcut-o de ciudă, fiindcă e o viperă.

Propria izbucnire mă sperie.

— Ştiu că aşa pare, dar nu e. Şi este.

Cricket clatină din cap.

— Am fost împreună, noi doi, atât de multă vreme. Cariera ei nu i-a lăsat prea mult timp pentru o viaţă în afara gheţii. S-a speriat să nu fie abandonată. Şi eu sunt la fel de vinovat; c-am lăsat-o să se poarte aşa, pentru că şi ea era tot ce aveam eu.

Ba nu. Nu era numai ea.

El se uită la mâinile lui. Indiferent ce scrisese acolo, fusese tăiat. Nu se mai vedea decât un dreptunghi negru.

— Lola, tu ai fost singura persoană pe care am dorit-o acolo, în seara aceea. Eram nebun după tine, dar n-am ştiut ce să fac. Era paralizant. De atâtea ori voisem să te iau de mână, dar… n-am putut. Gestul ăla simplu mi se părea imposibil.

Acum mă uit şi eu la mâinile mele.

— Te-aş fi lăsat să mă iei de mână.

— Ştiu.

Vocea i se pierde.

— Aveam şi un cadou pentru tine.

— Sunt sigur că mi-ar fi plăcut. Indiferent ce era.

Pare deznădăjduit şi, auzindu-l, îmi frânge inima.

— Şi eu aveam ceva pentru tine.

— De ziua ta

Asta-i atât de tipic pentru el. Simt încă un junghi ascuţit în piept.

— Făcusem un mecanism care putea să meargă între ferestrele noastre şi m-am gândit că l-am fi putut folosi ca să ne trimitem scrisori sau daruri. Sau orice. Sună stupid acum, ştiu. Ceva la care s-ar gândi un copil mic.

Ba nu. Nu sună stupid.

— Ar fi trebuit să fie gata de ziua ta, dar voisem să fie perfect. Cel puţin, asta mi-am tot spus eu. Însă întârziasem. Am ratat. Am stricat totul.

Rup capătul pachetului de humus.

— Calliope a stricat totul.

— Nu. Ea n-ar fi fost niciodată o problemă, daca eu ţi-aş fi spus ce simţeam. Dar n-am spus, nici măcar când am ştiut că urma să ne mutăm…

— Ai ştiut că vă mutaţi?

Sunt şocată. Din nu ştiu ce motiv, vestea asta e mai rea decât trădarea lui Calliope. Cum a putut să-mi ascundă asta?

— N-am putut să-ţi spun.

Corpul lui se răsuceşte, nefericit.

— M-am gândit că tu aveai să-mi întorci spatele. Şi continuam să sper că mutarea n-avea să se întâmple, de fapt, dar a fost confirmată în seara aceea.

Aşteaptă să mă uit la el. Cumva, o fac. Sunt copleşită de tristeţe şi confuză. Nu mai pot suporta. Vreau să se oprească, dar el continuă.

— O să mai spun asta doar o dată. Clar, ca să nu existe nicio şansă de interpretare greşită.

Ochii lui se adâncesc într-ai mei.

— Te plac. Întotdeauna te-am plăcut. Ar fi necinstit din partea mea să mă întorc în viaţa ta şi să mă port altfel.

Acum plâng.

— Cricket… am un prieten.

— Ştiu. E nasol.

Mă surprinde şi râsul mă îneacă. Cricket îmi întinde un şerveţel, să-mi suflu nasul.

— Îmi cer iertare, zice el. A fost o greşeală din partea mea să spun asta?

— Nu.

Eşti sigură?

— Nu.

Reuşim să râdem, în timp ce eu îmi şterg lacrimile înnegrite de rimei, dar prânzul nostru se reia într-o tăcere agonizantă. Distanţa dintre noi pare prea mică, prea mare, prea mică. E mai cald decât ar fi trebuit sub coroanele înfrunzite ale copacilor. Mintea îmi bubuie. *Întotdeauna team plăcut.* Cum ar fi fost oare viaţa mea dacă aş fi ştiut asta fară urmă de îndoială?

El tot s-ar fi mutat.

Întotdeauna te-am plăcut, întotdeauna te-am plăcut, întotdeauna te-am plăcut.

Dar poate că am fi păstrat legătura. Poate că am fi fost împreună şi acum. Sau poate că eu mi-aş fi pierdut interesul. Am o fixaţie pentru Cricket numai din pricina trecutului nostru dureros? Pentru că el a fost prima mea dragoste? Sau e ceva la el şi dincolo de asta?

Şterge un măr auriu de braţul lui. Zâne. Ispită.

— Îţi aminteşti ziua în care ţi-am construit liftul? întreabă el deodată.

Îi zâmbesc slab.

— Cum aş fi putut uita?

— Aceea a fost ziua primului meu sărut.

Zâmbetul mi se şterge.

— Sunt mai bun acum.

Pune mărul lângă mine.

— La sărutat. Doar ca să ştii.

— Cricket…

El îmi susţine privirea. Zâmbetul lui e trist.

— N-am s-o fac. Poţi avea încredere în mine.

Încerc să nu plâng iarăşi.

— Ştiu.

În pofida complicaţiei – să ştiu că m-a plăcut atunci, să ştiu că mă place acum, şi să ştiu că nu m-a făcut niciodată să sufăr în cunoştinţă de cauză – în timp ce ne plimbăm prin pădure, „ceaţa” apăsătoare dintre noi se risipeşte. Atmosfera pare mai încordată, dar pare că situaţia se clarifică. Sunt chiar atât de egoistă? Doar am vrut să mă

simt dorită? Dar când îl studiez pe drumul de întoarcere acasă… nu mă pot abţine să nu-i remarc ochii.

E ceva cu ochii albaştri.

Genul de albastru care te surprinde de fiecare dată când se îndreaptă asupra ta. Genul de albastru care te face să tânjeşti să se mai uite o dată la tine. Nu albastru-verzui sau albastru-cenuşiu, ci albastrul care e doar albastru.

Cricket are ochii aceia.

Şi râsul lui. Uitasem cât de spontan este. Toţi patru râdem despre ceva stupid în felul acela prostesc care te-apucă atunci când eşti epuizat. Cricket spune un banc şi se întoarce să vadă dacă râd, dacă îl găsesc amuzant, iar eu vreau să ştie că într-adevăr cred că e amuzant, şi vreau să ştie că sunt bucuroasă că e prietenul meu, şi vreau să ştie că are cea mai mare inimă dintre toate persoanele pe care le-am cunoscut vreodată. Şi vreau să-mi lipesc palma de pieptul lui ca să-i simt bătăile, ca să mă încredinţeze că el e într-adevăr aici.

Dar nu ne putem atinge.

Toată lumea râde din nou şi nu sunt sigură de ce. Cricket îmi caută din nou reacţia, iar eu nu mă pot abţine şi râd. Ochii lui se înseninează. Trebuie să mă uit în jos, fiindcă îi zâmbesc prea mult. Îmi surprind părinţii uitându-se în oglinda retrovizoare. Au un alt fel de zâmbet, de parcă ar şti un secret pe care noi nu-l ştim.

Dar se înşală. Eu ştiu secretul.

Îmi închid pleoapele grele. Visez cum întind mâna peste bancheta din spate şi îl ating. Numai pe o mână. Aceasta se închide încet, strâns în jurul mâinii mele, iar senzaţia pielii lui pe a mea este *uluitoare.* N-am mai simţit niciodată aşa ceva.

Nu mă trezesc decât atunci când îi aud vocea:

— Cine-i acolo? întreabă el, adormit.

Unii oameni susţin că ştiu când e pe cale să se întâmple ceva rău, chiar înainte să se întâmple. Eu mă simt îngrozită la întrebarea lui, deşi nu pot să spun de ce. Tonul lui e destul de nevinovat. Poate că e tăcerea de pe locurile din

faţă cea care mă asurzeşte. Îmi deschid ochii în clipa în care maşina se opreşte în faţa casei noastre. Şi descopăr că presentimentul din lăuntrul meu e corect. E întotdeauna corect.

Pentru că acolo, leşinată pe verandă, e mama mea.

Capitolul paisprezece

Piele şi oase. N-am mai văzut-o pe Norah de câteva luni. Nu ştiu cum e cu putinţă, dar a slăbit şi mai tare. De când o ştiu eu, Norah a fost prea slabă. Acum – cu trupul rezemat de balustrada verandei şi hanoracul strâns ghem într-o pernă care să-i susţină capul – arată ca un braţ de vreascuri legat cu zdrenţe hippie.

E doar adormită? Sau a băut din nou?

Roşesc ruşinată. *Aceea este mama mea.* Nu vreau s-o recunoască şi Cricket, chiar dacă e evident că lucrurile încep să se desluşească, odată ce întrebarea a rămas atârnând în aer. Nathan e încordat. Trage maşina pe aleea noastră şi opreşte motorul. Nimeni nu se dă jos. Andy înjură în barbă.

— Nu putem s-o lăsăm acolo, zice el, după un minut.

Nathan coboară, iar Andy îl urmează. Eu mă întorc în loc să-i urmăresc cum o zgâlţâie, iar ea imediat sare din somn, trează. Dau drumul răsuflării pe care abia acum îmi dau seama că mi-o ţinusem. Ies din maşină şi sunt izbită de duhoarea de transpiraţie. Cricket e lângă mine şi vorbeşte, dar cuvintele lui nu ajung la urechile mele.

Pentru că e mama mea.

Care miroase urât.

Pe veranda mea.

Mă feresc de el şi urc scările, pe lângă Norah şi părinţii mei.

— Am adormit de când aştept să vă întoarceţi, se răsteşte ea la ei. Nu sunt beată. Doar dată afară din casă.

Dar eu mă concentrez la cheia din mâna mea, cheia în încuietoarea casei mele, picioarele mele spre dormitorul meu. Mă prăbuşesc în pat, dar o voce spune ceva despre o draperie, nu se mai opreşte vorbind despre draperie, aşa că trebuie să mă ridic iar ca s-o închid şi apoi sunt iar întinsă în pat. Îi aud în camera de zi.

— Optsprezece luni? întreabă Nathan. Mi-ai spus că au

trecut douăsprezece de când ai plătit ultima oară. Credeam c-am rezolvat asta. Ce te aştepţi să fac…

— N-AM NEVOIE DE AJUTORUL TĂU. AM NEVOIE DOAR DE UN LOC UNDE SĂ CRĂP.

Tot cartierul poate auzi asta. Trec nouă minute lungi până când îşi coboară vocea. Urmăresc ceasul de pe telefonul meu.

Sună Lindsey. Mă uit lung la numele ei, dar nu răspund.

Când eram mică, am crezut că părinţii mei erau doar foarte buni prieteni care locuiau împreună. Eu voiam să stau cu Lindsey, când aveam să mă fac mare. Mi-a luat un timp să înţeleg că situaţia era mai complicată decât atât, dar când s-a întâmplat, nu mi-a păsat. Părinţii mei erau părinţii mei. Se iubeau unul pe celălalt şi mă iubeau şi pe mine.

Dar mi-a rămas totdeauna ghimpele ăsta sâcâitor în cel mai ascuns codon al minţii.

Eu eram potrivită pentru Nathan şi Andy, la fel cum şi ei erau potriviţi pentru mine. De ce nu fusesem potrivită pentru Norah? Ştiu că nu era într-o situaţie în care să fi putut avea grijă de mine, dar de ce nu eram un motiv de ajuns pentru ea ca măcar să încerce şi de ce nu eram – noi trei, familia ei – destul pentru ea ca să încerce acum? Poate că nu mai era pe străzi, dar… ei bine, de data asta, chiar este. De ce e cu neputinţă pentru ea să fie un adult normal?

Telefonul bâzâie. Lindsey mi-a trimis un mesaj:

Am auzit, cu ce-aş putea să te ajut? Xoxo

Simt cum mi se scurge şi ultima fărâmă de curaj. A auzit? De cât timp era Norah afară? câţi oameni o văzuseră? îmi închipuiam ce aveau să spună colegele mele de clasă când aveau să afle că aveam ratarea implântată în jumătate din codul meu genetic. *Ca să vezi. E singura explicaţie pentru cineva care e atât de scrântit. Trebuie să fi băut când era Lola în burta ei.* Dar asta nici măcar nu e adevărat. Nu sunt ratată pe jumătate. Sunt sută la sută. Am fost creată din

gunoiul străzii.

Andy bate la uşa mea.

— Lo? Pot să intru?

Nu răspund.

El mai întreabă o dată şi, cum tot nu-i răspund, spune:

— Intru.

Uşa se deschide.

— Oh, iubito.

Vocea lui e înduioşată. Andy se aşază pe marginea patului meu şi îmi pune o mână pe spate, iar eu izbucnesc în plâns. El mă ia în braţe şi mă ţine strâns, iar eu mă simt mică şi neputincioasă, plângând şi udându-i toată mâneca.

— E atât de jenantă. O urăsc.

El mă strânge mai tare în braţe.

— Uneori şi eu.

— Ce o să se întâmple?

— O să stea aici, pentru o vreme.

Eu mă trag înapoi.

— Până când?

Am lăsat o baltă de fard roşu de pleoape pe umărul lui. Încerc s-o şterg, dar el mă ia blând de mână. Tricoul nu contează.

— Numai vreo săptămână, două. Până găsim un apartament nou pentru ea.

Mă uit lung la vârfurile degetelor mele roşii şi sunt furioasă că Norah m-a făcut să plâng iarăşi. Sunt furioasă că e în casa mea.

— Nu-i pasă de noi. E aici numai pentru că nu are de ales.

Andy oftează.

— Atunci nici noi nu avem de ales decât s-o ajutăm, bine?

Afară se întunecă. O sun pe Lindsey.

— Slavă Domnului! M-a sunat Cricket, acum două ore, şi am fost atât de îngrijorată. Eşti bine? Să vin până acolo? Vrei să vin la tine? Cât de rău e?

O explozie în mintea mea.

— Te-a anunţat Cricket?
— Era îngrijorat. Şi eu sunt îngrijorată.
— Ţi-a spus Cricket?
— A sunat la restaurant şi i-au dat numărul părinţilor mei, cărora le-a spus că mă ruga să-l sun. A zis că e o urgenţă.
Strâng telefonul mai tare.
— Atunci, n-ai văzut-o? Nici n-ai auzit-o? Nici n-ai auzit despre ea de la altcineva?
Lindsey înţelege care e problema. Vocea i se îmblânzeşte.
— Nu. N-am auzit nimic de la vecini. Nici nu cred c-a observat-o careva.
Şi sunt uşurată, destul cât să las tristeţea şi frustrarea să mă năpădească din nou. După aproape un minut de tăcere, Lindsey întreabă din nou dacă aş vrea să stau cu ea.
— Nu, spun eu. Dar s-ar putea să-ţi accept invitaţia mâine.
— Nu era… sau era?
E destul de uşor să completez spaţiile goale din întrebarea ei.
— Nici beată, nici drogată. Doar Norah.
— Bun, zice ea. Măcar atât.
Dar e umilitor că a trebuit să mă întrebe asta. E un alt apel pe linie. Max.
— Trebuie să închid.
Schimb apelurile cu groază. Pentru o clipă îmi fulgeră prin minte imaginea iubitului meu, la masa de prânz, cu Norah, duminica. Asta în mod sigur o să încordeze şi mai mult relaţiile lui cu familia mea. Ce-o să creadă despre ea? O să-i schimbe părerea despre mine? Şi dacă… dacă el găseşte vreo asemănare între mine şi Norah?
— Mi-a fost dor de tine, zice el. Vii la spectacol, diseară? Uitasem de asta. Fusesem atât de fixată pe spectacolul de seara trecută, încât nu-mi amintisem că avea să se întoarcă aici, pentru încă unul, în seara asta.
— Ăă, nu cred.
Simt lacrimile deja adunându-se. *Nu, nu, nu. Nu plânge. M-am săturat deplâns azi.*

Practic îl aud cum se ridică deodată.

— Ce se întâmplă?

— Norah e aici. Stă cu noi.

Tăcere. Şi apoi:

— Fuuuck! zice el, ca un oftat. Îmi pare rău.

— Mulţumesc. Şi mie, adaug.

El scoate un mic pufnet de râs, înţelegător, după care sunt surprinsă cât de tare se înfurie când îi spun toată povestea.

— Deci ea se-aşteaptă ca voi s-o scoateţi la liman?

Mă rostogolesc pe-o parte, încă lungită în pat.

— Cum facem întotdeauna.

— Nu se rezolvă nimic dacă taţii tăi o lasă să profite de ei.

Gândul ăsta îmi trecuse şi mie prin minte de multe ori, de-a lungul anilor, dar încă nu ştiu dacă e adevărat. Oare ei – mai ales Nathan – îi dau apă la moară? Sau ea ar fi şi mai pierdută fară ei?

— Nu ştiu, zic eu. Nu mai are pe nimeni altcineva la care să poată apela.

— Auzi ce spui? îi aperi. Dacă aş fi în locul tău, aş fi furios la culme. Nu sunt în locul tău şi tot sunt furios la culme.

Mânia lui mi-o aprinde pe a mea. Devine mai uşor să vorbesc despre asta, să vorbesc despre totul. Continuăm aşa încă vreo oră, până când el trebuie să încarce instrumentele în camionetă pentru spectacol.

— Vrei să vin să te iau? întreabă el.

Îi răspund că da.

Mă îmbrac cu o violenţă cum n-am mai simţit de ani buni. Găsesc în fundul şifonierului o rochie neagră de voal care nu mi-a plăcut niciodată şi îi rup tivul, scurtând-o mai mult. Machiaj portocaliu şi galben. Perucă roşie. Ghete cu şiret până la genunchi.

În seara asta sunt foc.

Cobor ca furtuna pe scări. Părinţii mei vorbesc liniştit, în bucătărie. Habar n-am unde e Norah şi nici nu-mi pasă. Deschid larg uşa din faţă şi aud un strigăt „HEI!”, dar eu deja pornesc ca săgeata pe alee. Unde e Max? Unde e?

— Dolores Noian, mişcă-ţi fundul înapoi aici, zice Nathan, din prag.

Andy e în spatele lui.

— Unde-ţi închipui că te duci?

— Mă duc la spectacolul lui Max! strig peste umăr.

— Nu te duci nicăieri cu atitudinea asta SAU îmbrăcată aşa, zice Nathan.

O camionetă familiară, albă, apare de după colţ şi accelerează pe dealul nostru. Andy înjură şi părinţii mei deschid larg uşa, dar se încurcă unul de altul dând să iasă. Camioneta opreşte cu un scrâşnet. Johnny Ocampo deschide uşa laterală.

— *Nu* te urca în camioneta aia, răcneşte Nathan.

Îi întind mâna lui Johnny. El mă saltă înăuntru şi trânteşte uşa. Mă prăbuşesc peste un stativ pliat de cimbal când camioneta ţâşneşte înainte şi ţip, de durere. Max sloboade un şir de înjurături rapide când vede sângele şiroind pe braţul meu. Camioneta se opreşte iarăşi brusc şi el se apleacă în spate, ca să se asigure că sunt OK.

— Sunt bine, sunt bine! Dă-i drumul!

Mă uit pe geam şi îi văd pe părinţii mei pe trotuar, stupefiaţi. Şi, în spatele lor, stând pe treptele casei victoriene de culoarea levănţicii – de parcă ar fi fost acolo de multă, foarte multă vreme – sunt Cricket şi Calliope Bell.

Duba se îndepărtează mugind.

Capitolul cincisprezece

N-ar fi trebuit să vin aici.

Trupei îi ia o veşnicie până îşi pregăteşte scena, iar eu sunt lăsată singură tot timpul ăsta. Nu mi-am luat telefonul cu mine, aşa că nu pot s-o sun pe Lindsey. Clubul e rece şi neprietenos. Mi-am curăţat sângele de pe braţ la baie, dar nu e decât o zgârietură. N-am stare. Şi mă simt aiurea.

Părinţii mei vor fi ultra-furioşi, Norah o să fie în continuare în casa mea, iar gemenii tocmai au fost martori la încă o purtare prostească. Amintirea expresiilor lor e aproape insuportabilă: dispreţul lui Calliope, durerea lui Cricket, şocul părinţilor mei.

Sunt în aşa un bucluc!

Ca de obicei, mintea mi se întoarce, iar şi iar, la Cricket Bell. Mi se pare că ieşirea la pădure a fost acum o viaţă. Îmi amintesc ce am simţit, dar nu-mi mai pot aminti cum.

— Lola?

CE-I ASTA? CINE-I? Pe cine-au trimis părinţii mei? Sunt aproape mirată că nu s-au arătat ei înşişi…

— Ne-am gândit noi că tu trebuie să fii.

E Anna.

— Uneori e greu să fii sigur.

Şi St. Clair.

Se ţin de mână şi zâmbesc, iar eu sunt atât de uşurată, încât mă sprijin cu spatele de zidul de cărămidă al clubului.

— Oslavădomnului, voi sunteţi.

— Eşti *beată?* întreabă ea.

Mă ridic înapoi şi-mi ridic bărbia.

— NU. Ce căutaţi aici?

— Am venit să-i vedem trupa lui Max, zice St. Clair, fară grabă.

— Dacă tot ne-ai invitat? Săptămâna trecută? Mai ştii? adaugă Anna, văzându-mi deruta.

Nu-mi aduc aminte. Am fost atât de îngrijorată de plecarea lui Max în turneu şi de excursia cu Cricket, încât

laş fi putut invita şi pe redactorul de la *Teen Vogue* şi să fi uitat.

— Bineînţeles. Mulţumesc c-aţi venit, zic eu, distrată.

Ei nu se lasă duşi. Iar eu sfârşesc dezvăluindu-le încă o poveste personală: povestea părinţilor mei biologici. Anna duce mâna la banana de pe lănţişorul ei de parcă micuţa mărgică ar fi vreun talisman.

— Îmi pare rău, Lola. Habar n-am avut.

— Nu ştiu prea mulţi.

— Deci Cricket era cu tine când aţi găsit-o pe veranda casei? întreabă St. Clair.

Întrebarea lui îmi trezeşte brusc întreaga atenţie. Eu îl lăsasem intenţionat pe Cricket în afara poveştii. Îmi mijesc ochii.

— De unde ştii?

St. Clair ridică din umeri, dar arată supărat pe el însuşi. De parcă ar fi spus ceva ce n-ar fi trebuit.

— A pomenit ceva despre ieşit la iarbă verde cu tine. Atâta tot.

Ştie.

St. Clair ştie că Cricket mă place. Mă întreb dacă au vorbit deja în seara asta, dacă St. Clair deja ştia ce s-a întâmplat cu mama.

Nu cred, zic eu.

— Poftim?

— Cricket ţi-a spus. El ţi-a spus toată povestea, şi despre mama.

Mânia se amplifică iarăşi în mine.

— De-asta sunteţi aici? V-a trimis el ca să mă controlaţi?

Expresia lui St. Clair se înăspreşte.

— N-am mai vorbit cu el de doua zile. Tu ne-ai invitat, pe Anna şi pe mine, aşa că am venit. Cu plăcere.

Spune adevărul, dar nervii mei deja clocotesc. Anna mă apucă de braţ şi mă obligă să merg.

— O gură de aer, zice ea. O gură de aer ţi-ar prinde bine.

O împing la o parte şi mă simt groaznic când îi văd expresia rănită.

— Îmi cer scuze.

Nu mă pot uita la niciunul dintre ei.
— Ai dreptate. O să ies singură.
— Eşti sigură? întreabă ea, dar pare uşurată.
— Da. Mă întorc repede. Scuze, mormăi din nou.
Petrec cincisprezece minute jalnice afară. Când mă întorc, clubul e plin. Abia de mai e loc de stat în picioare. Anna a făcut rost de un scaun înalt de la bar, unul din cele câteva locuri de stat jos. St. Clair e în picioare, lângă ea, cu faţa la ea, şi îi mângâie şuviţa platinată din păr. Ea îl trage cu un deget de betelia jeanşilor mai aproape de ea. E un gest foarte intim. Mă simt stânjenită să mă uit, dar nu-mi pot desprinde privirea.
El o sărută încet şi temeinic. Nu le pasă că îi vede careva. Sau poate că au uitat că nu sunt singuri. Când se desprind, Anna zice ceva care-l face să izbucnească într-un râs nestăpânit, de băieţandru. Din nu ştiu ce motiv, abia momentul ăsta mă face să-mi întorc capul. Ceva din dragostea lor mă face să mă doară.
Mă îndrept spre bar pentru o sticlă de apă, dar Anna mă strigă din nou. O iau înapoi, simţindu-mă şi mai rău din pricina prezenţei lor.
— Mai bine? întreabă St. Clair, dar nu cu răutate.
Pare îngrijorat.
— Da. Mersi. Scuze pentru tot.
— Nicio problemă.
Şi cred că o să rămânem la asta, când el adaugă:
— Înţeleg cum e să-ţi fie ruşine cu un părinte. Tatăl meu nu e un om bun. Nici eu nu vorbesc despre el. Îţi mulţumesc că ai încredere în noi.
Tonul lui serios mă descumpăneşte şi sunt mişcată de această rară dezvăluire din viaţa lui. Anna îi strânge mâna şi schimbă subiectul.
— Abia aştept să-i văd! face semn din cap spre trupa de pe scenă.
Chitara îi atârnă lui Max de gât, iar el potriveşte ceva la amplificator. Se pregătesc să înceapă.
— O să ne faci cunoştinţă cu el după aceea, nu-i aşa?
Max a fost prea ocupat ca să vină până la noi să spună

salut.

Mă simt prost din pricina asta. Mă simt prost pentru tot ce s-a întâmplat în seara asta.

— Bineînţeles. Promit.

— Ai uitat să spui că e mult mai cool decât noi, zice ea, cu îngrijorare în glas.

St. Clair, atins, în mod cert e gata cu o replică acidă, şi sunt foarte mulţumită că în clipa în care deschide gura, Amphetamine explodează în programul lor. Cuvintele lui – toate cuvintele în afară de ale iubitului meu – se pierd.

Intensitatea ce radiază dinspre Max reflectă perfect ceea ce simt arzând în mine însămi. Versurile lui sunt, pe rând, când tandre şi dulci, când usturătoare şi crude. Cântă despre a te îndrăgosti, despre despărţire şi fugă, şi nu-i ceva ce n-a mai cântat.

Până acum, mai puţin modul în care cântă. Fiecare cuvânt e saturat de adevăr amar.

Johnny şi Craig imprimă un ritm agresiv, iar Max atacă chitara lui cu o ferocitate gata să rupă corzile. Melodia devine evident maliţioasă, de parcă nici publicul nu e demn de încredere, iar când vine rândul piesei acustice, obişnuita lui autocritică devine beligerantă şi cinică. Ochii lui ca ambra îi găsesc pe ai mei peste sală şi mă umplu de atitudinea lui distructivă. Ştiu că e rău, dar nu mă face decât să-l doresc mai mult. Mulţimea e cuprinsă de febră şi delir. E cel mai bun spectacol pe care l-a susţinut el vreodată.

Şi e pentru mine.

Când se termină, mă întorc spre prietenii mei, să le văd reacţia. Anna şi St. Clair par şocaţi. Impresionaţi, dar… în mod cert şocaţi.

— E bun, Lola. E chiar bun, zice Anna, în cele din urmă.

— A luat în calcul terapia? întreabă St. Clair, iar Anna îi dă un cot în coaste. Au!

Eu mă uit urât la el, iar el ridică din umeri.

— A fost incredibil, continuă el. Nu făceam decât să remarc prezenţa unei furii descătuşate.

— Cum poţi să.

— Am nevoie la baie, zice Anna. Te rog, nu-mi ucide iubitul cât lipsesc. Şi nu pleca până ce nu-l cunosc şi eu pe Max!

El îşi face drum prin mulţime spre noi. Oamenii îl bat pe spate şi încearcă să-l antreneze în discuţii, dar ochii lui Max sunt numai la mine, în timp ce trece pe lângă toţi. Inima îmi bate mai repede. Rădăcinile închise la culoare ale părului său decolorat şi tricoul negru sunt asudate. Îmi amintesc de seara în care ne-am cunoscut şi se aprinde în mine o văpaie aproape animalică.

Max se încordează când întinde mâinile să mă îmbrăţişeze. L-a observat pe St. Clair. Maxilarul i se strânge în timp ce-l măsoară din priviri, dar St. Clair trece la o prezentare degajată.

— Etienne St. Clair. Iubita mea, Anna – arată către silueta ei ce se îndepărtează – şi cu mine lucrăm cu Lola, la cinematograf. Tu trebuie să fii Max.

Iubitul meu se relaxează.

— Exact.

Strânge mâna întinsă a lui St. Clair şi deja mă trage după el.

— Vino. Hai să ieşim de-aici.

Max. Da, vreau să fiu cu Max.

— Mulţumesc că aţi venit. Spune-i Annei „pa” din partea mea, okay?

St. Clair afişează o superioritate rezervată, deşi e enervat.

— Da. Sigur.

Max mă conduce pe lângă clădire, spre duba lui. Deschide uşa şi sunt surprinsă să descopăr că e încă goală. Urcăm.

— Trupa următoare foloseşte bateria lui Johnny. Le-am cerut băieţilor să mai aştepte câteva minute, înainte să încărcăm restul.

Trântesc uşa şi suntem unul peste celălalt. Vreau să uit de toate. Îl sărut cu forţă. El mă sărută şi mai pătimaş. Nu durează mult.

Ne prăbuşim.
Închid ochii. Tâmplele încă îmi zvâcnesc cu sunetul muzicii lui. Aud sfârâitul brichetei lui Max, dar mirosul care mă întâmpină nu e de ţigaretă. E dulceag şi lipicios. El mi-o întinde, fară vorbe. Eu refuz. Intoxicarea prin contact e destul.
Max mă aduce acasă pe la două dimineaţa. Îmi uit peruca în dubă. Mă simt o ruină. Încă o dată, sunt răvăşită de vinovăţie, furie şi confuzie. Mă târăsc înăuntru, iar părinţii mei sunt acolo, de parcă au aşteptat la uşă de când am plecat. Probabil au făcut-o. Îmi fac curaj să le înfrunt mânia dezlănţuită.
Nu se dezlănţuie.
— Slavă Domnului, zice Andy şi se lasă să cadă pe şezlongul nostru.
Amândoi părinţii mei sunt gata să plângă, iar priveliştea mă face să plâng pentru a suta oară, astăzi, cu nestăpânite sughiţuri stânjenitoare.
— Îmi pare rău.
Nathan mă ia în braţe, într-o strângere de fier.
— Să nu mai faci niciodată asta.
Tremur.
— Nu mai fac. Îmi pare rău.
— Vorbim mâine despre asta, Dolores.
Nathan mă conduce pe scări, iar Andy vine în urma noastră, închid uşa dormitorului, când Nathan spune:
— Miroşi a iarbă. O să vorbim şi despre asta, mâine.
Deschid fereastra şi mă uit la cerul nopţii.
— Am nevoie de ajutorul tău.
Luna e subţire, o seceră de argint. Dar ascultă.
E patru dimineaţa. Nu pot să dorm, aşa că îi povestesc ultimele mele douăzeci şi patru de ore.
— Şi nu ştiu ce să fac, spun. Totul se întâmplă deodată, dar totul pare atât de anapoda. Ce ar trebui să fac?
Fereastra lui Cricket se deschide. Mă reped la cea mai apropiată pereche de ochelari, ca să-l pot vedea. Părul lui e zbârlit de la somn, chiar mai ridicat ca de obicei, iar ochii îi sunt pe jumătate închişi.

— Încă mai vorbeşti cu Luna?

Întrebarea lui nu e condescendentă, e curioasă.

— Cam stupid, nu?

— Deloc.

— Eu te-am trezit? M-ai auzit?

— Am auzit că vorbeai, dar n-am desluşit ce-ai spus.

Las să-mi scape o răsuflare uşurată. Trebuie să fiu mai atentă. Nu-mi scapă atenţiei că e plăcut să ştii când cineva spune adevărul.

— Ce cauţi aici? întreb eu. E duminică noaptea, ar fi trebuit să fii la cămin.

Cricket tace. Se gândeşte ce să răspundă. O maşină cu o muzică bubuitoare de club coboară încet pe strada noastră, căutând un loc de parcare. Când başii nu se mai aud, el zice:

— Am vrut să fiu sigur că eşti în regulă. Am aşteptat să se aprindă lumina la tine. Am adormit.

Sună vinovat.

— Oh.

— O să plec dimineaţă.

Cricket aruncă un ochi în camera lui, la ceas. Oftează.

— Peste două ore, mai exact.

— Ei bine, sunt aici. Am ajuns. Cu greu.

El se uită lung la mine. E o privire atât de intensă, încât e aproape invazivă. Mă uit în jos, la gangul dintre casele noastre şi la o pisică hoinară care dă târcoale grămezii de gunoi pentru îngrăşământ al lui Andy.

— Nu trebuia să faci asta, zic eu.

— Probabil că n-ar fi trebuit. Nu sunt persoana potrivită cu care să stai de vorbă.

— De-asta ai sunat-o pe Lindsey?

El ridică din umeri, încurcat.

— Ai vorbit cu ea? înainte să pleci?

— Da.

Pisica sare pe containerul nostru de gunoi. Se uită în sus şi ochii ei nepământeni fulgeră spre mine prin întuneric. Mă înfior.

— Ţi-e frig, zice Cricket. Ar trebui să te culci.

— Nu pot să dorm.

— Te simţi mai bine? izbucneşte el. Max te-a ajutat?

Mă simt adânc ruşinată.

— Nu ştiu, şoptesc.

Nu mai spunem nimic câteva minute. Întorc capul şi

privesc strada, luna, strada. Îl simt că se uită la mine, la stele, la mine. Vântul e rece şi tăios. Vreau să intru la mine, dar mă tem c-o să-i pierd compania. Prietenia noastră se clatină pe muchia extincţiei, din nou. Nu ştiu ce vreau, dar ştiu că nu vreau să-l pierd.

— Cricket?

— Da?

Îmi smulg privirea de la cer, ca să-i întâlnesc ochii.

— O să mai vii şi weekendul viitor?

El îi închide. Am foarte strania senzaţie că îi mulţumeşte cuiva.

— Da, zice. Desigur.

Capitolul şaisprezece

Nathan mă trezeşte devreme, ca să putem vorbi înainte să plec la şcoală. De asemenea, drept pedeapsă, presupun. N-am dormit decât trei ore. Când mă îmbrac, mă uit pe furiş printre draperii şi descopăr că draperiile lui Cricket au fost lăsate deschise. Geanta lui de umăr şi sacul de rufe nu mai sunt.

Simt un junghi în capul pieptului.

Mă scurg pe scări. Andy e treaz – niciodată nu se scoală atât de devreme – şi face omletă. Nathan îşi verifică emailul la masă, într-unul dintre cele mai drăguţe costume ale lui. Nu se vede nici urmă de Norah. Doarme probabil pe canapeaua extensibilă din biroul lui Nathan.

— Poftim.

Andy îmi întinde o cană de cafea. Nu e de acord ca eu să beau cafea, aşa că treaba e serioasă. Ne aşezăm lângă Nathan, care îşi lasă telefonul deoparte.

— Lola, am înţeles de ce ai plecat azi-noapte, zice el.

Sunt şocată. Sunt, de asemenea, uşurată că sunt Lola, nu Dolores.

Nathan continuă:

— Dar asta nu-ţi scuză comportamentul. Ne-ai speriat de moarte.

Asta cam aşa e.

Prelegerea pe care o aşteptam urmează. E dureroasă, e lungă, şi sfârşeşte cu mine căpătând o lună de interdicţie de a mai ieşi din casă. Nu mă crede niciunul când le spun că nu am fumat iarbă, despre care ştiu că a fost a lui Max, şi nu-i pot convinge de contrariul. Primesc o prelegere suplimentară despre riscurile consumului de droguri, la care aş putea la fel de bine să arăt către uşa închisă a biroului şi să zic „Mie-mi spui?”

Dar n-o fac.

Drumul până la şcoală e lung, iar orele sunt şi mai lungi încă. Lindsey încearcă să mă binedispună cu poveşti despre

bărbatul cu tic nervos, pe care părinţii ei l-au angajat ca să-i ajute la restaurant. Ea e convinsă că are un secret întunecat, cum ar o identitate ascunsă sau cunoştinţe despre vreo muşamalizare de-a guvernului. Dar eu nu mă pot gândi decât la noaptea trecută. Nu mă duc la muncă. Nu mă întâlnesc cu Max şi n-o să mai am vreo întâlnire cu el în afară de masa de duminică – dacă o să-şi mai facă el apariţia – pentru încă o lună. Şi… fară Cricket.

Cel puţin, luna asta voi avea destul timp să lucrez la rochia mea.

Gândul acesta nu mă înveseleşte. Corsetul merge mai repede decât m-am aşteptat şi chiar am început lucrul la perucă, dar crinolina îmi dă bătăi de cap. Încă n-am găsit instrucţiuni mulţumitoare. Îmi petrec după-amiaza făcându-mi temele, sporovăind online cu Lindsey şi adăugând plasă de sârmă în vârful perucii albe de bază. Maria Antoaneta purta peruci ENORME. Sârma o să-i confere înălţimea necesară fară să-i crească împovărător greutatea. Am s-o acopăr mai târziu cu meşe potrivite.

Norah vorbeşte cu Andy, în bucătărie. I-au adus lucrurile, azi, iar cutiile au acoperit antichităţile lui Nathan şi au pus stăpânire pe întregul nostru living. Cartonul lor miroase a tămâie şi funingine. Vocea lui Nathan e obosită, iar eu dau drumul la muzică. Pe ea încă n-am văzut-o. Va trebui s-o văd curând, dar amân cât mai mult cu putinţă. Până la cină, bănuiesc.

La şase şi jumătate sună cineva la uşa de la intrare.

Fac o pauză – cu cleştele pe sârmă, cu urechile ciulite. Cricket?

Dar apoi aud vocea groasă şi gravă a lui Max. Îmi cad cleştii din mână şi alerg la parter. *Nu se poate, nu se poate, nu se poate.* Numai că… iată-l. A renunţat chiar şi la obişnuitul său tricou negru, pentru o cămaşă cu dunguliţe. Tatuajele lui ies la vedere la marginea mânecilor. Şi poartă ochelarii, fireşte.

— Max, zic eu.

El îmi zâmbeşte.

— Bună.

Andy arată la fel de surprins cum mă simt şi eu. N-are nicio idee despre ce să facă mai departe. Eu îl iau pe Max de gât. El mă strânge tare în braţe, dar îmi dă drumul în clipa următoare.

— Voiam să fiu sigur că ai supravieţuit, îmi şopteşte el.

Îl strâng de mână şi nu-i dau drumul. Nu realizasem cât de multă nevoie aveam să-l văd din nou, să ştiu că e totul în regulă între noi. Nu sunt sigură de ce crezusem că lucrurile vor fi diferite, poate doar că noaptea trecută mi se păruse diferită. El îşi cere iertare tatălui meu. Ştiu că trebuie să fie ucigător pentru el să facă asta. Vorbeşte calm şi scurt.

— Îţi mulţumesc că spui asta, Max.

Andy ezită, urând ceea ce ştie că trebuie să urmeze.

— Vrei să rămâi la cină?

— Mulţumesc, cu mare plăcere.

Max ştia că părinţii mei abia or să aştepte să dea ochii cu el, aşa că îi provoca să înceapă, venind în vizită, în seara asta. E atât de inteligent.

— Deci tu eşti iubitul.

Max, Andy şi cu mine încremenim când Norah se sprijină în cadrul uşii dintre livingul nostru şi bucătărie. Chiar dacă Nathan e cu vreo câţiva ani mai în vârstă decât sora lui, Norah arată cu cel puţin zece ani mai în vârstă. În copilăria lor, ea avea aceeaşi faţă rotundă ca a lui Nathan şi a mea, dar trecerea timpului şi abuzul de droguri şi alcool i-o făcuseră slabă şi extenuată. Pielea îi atârna la fel ca şi părul ei fară viaţă. Măcar bine că făcuse duş.

— Max. Fă cunoştinţă cu Norah, spun eu.

El o salută, din cap. Ea se uită fix la el, inexpresiv.

— Ai mult tupeu să te arăţi aici.

Toată lumea încremeneşte din nou la sunetul glasului lui Nathan. Încă ţinându-ne de mână, Max şi cu mine ne întoarcem. Tata lasă servieta jos, lângă uşa de la intrare. Muşchii din mâna lui Max zvâcnesc, dar îşi păstrează cuvintele lipsite de emoţia pe care eu ştiu că o simte.

— Am venit să-mi cer iertare. A fost iresponsabil din

partea mea s-o iau pe Lola de-acasă, seara trecută. Ea era supărată, iar eu am vrut s-o ajut. N-a fost calea cea bună.

— Al naibii de corect că n-a fost calea cea bună.

— Tată.

— Nathan, zice Andy repede. Hai să stăm de vorbă în birou.

Aşteptarea e de nesuportat până când Nathan îşi ia ochii de la Max şi îl urmează pe Andy. Uşa biroului se închide. Eu transpir. Dau drumul mâinii lui Max şi îmi dau seama că a mea tremură.

— Ce-i mai rău a trecut, zice el.

— Sunt pedepsită să stau în casă o lună.

El face o pauză.

— Rahat.

Se aude un grosolan pufnet dispreţuitor în uşa bucătăriei şi sunt pe cale să-mi pierd cu totul capul.

— Îmi cer scuze.

Acum Max chiar sună scos din fire.

— Nu mi-am dat seama că discuţia asta ar fi fost treaba ta.

Norah zâmbeşte crud.

— Ai dreptate. Ce-aş putea şti eu despre o adolescentă fugind de-acasă şi dând de necaz cu iubitul ei?

— N-am fugit de-acasă, protestez eu, iar Max spune:

— N-ai înţeles bine.

Ea intră agale în bucătărie, ieşind din raza noastră vizuală.

— Oare? strigă de-acolo.

Îmi vine să mor.

— Îmi pare atât de rău. Pentru toată povestea asta.

— Nu-ţi cere scuze, zice el cu asprime. Nu sunt aici pentru ei. Sunt aici pentru tine.

Uşa biroului se deschide brusc, iar Nathan se duce drept în dormitorul de la etaj, fară să se uite la noi. Andy zâmbeşte silit, fals.

— Cina în zece minute.

Nathan şi-a schimbat hainele. Încearcă, dar nu-i iese. Nu ştiusem că e posibil să dai cuiva o farfurie de lasagna

vegetariană cu atâta ostilitate.

— Deci, Max, cum a fost spectacolul din L.A.? Nu credeam c-o să te întorci atât de curând.

Se putea să devină mai rău de-atât?

— Am fost în Santa Monica şi a mers bine. Ne-am mai făcut rost de alte două spectacole acolo.

Da. Se putea.

— Aveţi în plan să faceţi multe turnee? întreabă Andy.

Nu-mi dau seama dacă a spus-o cu speranţă sau sceptic.

— Ne-ar plăcea să fie cât mai multe. Nu vreau să citesc statistici pentru tot restul vieţii mele.

— Deci crezi că asta e alegerea unei cariere valide? întreabă Nathan. Crezi că e rezonabil să stai să aştepţi să te lovească succesul?

— OH, DOAMNE, spun eu.

Nathan ridică mâinile a scuză, dar nu spune nimic. Max fierbe în tăcere lângă mine. Norah se uită pe fereastră, fară îndoială fetea dorindu-şi să fie oriunde în altă parte decât aici. Plimb lasagna cu spanac prin farfurie, fară să duc la gură.

— Am pomenit de spectacol, zice Nathan un minut mai târziu, numai pentru că a fost un ghinion că din pricina asta a trebuit să ratezi excursia noastră. Am mers la Muir Woods cu…

— Un coş de picnic! zic eu.

Nathan îmi aruncă o privire înfumurată. A fost un test. M-a testat mine, ca să afle dacă Max ştia despre excursia cu Cricket.

— N-ai pierdut nimic, zic eu. În afară de mâncare. Bineînţeles. Max adulmecă minciuna, deşi nu îndrăzneşte să întrebe în faţa părinţilor mei. Dar simt zidul crescând între noi.

— Hei, am o idee, zic eu. Hai să vorbim despre Norah.

— Lola, zice Andy.

Ea-şi întoarce capul spre mine, ca ieşind dintr-o transă.

— Ce? Şi clipeşte des. Ce porţi?

— Pardon?

— Ce e asta? Cine se presupune c-ai fi?

Sunt îmbrăcată într-o rochie cu un curcubeu de tul, care-mi iese de dedesubt, iar părul îmi este strâns în două codiţe lungi, împletite, pe care le-am încleiat cu sclipici. Îi arunc o privire furioasă.

— Eu. Sunt eu.

Norah se încruntă dezaprobator, iar Nathan se întoarce spre ea.

— Destul. Las-o baltă.

— Fireşte că are tot dreptul să se plângă de garderoba mea. Fac un gest spre puloverul ei lălâu, cel pe care îl are de-o veşnicie şi care are culoarea terciului de ovăz uitat în chiuvetă.

— În mod evident e la punct cu ultimul răcnet al modei. Max zâmbeşte compătimitor.

— B-uun! Andy sare în picioare. Cine vrea plăcintă?

— Aşteaptă să vezi rochia mea pentru serbarea oficială de iarnă de la şcoală, îi spun eu lui Norah. E mare, şi e bogată, şi e frumoasă, şi o să-ţi placă negreşit.

Norah îşi întoarce faţa spre fereastră. De parcă are vreun drept să se simtă rănită după ce ea s-a luat de mine. Max se încordează din nou, iar Nathan nu rezistă să nu se agaţe de subiect.

— Tu ce-o să porţi la bal, Max?

— O să poarte un smoching, mă răstesc eu. Nu l-aş obliga să poarte un costum asortat.

Max se ridică.

— Trebuie să plec.

Izbucnesc în plâns. Nathan arată ruşinat. Max mă ia de mână şi mă duce spre uşa de la intrare. Ieşim pe verandă. Nu-mi pasă că sunt pedepsită să stau în casă.

— Îmi pare r-rău.

De data asta, nu-mi spune să nu-mi cer scuze.

— A ieşit ca dracu', Lola.

— Ştiu.

— Ia spune-mi, Nathan e de acord cu „alegerea carierei" lui Norah de ghicitoare în frunze de ceai?

Mi-e rău.

— N-o să fie atât de rău duminică dimineaţă.

— Duminică. Max ridică o sprânceană neagră. Aşa e.

Îmi lasă mâna şi le vâră pe ale lui în buzunare.

— Deci vorbeşti serios cu balul ăla?

Sunt surprinsă. Am vorbit despre rochia mea de o sută de ori înainte. Îmi şterg lacrimile de pe obraji, dorindu-mi să am şi altceva decât numai degetele.

— Cum?

— Lola, am douăzeci şi doi de ani.

Max reacţionează rapid la expresia mea zdrobită. Îmi ia ambele mâini, de data asta, şi mă trage spre el, îmbrăţişându-mă.

— Dar dacă te face pe tine fericită, am s-o fac. Dacă pot supravieţui meselor ăstora stupide de familie, o să supravieţuiesc şi unui bal stupid.

Urăsc că asta sună ca o pedeapsă.

Capitolul şaptesprezece

— Ta-da! St. Clair dă buzna în foaier, gesticulând savant ca un magician.

Se fandoseşte pentru Anna, ca de obicei. E joi şi nu e programat să lucreze, dar bineînţeles că e aici, oricum. Deşi în seara asta e diferit.

A adus pe cineva.

Asta-i problema cu Cricket Bell. NU poţi să nu-l observi când intră într-o încăpere. Primul lucru care-ţi sare în ochi e înălţimea lui, dar imediat după aceea îi remarci energia. Se mişcă graţios ca şi sora lui, dar cu un entuziasm pe care aparent nu-l poate controla – care-i animă constant corpul, mâinile, picioarele. Fusese îngenuncheat, ultimele dăţi când îl văzusem eu, dar acum e pe deplin trezit la viaţă.

— Anna, zice St. Clair, el e Cricket.

Cricket îl face pe St. Clair să pară pitic. Arată ca Rocky şi Buliwinkle[14], iar felul lor de a se purta degajat pare să arate că sunt prieteni vechi. Presupun că atunci când o persoană excesiv de amabilă şi o persoană excesiv de prietenoasă devin prietene, totul e simplu.

Anna zâmbeşte.

— Am tot ratat să ne întâlnim în cămin. Mă bucur că te cunosc, în sfârşit.

— La fel şi eu, zice Cricket. N-am auzit decât lucruri bune. De fapt, dacă n-aş fi fost vecin cu iubitul tău, aş fi fost ispitit să te invit la plimbare eu însumi.

Ea roşeşte, iar St. Clair se repede în casa de bilete şi o strânge în braţe.

— E-a meaaaa! zice el.

Perechea ce cumpără bilete de la mine îl priveşte cu îngrijorare.

— Încetează, îl împinge Anna, râzând. O să fii concediat.

---

[14] Personajele unui popular serial animat de televiziune american, The Rocky and Buliwinkle Show, o veveriţă şi un elan.

Şi atunci va trebui să-ţi întreţin eu fundul de nimic pentru tot restul vieţilor noastre.

Restul vieţilor lor.

De ce asta mă stinghereşte întotdeauna? Nu mă sâcâie faptul că ei sunt fericiţi, nu-i aşa? El se saltă pe tejghea, aşa cum stă de obicei, şi deja vorbesc despre altceva. Cricket aşteaptă de partea cealaltă a geamului, părând amuzat. Eu dau restul perechii.

— Deci… ce cauţi în oraş în timpul săptămânii? îl întreb eu.

— M-am întâlnit întâmplător cu St. Clair, acum o oră, iar el m-a convins să-l însoţesc. A spus c-o să vedem un film, adaugă el, cu voce ridicată.

— AŞA-I, zice St. Clair. Chestia cu filmul. Hai s-o facem.

Dar îşi reia discuţia cu Anna.

Cricket şi cu mine schimbăm un zâmbet.

— Intră şi tu, îi fac semn din cap spre uşa casei de bilete.

Un bărbat cu un pulover pluşat galben-verzui aprins se apropie de ghişeul meu, dar nici asta nu e de ajuns ca să-mi distragă atenţia de la Cricket, în timp ce se îndreaptă spre uşă. Paşii aceia lungi şi uşori. Pieptul mi se umflă deopotrivă cu dorinţă şi durere. El intră şi eu îmi smulg privirea de la el.

— Vizionare plăcută, îi spun omului cu puloverul.

Cricket aşteaptă în spatele meu până ştampilez biletele pentru alte două persoane. E imposibil să mă concentrez cu el stând aici. Foaierul se goleşte din nou, iar el se aşază pe scaunul de lângă mine, trăgându-şi pantalonii uşor de la genunchi. I se văd şosetele. Dunguţe albastre şi violet. Pe mâna stângă e o listă: CAP 12, ŞAMPON, CUTIE.

— Ce mai faci? întreabă el.

Nu e o întrebare la întâmplare. Îmi scot ochelarii pentru o clipă, ca să-mi frec ochii obosiţi.

— Supravieţuiesc.

El se joacă în neştire cu ceasul de la mână.

— Dar ea n-o să mai stea la voi multă vreme. Nu-i aşa?

— Nu mai poate convinge pe nimeni, şi a ratat verificarea eliberării condiţionate pentru orice potenţial apartament.

El se strâmbă.

Cu alte cuvinte, n-o să plece mâine.

— Acuzaţiile de intrare forţată, de când a încercat să intre înapoi în apartamentul ei, n-o ajută deloc.

Îmi încrucişez braţele.

— Vrea ca Nathan să înainteze un proces ca să i se retragă ei acuzaţiile, dar el nu vrea. Nu când ea a fost de vină.

Încruntarea lui Cricket se adânceşte şi-mi dau seama că nu ştie despre recenta arestare a lui Norah. Îi povestesc detaliile, pentru că… deja ştie toate celelalte.

— Îmi pare rău. Vocea i se schimbă, îndurerată. Aş putea ajuta cu ceva?

E o certă reţinere în muşchii lui, în timp ce face eforturi să se abţină să nu întindă mâna spre mine.

— Ce-i cu cutia? îmi scapă mie.

El e dezorientat.

— Cine?

Arăt spre mâna lui.

— De citit capitolul 12 şi de cumpărat şampon, da? Ce-i cu cutia?

Mâna lui dreaptă o acoperă, fară să-şi dea seama, pe stânga.

— Oh. Aă, trebuie să găsesc una.

Eu aştept să continue.

El îşi întoarce capul, iar corpul îi urmează.

— Şi s-a făcut. Am găsit una. Îmi mut nişte lucruri înapoi în casa părinţilor. Camera mea de la şcoală e prea plină. Iar celălalt dormitor al meu e gol. Are destul spaţiu. Pentru lucruri.

— Tu… chiar ai petrecut multe weekenduri acolo.

— Şi vacanţele şi verile.

Cuvintele i se rostogolesc din gură şi faţa i se întunecă de parcă i-ar fi ruşine de înflăcărarea lui. Nicio conversaţie nu mai e sigură. St. Clair ne întrerupe cu o sincronizare perfectă, încât de bună seamă că a tras cu urechea.

— Hei, tu ştiai că *Cricket Bell* e rudă cu *Alexander Graham Bell?*

— Oricine îl cunoaşte pe Cricket ştie asta, zic eu.

— Serios? Anna pare sincer interesată. Asta-i grozav.

Cricket îşi freacă ceafa.

— Nu, e un amănunt tâmpit, atâta tot.

— Glumeşti? zice St. Clair. E unul dintre cei mai importanţi inventatori din întreaga istorie a omenirii. Din toate timpurile. Şi…

— Nu-i nimic, îl întrerupe Cricket.

Rămân cu gura căscată, dar apoi îmi amintesc prima seară când venise acasă, când pomenise despre numele său mijlociu şi conversaţia noastră se poticnise. Ceva se schimbase. Dar ce anume?

— Iartă-i entuziasmul – Anna rânjeşte la iubitul ei –, e fanatic după istorie.

St. Clair pare vrăjit.

— Ia gândeşte-te. Eşti descendentul direct al omului care a inventat – îşi scoate celularul – ăsta!

— Ba n-a inventat ăla, zice Cricket sec.

— Bine, nu ăsta, zice St. Clair. Dar ideea. Cel dintâi.

— Nu.

Cricket e mai frustrat decât l-am văzut eu vreodată.

— Vreau să spun că nu el a inventat telefonul. Punct.

Toţi trei ne uităm nedumeriţi la el.

— Anna confuză, zice Anna.

— Nu Alexander Graham Bell a inventat telefonul, ci un individ pe nume Elisha Gray. Stră-stră-stră-bunicul meu a furat ideea de la el. Şi Gray nici măcar n-a fost cel dintâi. Au mai fost alţii, unul chiar înainte ca Alexander să se fi născut. Numai că nu şi-au dat seama de întreaga semnificaţie a ceea ce creaseră.

St. Clair e fascinat.

Cum adică, i-a furat ideea?

— Adică Alexander a furat ideea, a primit recunoaştere pentru ea şi a obţinut o incredibilă avere care n-ar fi trebuit să fie a lui.

Cricket e furios acum.

— Întreaga moştenire a familiei mele e întemeiată pe o minciună.

Ei bine, asta ar explica schimbarea.

St. Clair pare să aibă remuşcări pentru că l-a aţâţat

neintenţionat pe Cricket să ne mărturisească asta. Deschide gura să zică ceva, dar Cricket clatină din cap.

— Scuze, n-ar fi trebuit să mă las afectat de asta.

— Când ai aflat? întreb eu, liniştit.

— Acum vreo doi ani. Am dat de-o carte.

Nu-mi place expresia de pe faţa lui. Îmi reînvie în minte alte amintiri cu ezitările lui de a vorbi despre propriile invenţii.

— Cricket... numai pentru că el a furat ideea, nu înseamnă că tu faci.

Dar el se întoarce spre St. Clair.

— Film?

Anna şi cu mine îl privim cu îngrijorare, dar St. Clair intră în joc cu uşurinţă.

— Da, dacă voi, doamnelor, nu mai aveţi nevoie de serviciile noastre, cred că putem merge.

Cricket e deja la jumătatea drumului spre uşă. Inima mea ţipă, surprinsă şi îndurerată.

El se opreşte. De parcă ar fi fost fizic oprit de ceva ce noi nu putem vedea.

— O să fii aici, mai târziu? mă întreabă el. După ce se termină filmul?

Îmi simt gâtul uscat.

— Ar trebui să fiu.

El îşi muşcă buza de jos. Apoi pleacă.

— E atât de atras de tine, zice Anna.

Aranjez un teanc de monede de douăzeci şi cinci de cenţi, încercând să-mi calmez bătăile inimii. Ce s-a întâmplat adineauri?

— Cricket e un tip de treabă, îi răspund. Întotdeauna a fost

— Întotdeauna a fost atras de tine.

Da. A fost.

Anna ia soluţia de curăţat geamul şi pulverizează pe pata pe care a lăsat-o St. Clair în urmă, pe geam. Zâmbetul ei

dispare şi se adânceşte în gânduri.
— Ce te frământă? întreb eu.
Sunt disperată după o schimbare de subiect.
— Pe mine? Nimic, sunt bine.
— Nu mă duci, zic eu. E rândul tău. Spune ce ai pe suflet.
— E… familia mea vine în vizită.
Pune soluţia de curăţat jos, dar mâinile i se încleştează pe pulverizator. L-au cunoscut pe Etienne anul trecut, la absolvire, şi l-au plăcut, dar mama e destul de speriată de cât de repede ne mişcăm. Vizita asta ar putea fi atât de stingheritoare.
Iau soluţia de curăţat de la ea.
— Tu crezi că vă mişcaţi prea repede?
Anna se destinde şi zâmbeşte din nou, plină de dragoste.
— Cu siguranţă că nu.
— Atunci o să fiţi bine. Îi dau un ghiont. De altfel, toată lumea îl iubeşte pe prietenul tău. Poate că mama ta a uitat doar cât de al naibii de fermecător este el.
Râde. Un alt client vine la ghişeul meu şi îi ştampilez biletul. Când pleacă, Anna se întoarce spre mine şi întreabă:
— Dar tu? Cum merge relaţia cu Max?
În clipa aceea îmi dau seama, îngrozită de ceva.
— Oh, nu. Tu voiai să-l cunoşti. Şi noi am plecat!
— Ai avut o noapte grea. Ridică din umeri: Nu-ţi face griji din pricina asta.
— Da, dar…
— E în regulă, jur. Toată lumea mai greşeşte.
Anna se ridică în picioare şi îşi ia cheile.
— Important e să nu faci aceeaşi greşeală de două ori.
Sentimentul de vinovăţie mi se adânceşte.
— Îmi cer iertare pentru săptămâna trecută. Când m-am întors cu întârziere de la cină.
Ea clatină din cap.
— Nu la asta mă refeream.
— Atunci la ce?
Anna mă priveşte atent.
— Uneori o greşeală nu e un ce. E un cine.

Şi pleacă să rupă biletele la capătul holului, lăsându-mă cu gândurile mai încurcate ca niciodată. Adică s-a referit la Max? Sau la Cricket? O oră mai târziu, apare Franko. Are vreo treizeci de ani, iar părul îi e tuns inegal. De parcă ar avea petice de chelie ici şi colo.

— Heeeei, Lola. Ai văzut chestia aia?

— Ce chestie?

— Ştii tu… chestia cu… programul nostru pe el şi restul?

— Vrei să spui programul nostru?

— Da. L-ai văzut? îmi rotesc ochii.

— Nu aici. Scuze.

Dar Franko deja scotoceşte printr-o grămadă de hârtii pe tejghea. Dă peste telefonul din furcă, iar eu îl prind la ţanc.

— Ai grijă!

— L-ai găsit? Franko se răsuceşte exact când ajung lângă el. Cotul lui mă loveşte în faţă şi-mi dă ochelarii jos, pe podea.

— Ups. Stai că ţi-i dau, Lola.

Se aude un înfiorător scrâşnet de plastic.

— FRANKO!

Lumea mea s-a transformat în bule de culoare şi lumină.

— Hopa! Scuze, Lola. Ăştia erau pe bune?

Anna vine în grabă.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? Oh.

Se apleacă să culeagă ceea ce presupun că sunt ochelarii mei. Vocea ei nu sună promiţător.

— Frate.

— Ce e?

— Nu vezi?

Mi-i ridică mai aproape de faţa mea. Bucăţi. Multe, multe bucăţi. Gem.

— Scuze, zice Franko din nou.

— Vrei te rog să te întorci la etajul al doilea? întreabă Anna. El pleacă.

— Mai ai altă pereche? Lentile de contact? Ceva? întreabă ea. Eu gem din nou.

— Bine, nicio problemă. Tura ta e pe sfârşite. Tatăl tău o să fie aici curând ca să te ia.

— Am stabilit că vin cu autobuzul.

Bineînţeles că seara asta e seara în care părinţii mei sunt ocupaţi şi mă lasă să vin cu transportul public.

— Dar te descurci singură cu autobuzul, nu?

— Anna, eşti la un metru distanţă de mine şi nu pot spune dacă zâmbeşti sau te încrunţi.

— OK...

Se aşază ca să se gândească, dar imediat sare din nou înapoi.

— Etienne şi cu mine o să te ducem acasă! Stai doar la o mică distanţă de şcoala mea.

— Nu sunteţi obligaţi să...

— Nu e o întrebare, mă întrerupe ea.

Şi mă simt uşurată că spune asta. Sunt nefolositoare pentru restul turei mele. Suntem gata să plecăm, când băieţii se întorc, iar Anna se adresează formei înceţoşate a lui St. Clair.

— O ducem noi pe Lola acasă.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întreabă forma înceţoşată a lui Cricket.

Mă uit în jos, către pantofii mei, în timp ce explic situaţia.

— Nu mă poţi vedea? întreabă St. Clair. Habar n-ai ce fac acum?

— Încetează, zice Anna şi râd amândoi.

Nu ştiu ce se întâmplă. E umilitor.

— Te conduc eu acasă, zice Cricket.

St. Clair protestează.

— Dar tu nu trebuie.?

— Stau fix lângă casa ei. Nu fac niciun ocol.

Sunt ruşinată de propria-mi neajutorare.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Sinceritatea din spatele acestei simple declaraţii mă şochează. Nu râde de mine, nici nu mă face să mă simt prost. Dar Anna pare îngrijorată când îmi întinde geanta.

— Eşti sigură c-o să fii bine?

Întrebarea subînţeleasă e: *Eşti sigură că o să fii bine cu Cricket?*

— Sunt bine. Îi zâmbesc liniştitor. Mulţumesc.

Şi e adevărat până când ieşim afară şi eu mă împiedic pe trotuar.

Cricket mă prinde.

Şi eu cad din nou din pricina şocului atingerii lui. El mă ridică şi, în pofida stratului de haine dintre noi, braţul meu zvâcneşte ca o alarmă de incendiu.

— Trotuarele aici sunt cele mai proaste, zice el. Cutremurele le-au vălurit de-arată ca un teren minat.

Cricket îşi ia mâna înapoi. Eu clipesc spre el, iar el îmi oferă, precaut, braţul.

Ezit.

Apoi accept.

Şi atunci suntem atât de aproape încât îl pot mirosi. Îl miros.

Mirosul lui e curat ca o bucată de săpun, dar cu o notă dulceagă de ulei de mecanisme. Nu vorbim în timp ce mă conduce în partea cealaltă a străzii, la staţia de autobuz. Mă lipesc de el. Doar puţin. Celălalt braţ al lui sare, iar el îl lasă în jos. Dar apoi îl ridică din nou, încet, iar mâna lui ajunge să se odihnească peste a mea. Arde. Căldura transmite un mesaj: îmi pasă de tine. Vreau să fiu legat de tine. Nu-mi da drumul.

Dar apoi… îmi dă.

Se aşază pe scaunele pliante din staţia de autobuz şi *îmi dă drumul,* fară să se uite la mine. Aşteptăm într-o tăcere agitată. Distanţa dintre noi creşte cu fiecare secundă care trece. O să mă mai ia de braţ sau va trebui să-l iau eu pe el? Arunc o privire pe furiş, dar, bineînţeles, nu pot să-i desluşesc expresia. Autobuzul nostru pufneşte lângă trotuar, iar uşa se deschide cu un şuierat.

Cricket întinde mâna spre mine.

Mă uit la lumina galbenă de pe cer care nu poate fi decât Luna. *Mulţumesc.*

Ne urcăm şi, până să-mi găsesc eu abonamentul, el mi-a plătit biletul. Autobuzul e gol. Porneşte huruind, fară să aştepte să ne aşezăm noi, iar el mă strânge mai tare. Nu am nevoie să mă ţin de el, dar o fac totuşi, cu ambele

mâini. Ne lăsăm pe nişte scaune. Împreună. Eu sunt încleştată de cămaşa lui, iar inima lui bate ca o tobă.

— Bună, şoptesc eu.

El îmi desprinde mâinile şi se întoarce spre culoar.

— Te rog, nu face situaţia mai dificilă decât e deja, îmi şopteşte el.

Şi mă simt cea mai mare ticăloasă din lume.

— Aşa-i.

Mă trag cât mai departe de el cu putinţă.

— Scuze. Nu.

Spectrul lui Max se aşază între noi doi. Îşi întinde picioarele, cucerind parcă tot spaţiul dintre noi. În autobuz este frig, dar nu durează mult până ajungem la staţia unde trebuie să coborâm. De data asta, trebuie să-l iau de braţ. El mă conduce ca un robot. Drumul de la Van Ness la Castro e mohorât. Trenul se clatină prin tunelurile întunecate, iar umilinţa mea creşte din ce în ce mai mare cu fiecare smucitură care mă împinge în umărul lui. Trebuie să ies. ACUM. Uşile se deschid şi alerg prin staţie şi afară, pe turnichet. El e imediat în urma mea. Nu am nevoie de el.

Nu am nevoie de el, nu am nevoie de el, nu am nevoie de el.

Dar mă împiedic din nou de trotuar, iar braţul lui mă cuprinde pe după mijloc, iar când îl împing ca să scap din strânsoarea lui, el mă ţine mai hotărât. Ducem o luptă surdă, eu încercând să mă eliberez.

— Pentru un băiat slăbănog, braţele tale sunt ca o cursă de oţel, şuier eu.

Cricket izbucneşte în râs. Slăbeşte strânsoarea şi eu mă smulg, împleticindu-mă înainte.

— Oh, haide, Lola! încă mai râde. Lasă-mă să te ajut.

— N-o să mai plec niciodată fară un plan de rezervă pentru vedere.

— Sper să n-o mai faci.

— Şi accept ajutorul tău numai pentru că nu vreau să mă ciocnesc de ceva şi să rup, din greşeală, această minunată uniformă de poliester.

— Am înţeles.

— Şi nimic din toată treaba asta n-a schimbat ceva între noi.

Vocea îmi tremură.

— Şi asta am înţeles, zice el, blând.

Trag adânc aer în piept.

— OK.

Niciunul dintre noi nu se mişcă. Îmi lasă mie iniţiativa. Întind mâna, şovăitoare, spre el. El îşi întinde braţul, iar eu îl iau. Gestul e de prieten care ajută un alt prieten. Nimic mai mult, pentru că atâta vreme cât există Max, nu poate fi mai mult. Şi eu îl iubesc pe Max.

Şi cu asta, basta.

— Deci, zice Cricket, un cvartal mai încolo. Povesteşte-mi despre rochia aceea faimoasă.

— Care rochie?

— Cea pentru care faci corsetul. Pare ceva important.

Îmi aduc brusc aminte discuţia cu Max şi mă simt stânjenită. Petrecerile dansante sunt aşa nişte evenimente feminine. N-aş putea suporta şi dispreţul lui Cricket.

— E pentru petrecerea oficială de iarnă de la şcoală, zic eu. Şi nu e important.

— Descrie-mi-o.

— E… doar o rochie mare.

— Mare cât o paraşută? Mare cât un cort de circ?

Ca de obicei, mă face să zâmbesc când eu sunt hotărâtă să nu.

— Mare cât una de-a Mariei Antoaneta.

El fluieră.

— Cu-adevărat mare. Cum se numesc chestiile alea? Jupoane pe cercuri?

— Oarecum. În epoca aceea se numeau malacoafe. Sunt umflate numai în lateral, nu de jur împrejur în cercuri perfecte.

— Sună provocator.

— Este.

— Sună amuzant.

— Poate c-ar fi, dacă aş avea vreo idee cum se fac. Crinolinele sunt nişte schelete de construcţie gigantice.

Realizarea lor nu e croitorie. Şi am schiţe, dar nu pot găsi nişte tipare cum trebuie.

— Vrei să-mi arăţi şi mie schiţele?

Îmi încreţesc fruntea.

— De ce?

El dă din umeri.

— Poate înţeleg eu.

Sunt gata să-i spun că nu am nevoie de ajutorul lui, când îmi dau seama... el e exact persoana potrivită pentru misiunea asta.

— Ăă. Da. Ar fi drăguţ, mersi.

Ajungem la treptele casei mele. Îl strâng uşor de braţ şi îi dau drumul.

— Eu o iau pe-aici.

— Te-am adus până aici.

Vocea lui devine nesigură.

— Te pot duce şi mai departe.

Şi întinde mâna spre mine pentru o ultimă oară.

Îmi fac curaj pentru contact.

— Cricket!

Un strigăt dintre casele noastre şi braţul lui cade ca o ancoră. Ea probabil a dus gunoiul. Calliope îl îmbrăţişează din spate şi nu pot s-o văd, de-adevăratelea, dar sună de parc-ar sta să plângă.

— Antrenamentul a fost un coşmar. Nu pot să cred că eşti aici, ai zis că n-ai să poţi veni. Doamne, ce bine că te văd. O să fac nişte ciocolată caldă şi o să-ţi povestesc tot... Oh, Lola.

Cricket e ciudat de împietrit în tăcere.

— Foarte amabilul tău frate m-a condus până acasă de la serviciu, îi explic eu. Mi s-au spart ochelarii şi sunt absolut chioară.

Ea tace puţin.

— Unde ziceai că lucrezi? La cinematograf?

Sunt surprinsă că ştie.

— Da.

Calliope se întoarce iarăşi la Cricket.

— Ai fost la film? Şi cum a rămas cu proiectul ăla uuuriaş

pentru mâine? Eu credeam că de aceea nu puteai veni acasă. Ce *ciudat.*

— Cal… zice el.

— Mă găseşti în bucătărie.

Şi pleacă, apăsat.

Aştept până intră în casă.

— Trebuie să predai un proiect mâine?

El întârzie mult timp cu răspunsul.

— Da.

— Nu trebuia să vii acasă, în seara asta, nu-i aşa?

— Nu.

— Ai venit pentru mine.

— Da.

Tăcem din nou. Îl iau de braţ:

— Atunci, du-mă acasă.

Capitolul optsprezece

Îl încurajez. Şi nu mă pot abţine.

De ce nu mă pot abţine?

Îmi apăs palma pe uşa de la intrare şi îmi lipesc şi fruntea de ea. Ascult paşii care coboară treptele dincolo de ea. Sunt lenţi, fară grabă. Eu sunt cea care complic vieţile noastre. Eu sunt cea care face prietenia asta dificilă. *Dar el e cel care nu încetează să se tot întoarcă la mine.* E prea isteţ să crezi că se lasă păcălit. Ar fi trebuit să ştie că e timpul să-şi vadă de drum şi să se ţină la distanţă de mine.

Eu nu vreau să se ţină la distanţă.

Dar CE vreau? Răspunsurile sunt tulburi şi greu de desluşit, deşi e limpede că nu vreau încă o inimă frântă. Nici pe a lui şi cu siguranţă nici pe a mea. E nevoie să stea departe.

Eu nu vreau să stea departe.

— Băiatul ăla, Bell, a crescut frumuşel, zice Norah.

Tresar speriată. Ea stă în şezlongul turcoaz care se află în bovindoul din faţă. De cât timp e aici? Trebuie să ne fi văzut. Oare ne-a şi auzit? Se uită după el, până când bănuiesc că silueta lui dispare, după care îşi întoarce atenţia spre mine.

— Arăţi obosită, Lola.

— Vorbeşte pentru tine.

— Corect.

Dar are dreptate. Sunt epuizată. Ne zgâim una la cealaltă. O văd ca prin ceaţă, dar pot distinge destul. Cămaşa cenuşie îi atârnă lălâie peste piept şi pe umeri are unul dintre şalurile vechi ale bunicii lui Andy, ca să-i ţină de cald. Părul lung şi braţele subţiri sunt lipsite de vlagă. Totul la ea atârnă. De parcă şi trupul ei o respinge.

Mă întreb ce vede când se uită la mine.

— Ştii ce ne-ar trebui? întreabă ea.

Nu-mi place că foloseşte pluralul, nouă.

— Ce?

— Ceai. Ne trebuie ceai.

Oftez.

— Mie nu-mi trebuie ceai. Îmi trebuie să mă duc la culcare.

Norah se ridică. Geme, de parcă o dor încheieturile, de parcă ar fi la fel de bătrâne ca şi şalul din jurul umerilor ei. Mă ia de braţ, iar eu tresar. Senzaţia caldă, plăcută a mâinii lui Cricket dispare, înlocuită de a ei, lipicioasă şi dură. Mă conduce în bucătărie şi sunt prea frântă ca să mă opun.

Norah trage un scaun de la masă. Mă trântesc pe el.

— Mă întorc imediat, zice ea.

O aud urcând scările şi apoi aud sunetul uşii dormitorului meu deschizându-se. Mai înainte să pot reacţiona, uşa mea se închide la loc. Ea se întoarce şi-mi întinde o pereche de ochelari.

Sunt surprinsă.

— Mulţumesc.

— Ce s-a întâmplat cu ochelarii cu care-i plecat?

— A călcat cineva pe ei.

— A călcat cineva pe ochelarii tăi?

Acum pare enervată.

— Nu intenţionat. Doamne.

Mă strâmb.

— Părinţii mei sunt încă la întâlnirea lor?

— Bănuiesc. De ce mi-ar păsa?

Umple ibricul de alamă cu apă de la robinet şi îl trânteşte cu mai multă forţă decât e nevoie. Plita se zgâlţâie.

— V-aţi certat iarăşi, zic eu.

Norah nu răspunde, dar modul în care scurmă prin cutia ei de carton pentru ceai e ranchiunos şi furios.

Cutia ei de ceai.

— Nu! sar deodată. N-o să-mi citeşti în frunze.

— Prostii. De asta ai nevoie…

— Habar n-ai tu despre ce am eu cu adevărat nevoie.

Cuvintele veninoase îmi ies din gură mai înainte să le pot opri.

Ea înlemneşte. Părul îi cade peste faţă ca un scut. Şi apoi şi-l dă după urechi, de parcă eu n-aş fi zis nimic, şi scoate

ceva din cutie.
— Fenghuang dancong oolong. Fenghuang înseamnă phoenix. Asta e pentru tine.
— Nu.
Norah deschide bufetul nostru pentru pahare şi scoate o ceaşcă roz. N-o recunosc, aşa că trebuie să fie una dintr-ale ei. Simt cum îmi clocoteşte din nou sângele.
— Ţi-ai pus ceştile în bufetul nostru?
— Numai două.
Scoate încă una, de culoarea jadului.
— Asta e a mea.
— Şi globul de cristal unde-ţi e? După televizor? O să-ţi găsesc turbanul în spălătorie, printre rufe?
Ceştile goale zornăie în farfurioare când ea le aşază pe masă.
— Ştii că nu pot suferi porcăria asta. Faptul că te costumezi crezi că te face mai brează sau cu mai multă experienţă. E o minciună.
— Şi ce faci tu nu e minciună?
— Stai jos, zice ea, calm.
— Nu te-am lăsat niciodată să-mi citeşti în frunze înainte, aşa că de ce-aş începe acum?
Norah se gândeşte, o clipă.
— Nu eşti măcar puţin curioasă?
— Nu.
Dar am răspuns prea repede. Ea descoperă o şovăială, când un colţ al minţii mele răspunde pe dos. Cine nu e măcar puţin curios? Ştiu că ghicitul viitorului e o înşelătorie, dar viaţa mea a devenit aşa de complicată, încât nu mă pot abţine decât să sper la un răspuns, oricare. Poate că ghicitul îmi va spune ceva despre Cricket. Poate că ştie ceva ce eu nu ştiu sau poate că mă va face să mă gândesc la ceva de care altminteri nu mi-aş da seama.
Mulţumire de sine, pe buzele ei. Mă aşez din nou la masă, dar îmi feresc ochii, ca să-i dau de înţeles cât de mult îmi displace prezenţa ei aici. Ibricul fluieră, iar Norah pune o lingură de ceai direct în el. Casa trosneşte surd în timp ce frunzele de oolong se lasă la fiind. Cu cât aşteptăm mai

mult, cu atât devin mai nervoasă. Aproape că mă ridic să plec de vreo zece ori, dar curiozitatea mă ţine puternic în gheare.

— Bea, zice Norah, când se termină. Mai lasă cam o jumătate de linguriţă de lichid.

Beau ceaiul cu sorbituri mici, pentru că e încă fierbinte. Aroma e delicată şi are gust de piersică, dar cu ceva mai întunecat ascuns înăuntru. Ca fumul. Pe Norah n-o deranjează fierbinţeala. Şi-l bea repede pe-al ei şi îşi mai toarnă o ceaşcă. În sfârşit, ajung la fund. Ţin ceaşca roz sub ochi şi mă încrunt la frunzele verzi-maronii, căutând simboluri. Totul e strâns ghemotoc.

— Şi-acum?

— Ia ceaşca în mâna stângă.

— Asta e mâna magică?

Ea îmi ignoră şi întrebarea asta.

— Acum învârteşte-o de trei ori, contrar acelor ceasornicului – mai repede. Da, bine. Şi-acum răstoarn-o în farfurioară.

— N-or să cadă toate frunzele?

— Sst. Ţine-ţi mâna pe fundul ceştii. Închide ochii şi gândeşte-te un moment la ceea ce ţi-ar plăcea să ştii.

Mă simt stupid. ASTA e ceea ce gândesc. Şi... mă mai gândesc la Cricket Bell.

— Întoarce-o înapoi cu gura în sus. Cu grijă, adaugă ea.

Întorc ceaşca. Frunzele au absorbit şi ultimele picături de lichid ca să se lipească de margini.

— Acum mi-o dai mie.

Timp de mai multe minute, nu zice nimic. Mâna ei osoasă apleacă ceaşca în toate direcţiile, pentru a obţine diverse perspective sau poate doar pentru a vedea formele mai bine în lumina săracă din bucătărie.

— Ei, bine.

Norah pune ceaşca jos şi-mi face semn să mă apropii. Îi dau ascultare.

— Vezi norul ăsta de-aici, aproape de toartă?

— Oarecum. Da.

— Asta înseamnă că eşti într-o perioadă de confuzie sau de necaz. Dar cu mine locuind aici, n-aveam nevoie de frunze ca să ne spună asta. Şi triunghiul ăsta de jos, de aici, înseamnă că posezi un talent natural pentru creativitate. Însă nici pentru asta n-aveam nevoie de ele ca să ştim.

Sunt surprinsă de francheţea ei, ca şi de rarul compliment. Mă dau un pic mai aproape.

— Dar vezi punctele astea, care se înşiră la marginea ceştii?

Dau din cap.

— O cărare de puncte înseamnă o călătorie. Asta de aici va fi făcută în decursul mai multor luni. Dacă ar fi mers dintr-un capăt în celălalt, închizând cercul, ar fi durat cel puţin un an, îmi explică ea. Dar călătoria sfârşeşte aici, în figura asta. Cu ce seamănă, după tine?

— Ăă. O Lună, poate? Cu un… băţ ieşind din ea?

— Sau o cireaşă?

— Da! O văd.

— Cireşele reprezintă prima iubire. Cu alte cuvinte, cărarea pe care mergi te conduce la prima iubire.

Tresar şi lovesc fară voie masa cu picioarele. Faptul că ea nu se sperie, mă face să cred că se aşteptase la reacţia asta. Ştie ce simt pentru Cricket? Sau, ar trebui să spun, ce-am simţit pentru el în trecut? A fost cu siguranţă prin preajmă, dar cât de multe a observat?

Norah râde de mine.

Face o pauză.

— De ce nu-mi spui tu ce figuri vezi în ceaşcă?

Mă holbez în ea vreo câteva minute. Caut câini sau pantofi sau orice altceva recognoscibil, dar tot ce văd sunt frunze ude. Ochii mi se tot întorc la cireaşă. Las ceaşca jos.

— Nu ştiu. E o grămadă de beţe, pe partea asta. Şi o chestie cu înflorituri.

— Okay. Bucla e aproape de buza ceştii, deci asta înseamnă că ai făcut – sau vei face curând – nişte lucruri impulsive.

— Bune sau rele? întreb repede.

Ea ridică din umeri.

— Pot fi de ambele feluri, dar sunt vreodată lucrurile făcute impulsiv o idee cu adevărat bună?

— Asta o ştii de la terapeutul tău? i-o trântesc eu.

Tonul lui Norah se întunecă.

— Şi vezi cum beţele sunt încrucişate, unele peste altele? Asta sugerează o serie de certuri. De regulă duc la o despărţire.

Vocea este tăioasă.

— O despărţire? Mă ridic în picioare. Da, mulţumesc. A fost foarte instructiv.

Certuri, despărţiri, impulsuri. Nori de confuzie. Credeam că prezicerile ar fi trebuit să-i facă pe oameni să se simtă mai BINE în privinţa vieţilor lor. Credeam că de-aia dă lumea bani ca să le audă. Şi o călătorie spre prima iubire? Numai pentru că Max a insultat-o nu înseamnă că trebuie să mă ghideze ea în braţele altui băiat.

Deşi chestia aia chiar arăta ca o cireaşă.

Nu ştiu de ce acord atenţie aiurelii ăsteia. Norah crede că toate costumele mele sunt minciuni, că n-au niciun sens? Ar trebui să se uite în oglindă. Întreaga ei existenţă – ce-a mai rămas din ea – e lipsită de noimă. Clocotesc de furie în timp ce mă spăl pe dinţi şi mă pregătesc de culcare. Închid lumina tocmai când în spatele draperiilor mele o lumină se aprinde.

Deci rămâne peste noapte.

A vorbit cu Calliope? Mă întreb dacă va fi în stare să-şi termine proiectul ăla pentru şcoală, indiferent ce-o fi. Probabil că nu. Mă foiesc în aşternut, incapabilă să dorm din pricina vinovăţiei în privinţa lui Cricket, din pricina cafeinei din ceai, din pricina cireşei ăleia nenorocite. Poate cireşele nu înseamnă prima iubire. Poate înseamnă persoana cu care ţi-ai pierdut virginitatea. Ar avea mai multă logică astfel şi, în cazul ăsta, cărarea mea duce la Max.

Ceea ce înseamnă că sunt pe calea cea bună?

Îi aud fereastra deschizându-se.

După care… nimic altceva.

Nu ştiu de ce, dar cred că o să-mi strige numele. N-o

face. Îmi iau ochelarii şi mă strecor jos din pat. Mă zgâiesc prin întuneric. Cricket se uită în sus, la cer. Îl privesc în tăcere. Nu se mişcă. Întind mâna spre draperie, impulsul ăla pe care nu-l pot controla, şi îmi deschid fereastra.

— Bună, zic eu.

El se uită direct la mine. Ochii îi sunt tot adânci, de parcă s-ar uita încă la stele.

— E totul în regulă cu sora ta?

Cricket dă încet din cap.

— O să supravieţuiască.

— Îmi pare rău pentru proiectul tău.

— Nu-ţi face griji.

— O să reuşeşti să-l termini?

— Poate.

— Mai… mai vrei să vezi schiţele alea?

Un mic zâmbet.

— Desigur.

— OK. Stai un pic.

Scotocesc prin grămezile de pe podea până găsesc dosarul cu desenele imprimate de pe internet şi cu fotocopii din cărţi – toată inspiraţia pentru rochia mea pe care am adunat-o de când l-am cunoscut pe Max, la începutul verii. Mă întorc spre geam, iar Cricket stă pe pervazul ferestrei lui, aşa cum l-am văzut prima oară. La sfârşitul verii.

— Să ţi le arunc?

Mă uit la grămada de gunoi pentru îngrăşământ a lui Andy, de jos.

O fracţiune de secundă de gândire şi el spune:

— Mă întorc imediat.

Dispare, lăsându-mă să-i studiez camera. E tot goală, dar urme de-ale lui au început să apară – o revistă de ştiinţă pe pat, o grămadă de elastice încurcate pe masa lui de toaletă, un pahar cu suc pe jumătate golit pe biroul lui şi o haină neobişnuită pe speteaza scaunului. Cricket se întoarce peste un minut, cu o mătură şi un coş de fructe din metal. Dă fructele jos, unul câte unul, şi le aşază pe măsuţa de toaletă.

Sunt îngrozită c-o să scoată o cireaşă.

Nu scoate.

Pune mânerul coşului gol pe coada de lemn a măturii, o ridică de un capăt şi coşul alunecă până la mâna lui. Cricket se apleacă peste pervazul ferestrei lui şi întinde coada măturii. Braţele lui sunt destul de lungi cât să ajungă până la mine şi să mai şi rămână.

— Gata?

Mă pregătesc să prind.

— Da, căpitane.

El înclină mătura, iar coşul alunecă iute pe băţ în jos, drept în braţele mele. Râd, încântată.

— Ştii, chiar aş fi putut să-l arunc.

— N-am vrut să risc. L-aş fi putut scăpa.

— N-ai ratat niciodată o prindere.

Îndes dosarul în coş.

— E cam greu.

— Îl ţin bine.

Cricket ţine mătura ferm şi ridicată oblic. Eu mă întind pe vârful picioarelor ca să strecor mânerul coşului pe coada măturii. Îi dau drumul. Greutatea apasă pe mătură, dar el o ridică la timp ca să facă să alunece coşul spre el.

— HA!

Catarama curelei sale loveşte în cadrul ferestrei înainte să-şi mişte corpul înapoi, înăuntru, şi sunt surprinsă s-o recunosc. E aceeaşi curea pe care o poartă de ani – de piele neagră, crăpată. Îşi trage cămaşa în jos, care se ridicase puţin. Torsul lui e atât de lung încât cămăşile îi vin întotdeauna un pic cam scurte. Un alt detaliu pe care-l uitasem.

Clatin din cap, încercând să-mi mut gândul de la abdomenul lui. Dar zâmbesc.

— Asta a fost deopotrivă ridicol de uşor şi cu mult mai complicat decât ar fi trebuit să fie.

El îmi răspunde la zâmbet.

— Asta-i specialitatea mea.

Capitolul nouăsprezece

Sunt oprită pe neaşteptate când trec pe lângă casa Bell, a doua zi dimineaţă, dar nu de geamănul preferat.

— Trebuie să vorbim.

Calliope îşi ţine mâinile încrucişate şi e îmbrăcată în trening bleu, de aceeaşi nuanţă cu ochii ei. Cu ochii lui Cricket. Gemenii au, de asemenea, acelaşi păr aproape negru, deşi al ei stă drept, cuminte şi ordonat. Însă zâmbetele lor sunt diferite ca ziua şi noaptea. Al lui Cricket arată ca mai presus de voinţă, de parcă n-ar fi cu putinţă să fie reţinut, în vreme ce al lui Calliope arată exersat. Fără îndoială că şi este. Ştiu cât de conştiincioasă este ea antrenamentului.

În mod clar m-a aşteptat să ies afară înainte să-şi înceapă alergarea zilnică. Să spun că mă simt pierdută ar fi o monumentală subestimare.

— Despre ce să vorbim?

Îmi mut geanta de şcoală de azi – o geantă de bowling vintage, din vinii sclipitor – în faţa pieptului.

— Ce-ţi închipui că faci?

Mă uit în jur, pe stradă.

— Ăă. Mă duc la şcoală?

— Cu *fratele meu.*

Vocea ei devine mai tăioasă.

— Treaba asta încetează acum. M-am săturat să văd cum profiţi de el.

— Par… pardon?

— Nu face pe proasta. Ştii foarte bine despre ce vorbesc. El a fost întotdeauna fraierul total în ceea ce te priveşte; o să facă tot ce spui tu. Aşa că, ia spune-mi. Te-ai despărţit de iubitul tău noaptea trecută, înainte să vii acasă la braţul lui Cricket?

Faţa mi se înroşeşte.

— El s-a oferit să mă ajute pentru că mi s-au spart ochelarii. Nu puteam vedea.

— Şi tot flirtul ăla şi lipitul pieptului tău de braţul lui? A ajutat şi asta?

Sunt mult prea perplexă ca să răspund.

— Fratele meu nu e ca tine, continuă ea. Nu are multă experienţă. El n-a avut decât o singură prietenă, dacă o putem numi aşa, şi oricum relaţia n-a durat mult. Mă îndoiesc serios că au făcut altceva decât să se sărute.

Roşeaţa mea devine mai fierbinte. Dă de înţeles că eu am făcut mai mult, ceea ce nu e *deloc* treaba ei.

— Cu alte cuvinte, fratele meu e cât se poate de habarnist când vine vorba despre fete şi nu-şi dă seama când e tras în piept. Dar eu îmi dau seama, aşa că-ţi spun: *LASĂ-L ÎN PACE.*

Mi se tulbură vederea. Încă nu-mi găsesc vorbele.

Calliope face un pas mai aproape de mine:

— Aceste vizite speciale acasă, pentru a te vedea pe tine, dezamăgirea zdrobitoare ori de câte ori descoperă că ai ieşit cu Max. Încetează să-l mai amăgeşti.

DESTUL.

— Te înşeli.

Îmi îndrept spinarea, vertebră cu vertebră.

— Cricket şi cu mine suntem prieteni. Ai auzit vreodată de prieteni?

Mă opresc şi clatin din cap:

— Nu, bănuiesc că nu.

— Pentru mine e cel mai bun prieten. Iar tu îi suceşti minţile.

— Îi încurc… *îi sucesc minţile?* Dar tu, când l-ai minţit, acum doi ani? Când i-ai spus că eu n-am vrut să vin la petrecerea lui?

De data asta, ea e cea care se înroşeşte.

— Îţi faci griji c-o să-l pierzi din nou. Acum, că s-a dus la colegiu, viaţa ta trebuie să fie atât de singuratică.

Dau să trec pe lângă ea:

— Trebuie să fie greu când şeful galeriei suporterilor se mută şi-şi face o viaţă a lui.

Mă apucă de haină ca să mă oprească.

— Nu e vorba despre mine aici.

— Întotdeauna e vorba despre tine.

Mă smulg din mâna ei, furioasă.

— Dar, numai pentru informarea ta, şi fratele tău are o viaţă. Poate că nu dă spectacole pentru mulţime, dar e la fel de talentat. Însă tu n-ai observat asta niciodată, pentru că toată familia ta e captivă în lumea egoistei Calliope.

— De fapt, cuvintele ei sunt tărăgănate şi veninoase, am doi fraţi talentaţi. Iar Cricket ştie că noi ţinem la el.

— Oare? Eşti sigură de asta?

— Altminteri, ar fi spus ceva.

Dintr-odată nu mai pare atât de sigură.

— Ştie, spun eu, printre dinţi. Ştie că eu ţin la el, că familia mea ţine la el. Acum, dacă nu te superi, o să întârzii la şcoală.

Acuzaţiile lui Calliope atârnă asupra mea ca nişte nori negri. Profit de el. Nu fac nimic intenţionat – nu l-aş face să sufere niciodată intenţionat pe Cricket –, dar deja îmi dau seama că nici nu i-am făcut vreun bine. Să-i ascult punctul ei de vedere fusese groaznic şi mă fac mică de fiecare dată când îmi aduc aminte c-a pomenit despre flirt.

Şi mai inconfortabilă este informaţia că a avut o prietenă. Chiar dacă e lipsit de experienţă, să ştiu că a fost cândva împreună cu cineva n-ar trebui să mă facă să mă simt aşa. De parcă intestinele mele sunt făcute din viermi. Eu îl am pe Max, iar Cricket ar trebui să aibă voie să se întâlnească şi el cu cineva. Să aibă pe cineva acum.

Oh, Doamne. Mi se face rău la gândul cu Cricket având o nouă iubită. *Te rog, te rog, te rog nu-l lăsa să-şi facă o iubită, până când nu mă obişnuiesc eu cu toată povestea asta cu prietenia.*

Şi apoi mă simt şi mai rău, pentru că, Doamne, ce dorinţă egoistă am.

Max mă sună după şcoală ca să mă anunţe despre o altă sâmbătă noaptea în Santa Monica. Ştiam că trupa şi-a programat mai multe spectacole acolo, dar modul în care a omis să-mi spună despre asta mai devreme, săptămâna asta, mă aduce în prag de paranoia, bănuind că asta e ceva adiţional, ceva plănuit ca să scape de masa cu noi. Nu l-am

mai văzut după acea îngrozitoare cină. Tot ce vreau e să mă îngrop în braţele lui şi să ştiu că totul este încă bine între noi doi.

El se oferă să mă scoată în oraş în pauza de masă de la serviciu. Ne întâlnim la un restaurant Thai jegos şi nu-mi pot lua mâinile de pe el. Tânjesc să-i fiu cât mai aproape. Proprietarul ne aruncă priviri insolente, în timp ce ne sărutăm la masa din colţ.

— Vii pe la mine după muncă? întreabă el.

— Vine Andy să mă ia şi sunt încă pedepsită. Dar ce spui de mâine, înainte să pleci? Aş putea pretinde că intru mai devreme la serviciu.

— Plecăm dimineaţa. E un magazin de muzică în L.A. Pe care vrem să-l cercetăm. Nu face faţa asta, Lola-fată, zice el când mă bosumflu.

Îşi împleteşte degetele printre ale mele.

— Ne vedem peste câteva zile.

Weekendul trece încet fară el. Trece de altfel şi fară Cricket. Tot ce văd de la el e un semn, şi nu un semn ca într-o ceaşcă de ceai, ci un mesaj scris cu markerul negru şi lipit pe fereastra lui: CAMPIONAT DE PATINAJ. NE VEDEM SĂPTĂMÂNA VIITOARE. De ce n-a spus mai devreme că urma să fie plecat din oraş? Oare Calliope i-a povestit despre cearta noastră?

Vreau să-l sun, dar n-am numărul lui. Şi aş putea s-o întreb pe Lindsey – sunt sigură că îl mai are încă, salvat în telefonul ei –, dar aş face o proastă impresie, dându-mă astfel în spectacol. Calliope cu siguranţă m-ar încondeia, dac-ar afla. Aşa că, în loc de asta, îmi fac temele şi mă uit lung la mesajul lui.

Acum e miercuri. Mesajul e încă aici.

Şi cu cât mă uit mai mult la scrisul lui de mână – foarte ferm, foarte băieţesc – cu atât mai mult vreau să-mi dovedesc mie însămi că putem fi prieteni. Îmi place de Cricket. Lui îi place de mine. Nu-i drept s-o lăsăm pe Calliope să ne intimideze şi măcar să nu încercăm.

Şi de aceea, oarecum, sunt într-un tren spre Berkeley. Mă gândesc. În afară de chestia cu prietenia, am avut din ce în

ce mai multe gânduri îngrijorătoare în privinţa dosarului cu proiectul pentru rochia mea. Nu pot să cred că i l-am dat lui! PE TOT. Adică nu „Uite, ai aici cinci pagini relevante”. Ci şase luni de planuri şi visări cu ochii deschişi. Ce-o crede el când îl răsfoieşte? îmi aduc aminte de fiecare imagine cu volănaşe, danteluţe şi detalii, şi de inimioarele pe care le-am desenat pe margine, observaţiile şi mâzgălelile, şi îmi vine să mor. De bună seamă crede că am creierul făcut din aluat.

Trebuie să-l recuperez.

De altfel, chiar îmi trebuie însemnările mele, săptămâna asta. Am o mulţime de lucrat la rochie. Aşa că, pe cinstite, interesul practic a fost cel care m-a mânat într-un tren de îndată ce am ieşit de la şcoală. Trenurile astea, care înconjoară oraşul, sunt mai zvelte decât cele care zdroncănesc prin San Francisco. Trec ca săgeata prin staţii, cu urlete înfiorătoare, dar pasagerii lor au aceleaşi expresii obosite şi plictisite. Mă joc cu ochelarii mei de soare, roşii, în formă de inimioare, şi privesc zona industrială murdară din Oakland, trecând rapid prin faţa ochilor mei.

E o călătorie singuratică. Nu durează decât douăzeci de minute, dar, punând la socoteală şi aşteptarea trenului în staţie şi trenul local pe care a trebuit să-l iau ca să ajung la trenul acesta, sunt pe drum de peste o oră. Nu pot să cred că St. Clair face drumul ăsta în fiecare zi. Acum ştiu când îşi face el temele. Călătoreşte o oră – două ore, de vreme ce trebuie să se şi întoarcă!

— S-o vadă pe Anna. Iar ea face drumul ăsta în fiecare weekend ca să-l vadă pe el.

Ce-o să zică Cricket când o să mă vadă? Ştie că nu e o vizită întâmplătoare. Poate ar trebui să-i spun că eram la cumpărături prin zona hainelor vintage, aşa că mi-am zis să trec pe la el. Prietenii trec unii pe la alţii, nu? Şi apoi aş putea să-i pomenesc, ca din întâmplare, de dosar şi să-l iau acasă. Da, chestia cu prietenia şi apoi chestia cu dosarul. Pentru că de aceea mă duc.

Şi atunci de ce nu i-ai spus lui Max?

Mă foiesc stingherită în loc şi alung întrebarea.

Aparent, sunt pedepsită numai pentru lucrurile care-l privesc pe iubitul meu. Când i-am spus lui Andy, azi, că aveam să mă duc la Lindsey pentru un maraton Atingerea vieţii, nici n-a clipit. Ba chiar mi-a dat bani să iau o pizza. Cred că se simte vinovat pentru Norah. A trecut o săptămână şi jumătate şi tot nu se arată vreun semn c-ar pleca. Aseară, unul dintre obişnuiţii ei clienţi chiar a venit pe la ea, pentru o ghicire. Părinţii mei şi cu mine eram deja în pat când cineva începuse să împungă soneria de la intrare cu degetul de parcă ar fi fost un buton de urgenţă maximă. Îmi închipui că, în seara asta, când Nathan o să vină acasă, o să urmeze o altă dispută ostilă. Pariez că şi Andy ar prefera să se uite la seriale vechi şi să mănânce pizza.

Nu prea ştiu de ce nu i-am spus că mă duc în vizită la Cricket. Sincer, nu cred că Andy ar fi avut ceva împotrivă. Poate că mă tem că părinţii mei or să pomenească de asta în faţa lui Max. Adică, o să-i spun şi lui Max, în cele din urmă, când va fi foarte, foarte, foarte clar că eu şi Cricket suntem doar prieteni.

Când ne vom simţi în largul nostru unul cu celălalt.

Ies din staţia Downtown Berkeley şi mă îndrept spre campus. Mulţumită discuţiilor cu St. Clair, ştiu în care cămin stă Cricket. Am imprimat o hartă de pe internet. N-ar trebui să fie prea greu să-l găsesc, chiar dacă a trecut ceva vreme. Obişnuiam s-o târăsc pe Lindsey aici, uneori, în weekenduri, ca să facem cumpărături pe Telegraph Avenue, dar de astă-vară – şi de când cu Max – n-am mai ieşit împreună din oraş.

Clădirile din orăşelul ăsta arată mai degrabă a California, decât a San Francisco. Sunt drăguţe, dar sunt mai noi şi mai pătrăţoase. În loc de casele victoriene ca de turtă dulce, cu vitralii şi cu tencuiala scorojită, acestea sunt construite din cărămizi solide. Şi sunt copaci frumoşi oriunde te uiţi, străjuind străzile care sunt mai largi, mai curate şi mai liniştite. E totuşi destul de agitat şi toată lumea care merge pe jos sau cu bicicleta în jurul meu e de vârsta colegiului.

Îmi îndrept umerii, ca să arăt mai sigură pe mine.

E ciudat să mă gândesc că aici stă Cricket. Amintirile mele despre el sunt atât de legate de casa levănţică din Castro, încât mi-e greu să mi-l imaginez oriunde în altă parte. Dar asta ar putea fi farmacia lui. Iar ăsta, localul lui de mâncare mexicană. Şi acela ar putea fi locul de unde îşi cumpără el suvenirurile sportive cu Cal Golden Bears.

Nu. E cu neputinţă să mi-l imaginez pe Cricket într-un tricou, cu o mascotă a şcolii pe el.

Tocmai de aceea suntem prieteni.

Mai durează alte cincisprezece minute până străbat drumul lung şi în pantă spre Căminele Studenţeşti Foothill, iar mintea mea le umple fară voie cu gânduri pe socoteala perechii St. Clair şi Anna. E revoltător cât de mult timp pierd ca să ajungă unul la altul în fiecare zi. Şi nu i-am auzit niciodată plângându-se, nici măcar o dată. Nici nu-mi vine să cred cât de des se întoarce Cricket acasă. Şi cărându-şi rufele, pe deasupra!

Un gând neliniştitor mi se năzare.

Sacul lui cu rufe. Nu e niciodată plin. Cricket are o garderobă destul de mare, pentru un băiat; este exclus ca el să-şi aducă toate hainele murdare acasă. Ceea ce înseamnă că îşi spală o parte din rufe şi aici. Ceea ce înseamnă… ei, ce? Că rufele sunt un pretext să vină acasă? Dar n-are nevoie de scuze ca să petreacă timpul cu Calliope. Ea îl vrea acasă. Scuza trebuie să fi fost inventată pentru a sprijini un alt motiv de a veni acasă.

Vocea lui Calliope răsună în capul meu: *Vizitele speciale acasă, pentru a te vedea pe tine.*

O stingheritoare întrebare se instalează în capul pieptului meu. Şi eu ce fac, chiar în momentul ăsta? O vizită specială ca să-l văd pe el.

Oh, nu…

Mă opresc în loc ca fulgerată. Căminele Studenţeşti Foothill sunt DOUĂ clădiri, de o parte şi de alta a unei străzi. Mă aşteptasem la un bloc turn. Şi mă gândisem că voi putea, fară probleme, să mă informez la un soi de… recepţie. Dar nu văd nimic care să semene a recepţie şi nu

doar că sunt DOUĂ cămine, dar fiecare e compus dintr-o serie de clădiri labirintice, de forma castelelor elveţiene. Malefice, malefice castele elveţiene înconjurate de porţi înalte.

CE SĂ FAC?

Okay, calmează-te, Dolores. Există probabil o soluţie simplă. Poţi să-i dai de capăt. Nu-i mare scofală. Până aici te-ai descurcat.

Încerc la una dintre porţi. Încuiată.

AAAAAHHHHHH.

Stai. Vine cineva! îmi scot telefonul şi încep să vorbesc ca nebuna.

— Oh, Doamne, ştiu. Ai văzut pintenii ăia pe care îi purta cowboy-ul ăla de oraş la staţia de benzină?

Mă prefac că întind mâna spre poartă, tocmai când fata de pe partea cealaltă iese. Ea mi-o ţine deschisă, iar eu îi fac cu mâna un semn de mulţumesc, în timp ce continui să merg şi să vorbesc cu nimeni.

Sunt înăuntru. SUNT ÎNĂUNTRU.

Lindsey ar fi atât de mândră! Okay, ce-ar face ea mai departe? Cercetez curtea şi sunt dezamăgită să descopăr că situaţia arată încă şi mai neagră, văzută dinăuntru – clădiri nesfârşite, etaje şi culoare. Lacăte pretutindeni. Sau peste toate. E o fortăreaţă smintită.

Asta a fost o idee proastă. Asta a fost cea mai proastă idee dintre toate ideile proaste pe care le-am avut în întreaga mea viaţă. Ar trebui să mă duc acasă. Încă nu ştiu ce-o să-i spun lui Cricket când o să-l văd. Dar mă enervează că am ajuns până aici. Mă prăbuşesc pe o bancă şi o sun pe Lindsey.

— Am nevoie de ajutor.

— Ce fel de ajutor? mă întreabă ea, suspicioasă.

— Cum găsesc căminul lui Cricket şi numărul camerei?

— Şi ai nevoie de informaţia asta pentru ca?

Vocea mi se pierde.

— Pentru că sunt în Berkeley!?

O pauză lungă. Şi-apoi un oftat.

— Oh, Lola. Vrei să-l sun eu?

— Nu!

— Deci ai de gând să apari fară veste? Şi dacă nu e acolo?

La naiba. Nu m-am gândit la asta.

— Las-o baltă, zice Lindsey. Okay, sună-l pe cum-îl-cheamă, St. Clair.

— Prea jenant. Nu ai acces la informaţiile şcolii sau ceva?

— Dacă aş fi avut acces la aşa ceva, nu crezi că m-aş fi folosit până acum de ele? Nu, trebuie să foloseşti o sursă.

Iar sursa ta e St. Clair.

— Nu poţi fi tu?

— Pa, Lola.

— Stai! Dacă sună ai mei, spune-le că sunt la baie. Mâncăm pizza şi ne uităm la Atingerea vieţii.

— Te urăsc.

— Te iubesc, închide.

— All right, îmi spune cineva cu accent englezesc. (A) Nu eşti la toaletă, (B) Nu mănânci pizza şi (C) Pe cine iubeşti?

Sar în picioare şi îl iau în braţe.

— Nu-mi vine să cred!

St. Clair mă îmbrăţişează, la rându-i, apoi mă cercetează din ochi.

— Ce cauţi la mine în cămin?

— L-am nimerit pe cel bun? Aici stai tu? în care clădire? Mă uit în jur înnebunită, de parc-ar trebui să se lumineze.

— Nu ştiu ce să zic. Oare să am încredere într-o fată care poartă o pelerină de ploaie într-o zi cu soare?

Zâmbesc.

— De ce eşti tu mereu în locul potrivit şi la momentul potrivit? Ridică din umeri.

— E un talent special de-al meu. Îl cauţi pe Cricket?

— Îmi arăţi unde stă?

— Ştie că vii? întreabă el.

Nu-i răspund.

— Ah, zice el.

— Crezi c-o să se supere?

St. Clair clatină din cap.

— Mă îndoiesc, sincer. Vino!

Mă conduce prin curte spre o clădire cu ţigle maro, din spate. Urcăm un şir de trepte şi descuie o altă uşă, prin care intrăm la catul al doilea al clădirii, într-un hol urât, scorojit. El merge ţanţoş înaintea mea, dar bocancii lui vechi bufnesc greoi pe covor. Cricket nu face niciun zgomot când se mişcă.

Max face zgomot?

— Aici e camera mea.

St. Clair îmi arată din cap spre o uşă de lemn ieftin şi eu râd când văd desenul ponosit, lipit pe ea cu bandă adezivă. E el purtând o pălărie tip Napoleon.

— Iar aici…

Mai trecem pe lângă alte patru uşi.

— … e camera lui Monsieur Bell.

Şi pe uşa lui e ceva lipit. Un miniposter ilustrat cu o femeie ridicând o secure de luptă spre cer şi călărind un tigru alb. Goală.

St. Clair rânjeşte.

— Eşti… sigur că asta-i camera lui?

— Oh, sunt foarte sigur.

Mă uit lung la femeia dezbrăcată. E zveltă şi blondă şi nu arată nici pe departe ca mine. Nu că ar conta. Nu că ar trebui să-mi pese de părerile cuiva care şi-a lipit asta pe uşă. Dar orişicât.

— Şi-acum eu trebuie să prind un tren, zice St. Clair. Mult noroc!

Iese grăbit din clădire.

Dacă a făcut mişto de mine, îl omor.

Trag o dată adânc aer în piept. Şi încă o dată.

Apoi bat.

Capitolul douăzeci

Cricket pare stupefiat.

— Ce cauţi aici?

— Eu…

Acum, că stau în faţa uşii lui, pretextele mele sună ridicol. *Hei, eram prin zonă, aşa că m-am gândit să trec puţin pe la tine. Oh! Şi voiam să-mi iau înapoi şi dosarul ăla stingheritor, pe care ţi l-am împrumutat numai pentru că ai fost destul de amabil să te oferi să faci ceva care să mă ajute să mă duc la un bal cu alt băiat.*

— Am venit să văd dacă ai vreo idee pentru crinolină. Sunt… un pic în criză de timp.

Criză de timp? N-am mai folosit niciodată expresia „criză de timp" până acum.

Cricket e încă în stare de şoc.

— Vreau să spun, am venit şi să te văd pe tine. Bineînţeles.

— Da. Mai găsit. Bună.

— E totul în regulă?

O fată îşi scoate capul din spatele lui. E mai înaltă decât mine şi mai subţire. Şi are părul blond, cu bucle naturale, şi un bronz strălucitor care mai degrabă o recomandă ca surferiţă decât ca utilizatoare de spray autobronzant.

Şi arată absolut agasată să mă vadă aici.

Îşi aşază posesiv o mână pe braţul lui. Mâneca lui e suflecată, astfel că pielea ei goală o atinge pe a lui. Simt subit un gol în stomac.

— Par-pardon. A fost nepoliticos din partea mea să-mi fac aşa apariţia. Ne vedem mai târziu, bine?

Şi-n clipa următoare grăbesc pasul pe hol.

— LOLA!

Mă opresc. Mă întorc în loc, încet.

El pare uluit.

— Unde te duci?

— N-am vrut să deranjez. Eram prin zonă, ăă, la

cumpărături şi… şi bineînţeles că tu eşti ocupat.

Nu te mai agita. Are voie să se întâlnească sau să se sărute sau – oh, Doamne – să se culce cu oricine vrea el.

— Plouă?

Fata se încruntă la pelerina şi la ghetele mele de ploaie.

— Oh. Nu. Se potriveau cu rochia.

Îmi desfac pelerina ca să arăt o rochie drăguţă, de aceeaşi nuanţă de galben.

Cricket tresare de parcă abia atunci observă mâna fetei. Îşi retrage braţul din strânsoarea ei şi iese pe hol.

— Ea e prietena mea, Jessica. Lucram împreună la tema noastră de la fizică. Jess, ea e Lola. Cea. Cea despre care ţi-am vorbit.

Jessica nu pare deloc încântată de informaţie.

EL I-A VORBIT DESPRE MINE.

— Deci ai venit să lucrezi la rochia ta? întreabă el.

Mă îndrept spre el.

— Nu-i foarte important. Ne putem ocupa şi mai târziu de asta.

— Nu! Eşti aici. N-ai mai fost niciodată aici.

Aruncă o privire spre Jessica:

— O să terminăm mâine, okay?

— Sigur.

Ea mă fulgeră ucigător şi pleacă val-vârtej.

Cricket nu bagă de seamă. Deschide uşa mai larg.

— Intră. Cum m-ai găsit?

— St. Cla… OH.

— Ce-i?

Două paturi. Lângă unul, o hartă cu constelaţii, un tabel periodic şi un birou plin de hârtii, sârme şi mici obiecte metalice. Lângă celălalt, alte femei goale fantastice, un televizor gigantic şi mai multe console de jocuri.

— Ai un coleg de cameră.

— Da.

Arată nedumerit.

— Ăă, desenul de pe uşa ta m-a surprins.

— NU. Nu. Eu prefer femeile cu… mai puţine fiare carnivore şi mai puţine arme.

Face o pauză şi zâmbeşte.

— Nuditatea e în regulă. Dar i-ar trebui un golden retriever şi un telescop. Poate aşa ar fi pe gustul meu.

Eu râd.

— O veveriţă şi un pahar de experienţe de laborator?

— Un iepuraş şi o tablă de scris pe trepied, zic eu.

— Numai dacă tabla de scris are ecuaţii matematice pe ea.

Mă prefac că leşin pe patul lui.

— Prea mult, prea mult!

El râde, dar râsul i se şterge în timp ce mă priveşte răsucindu-mă în pat. Arată chinuit. Mă ridic pe coate.

— Ce s-a întâmplat?

— Eşti în camera mea, zice el liniştit. Nu erai în camera mea acum cinci minute, iar acum eşti.

Mă ridic în capul oaselor, dintr-odată conştientă atât de pat, cât şi de mirosul lui stăruitor de săpun şi de ulei de mecanisme dulceag. Mă zgâiesc la un loc în apropiere de capul lui, dar nu chiar la el:

— N-ar fi trebuit să dau buzna peste tine aşa. Îmi pare rău.

— Nu. Mă bucur că eşti aici.

Găsesc curajul să-i întâlnesc ochii, dar nu se mai uită la mine. Întinde mâna după ceva de pe biroul lui. E încărcat până la refuz cu vrafuri de hârtie milimetrică şi proiecte parţial terminate, dar există o zonă care a fost debarasată de toate lucrurile. De toate mai puţin dosarul meu.

— Am făcut nişte schiţe în Pennsylvania…

— Oh, da.

M-am uitat la Campionatul Naţional de Patinaj şi se ţinuse la Reding, anul ăsta. Pun întrebarea politicoasă:

— Ce-a făcut Calliope?

— Bine, bine. Prima.

— Şi-a rupt blocajul cu locul al doilea?

El îşi ridică ochii.

— Ce? Oh. Nu. Întotdeauna iese prima în competiţiile astea de la începutul sezonului. Nu lasă să i se ia nimic, adaugă el, distrat.

De vreme ce nu-l deranjează să vorbească despre ea, deduc că nu ştie despre discuţia noastră. Mai bine să rămână aşa.

— Bun, zice el. Uite la ce-am lucrat.

Cricket se aşază lângă mine, pe pat. E în starea lui de om de ştiinţă inventator profesionist, aşa că a uitat de regula distanţei pe care şi-a autoimpus-o. Scoate câteva schiţe pe care le pusese între pagini şi turuie despre materiale, circumferinţe şi alte chestii la care mie nu-mi stă mintea, pentru că tot ce văd e cu câtă grijă ţine dosarul în poală.

De parcă e fragil. De parcă e important.

— Ce părere ai?

— Arată grozav, zic. Mulţumesc.

— O să fie mare. Adică, voiai să fie mare, nu? O să ai destul material?

Oops. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Mă uit la dimensiuni. El îmi întinde un calculator, ca să pot să-mi fac socotelile şi rămân surprinsă de cât de perfect e.

— Da. Uau, o să-mi rămână chiar atât cât trebuie de rezervă, pentru orice eventualitate.

— O să adun materialele mâine, ca să pot începe construcţia weekendul ăsta, acasă la părinţii mei. O să am nevoie…

Obrajii i se îmbujorează uşor.

Eu zâmbesc:

— De măsurile mele?

— Nu de toate.

Acum e roşu-roşu.

Îi scriu ce îi trebuie.

— Nu sunt una din fetele acelea. Nu mă deranjează.

— Nici n-ai de ce. Eşti perfectă, arăţi minunat.

Cuvintele i-au scăpat. Şi fusese atât de grijuliu.

— N-ar fi trebuit să spun asta.

Cricket lasă dosarul jos şi se ridică în picioare. Se duce cât mai departe posibil de mine, fară a călca în jumătatea de cameră a colegului său.

— Îmi cer scuze.

Îşi freacă ceafa şi se uită afară, pe fereastră.

— E în regulă. Mulţumesc.

Tăcem. Afară s-a făcut întuneric.

— Ştii, încep eu, în timp ce-mi desfac şi-mi închid la loc pelerina de ploaie, petrecem mai mult timp cerându-ne scuze unul de la celălalt. Poate ar trebui să încetăm. Poate ar trebui să ne străduim mai tare să fim prieteni. E în regulă pentru prieteni să spună lucruri de genul ăsta fară să devină ciudat.

Cricket se întoarce şi se uită la mine.

— Sau să ne facem apariţia neanunţaţi.

— Deşi dacă mi-ai fi dat numărul tău, n-aş fi fost nevoită s-o fac.

El zâmbeşte şi eu scot telefonul meu şi i-l întind. El mi-l întinde pe al lui. Ne introducem numerele fiecare în agenda telefonică a celuilalt. Actul pare oficial. Cricket mi-l dă pe al meu înapoi şi spune:

— M-am trecut cu numele „Femeia Tigru Goală”.

Eu râd.

— Vorbeşti serios? Pentru că şi eu m-am trecut ca „Doamna Tigru Goală”.

— Pe bune?

Râd şi mai tare.

— Nu. Eu sunt Lola.

— Una şi numai una.

Mă apropii de el şi îi aşez telefonul în palmă.

— Asta e un extraordinar de frumos compliment venind de la tine, Cricket Bell.

Sprâncenele lui se ridică încet, întrebătoare.

Şi atunci lumina dormitorului se aprinde brusc.

— Hait.

Un băiat pe jumătatea înălţimii lui Cricket şi de două ori mai lat aruncă o pungă de Cool Ranch Doritos pe celălalt pat.

— Scuze, frate.

Cricket sare înapoi.

— El e colegul meu de cameră, Dustin. Dustin, ea e Lola.

— Aha, zice Dustin. Credeam că eşti gay.

— Ăă, răspunde Cricket.

— Eşti întotdeauna în oraş şi o ignori pe Heather ori de câte ori trece pe-aici.

Heather? Mai e una?

— Bănuiesc că m-am înşelat.

Dustin clatină din cap şi se aruncă pe pat, lângă chipsurile lui.

— E bine. De-acum nu mai trebuie să-mi fac griji că te uiţi tu la boaşele mele.

Mă zbârlesc.

— De unde ştii că ar fi interesat de boaşele tale? Ce, tu eşti atras de orice fată din lumea asta? Şi-atunci de ce ar fi el atras de orice băiat?

— Hopa! Dustin se uită la Cricket. Care-i treaba?

Cricket îşi aruncă o haină pe umeri.

— Ar trebui să mergem, Lola. Probabil va trebui să prinzi trenul.

— Tu nu eşti la şcoală aici? mă întreabă Dustin.

— Sunt la şcoală în oraş. Îmi vâr dosarul în geantă.

El mă măsoară de sus până jos.

— Una dintre studentele la arte, hm?

— Nu. De la Harvey Milk Memorial.

— Ce-i ăsta?

— Un liceu, zic eu.

Dustin îşi înalţă imediat sprâncenele. Se întoarce spre Cricket.

— E legală?

Vocea lui e încărcată cu apreciere şi respect.

— Pa, Dustin.

Cricket îmi ţine uşa deschisă să ies.

— E LEGALĂ? mai întreabă el, când Cricket trânteşte uşa în urma lui.

Cricket închide ochii.

— Îmi cer scuze.

— Hei, nu te scuza. Mai ales nu pentru el.

Ne îndreptăm spre ieşire şi eu mă înfior. Nu-i de mirare că el vine acasă în majoritatea weekendurilor.

— De altfel, continui eu, sunt obişnuită. Aud dintr-astea tot… Cricket s-a oprit în loc.

— … timpul.
La naiba.
— Aşa-i. Bineînţeles că auzi.
Cu un mare efort, el trece de fantoma lui Max.
Întotdeauna prezent. Întotdeauna bântuindu-ne.
— Şi ce face iubitul tău în seara asta?
— Nu ştiu. N-am vorbit cu el astăzi.
— De obicei vorbeşti cu el? în fiecare zi?
— Da, zic eu, stingherită.
Îl pierd pe Cricket. Corpul i se mişcă fizic mai departe de mine, în vreme ce mintea lui reconstruieşte bariera de protecţie dintre noi.
— Vrei să luăm cina sau ceva? spun eu repede.
El nu răspunde.
— Las-o baltă, sunt sigură că ai treabă. Sau, mă rog.
— Nu!
Şi apoi, mai stăpânit:
— Cina ar pica bine. Vrei ceva anume?
— Păi… Andy mi-a dat bani de pizza.
Cricket mă conduce prin campus, arătându-mi diversele clădiri – toate impunătoare, uriaşe şi numite Cumva-sau-Altcumva Hali – unde are el cursuri. Îmi povesteşte despre profesorii lui şi despre ceilalţi studenţi, şi încă o dată sunt izbită de cât de ciudat este că el are şi această altă viaţă. Viaţa asta din care eu nu fac parte.
Urcăm pe Telegraph Avenue, cea mai aglomerată stradă din centrul Berkeleyului. Este cel mai reprezentativ loc pentru San Francisco, cu magazinele sale de bijuterii, prăvăliile de tatuaje, librăriile, magazinele de muzică, magazinele de accesorii şi de mărfuri nepaleze. Dar e de asemenea năpădit cu tarabe de stradă, la care se vând fleacuri ieftine – bijuterii ieftine, şireturi vopsite manual, artă proastă, şi faţa lui Bob Marley pe toate lucrurile.
Suntem nevoiţi să trecem printr-un grup de dansatori de Hare Krishna cu robe de culoarea şerbetului şi talgere, şi sunt cât pe-aci să dau peste un bărbat purtând o pălărie de blană şi o pelerină. El acoperă o măsuţă cu pluş pentru a ghici în cărţi de tarot, chiar aici, pe stradă. Mă simt uşurată;

dispreţul lui Norah pentru persoanele care se costumează nu înseamnă nimic, măcar ea nu arată ca individul ăsta.

Sunt vagabonzi peste tot. Un bărbat mai în vârstă cu o faţă înăsprită de vreme apare de nicăieri, şchiopătând şi clătinându-se în faţa noastră ca un zombie. Sar instinctiv înapoi şi mă feresc.

— Hei, zice blând Cricket şi-mi dau seama că mi-a văzut reacţia.

E liniştitor să ştiu că înţelege de ce. Să ştiu că nu trebuie să explic şi să ştiu că el nu mă judecă pentru asta. Zâmbeşte.

— Am ajuns.

Înăuntrul localului, Blondie’s, insist să plătesc cu bancnota de douăzeci a lui Andy. Ne aşezăm la o masă înaltă de lângă vitrină, cu vedere spre stradă, şi mâncăm o felie de pesto vegetariană (eu) şi trei felii de pepperoni de vită (el). Cricket soarbe dintr-o Cherry Coke.

— Drăguţ din partea lui Andy să ne dea bani de cină, zice el. Dar de ce pizza?

— Oh, localul de pizza era în drum, spun eu.

El pare nedumerit.

— Pe drum spre casa lui Lindsey. Ei cred că sunt la Lindsey.

Cricket îşi lasă băutura jos.

— Te rog, spune-mi că glumeşti.

— Nu. A fost mai uşor decât să-i explic lui Andy…

Las fraza în aer, neştiind cum să continui.

— Să-i explici că voiai să te întâlneşti cu mine?

— Nu. Adică, da. Dar nu cred că părinţii mei s-ar supăra, adaug repede.

E exasperat.

— Şi atunci de ce nu le-ai spus? Doamne, Lola. Dacă ţi sar întâmpla ceva? Nimeni n-ar şti unde eşti!

— I-am spus lui Lindsey că vin aici.

Ei bine, i-am spus mai târziu. Îmi împing shaker-ul Parmesan la o parte.

— Ştii, începi să vorbeşti ca părinţii mei.

Cricket îşi lasă capul în piept şi îşi trece degetele prin

părul său negru. Când şi-l ridică din nou, îi stă mai ţepos, mai sus şi mai rebel ca de obicei.

— Hai.

— Cum?

— Trebuie să te duci acasă.

— Mănânc. Şi tu mănânci.

— N-ai voie să fii aici, Lola. Trebuie să te duc acasă.

— Nu pot să cred. Vorbeşti serios?

— DA. Nu vreau să mi se treacă asta… în contul meu.

— Asta ce naiba vrea să însemne?

— Înseamnă că dacă părinţii tăi află că ai fost aici fară permisiunea lor, n-or să mă mai placă foarte mult.

Acum mă ridic eu în picioare. El e aproape cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine, dar încerc să-l fac să se simtă cât mai mic cu putinţă.

— Şi de ce ţii atât de mult ca părinţii mei să te placă? E necesar să-ţi amintesc – DIN NOU – că am un iubit?

Cuvintele sunt crude şi sunt îngrozită de îndată ce le rostesc. Ochii albaştri ai lui Cricket devin surprinzător de mânioşi.

— Şi atunci de ce te afli aici?

Intru în panică.

— Pentru că tu te-ai oferit să mă ajuţi.

— Dar te ajutam, iar tu tocmai ai apărut la mine. În dormitorul meu! Ştiai că aveam să vin acasă weekendul următor…

— N-ai venit weekendul trecut!

— Acum trebuie să-ţi cer ţie voie să mă duc undeva? îţi face plăcere să ştii că sunt acolo. Promis şi păstrat pentru tine?

Îmi arunc jumătatea de felie în coşul de gunoi şi fug. Ca de obicei, el e pe urmele mele. Mă ia de braţ.

— Lola, aşteaptă. Nu ştiu ce să zic, conversaţia asta se mişcă prea repede. Hai să încercăm din nou.

Îmi smulg braţul din mâna lui şi-mi reiau alergatul spre staţia de tren. El e lângă mine, la fiecare pas.

— Mă duc acasă, Cricket. Cum mi-ai spus tu să fac.

El e disperat.

— Te rog, nu pleca. Nu aşa.

— Nu poţi avea şi una şi cealaltă, nu pricepi?

Mă opresc brusc în loc. Vorbesc pentru mine, nu pentru Cricket.

— Încerc, zice el. Încerc din răsputeri.

Spusele lui îmi frâng inima.

— Da, zic eu. Ei, bine. Şi eu.

Confuzie.

Şi apoi…

— Încerci? încerci şi tu la fel ca şi mine?

Cuvintele îi ies năvalnic, suprapunându-se unele peste altele.

Viaţa ar fi cu mult mai simplă dacă aş putea să spun că nu sunt interesată, că el nu are nicio şansă cu mine. Dar ceva din felul în care Cricket Bell mă priveşte – de parcă nimic altceva n-ar conta pentru el decât răspunsul meu – mă obligă să spun doar adevărul.

— Nu ştiu. Okay? Mă uit la tine, şi mă gândesc la tine, şi. Nu ştiu. Nimeni nu m-a derutat atât de complet aşa cum faci tu.

Faţa lui de ecuaţie dificilă.

— Deci ce înseamnă asta?

— Înseamnă că suntem fix înapoi de unde am pornit. Şi eu sunt înapoi în staţia de tren. Aşa că acum plec.

— O să vin cu tine.

— Nu. N-ai să vii.

Cricket se pregăteşte să protesteze. Vrea să fie sigur că ajung acasă cu bine. Dar ştie că dacă vine cu mine, o să depăşească o linie pe care eu n-o vreau depăşită. O să mă piardă.

Aşa că îmi spune la revedere. Şi eu îi spun la revedere.

Şi când trenul se pune în mişcare, simt că l-am pierdut din nou, oricum.

Capitolul douăzeci şi unu

Îmi place să-l privesc pe Max pe scenă. El interpretează piesa lui cover preferată. Prima oară când a cântat *Am văzut-o stând acolo*[15] *– Ei bine, avea doar şaptesprezece ani/Ştii ce vreau să spun* – cu o privire sugestivă în direcţia mea, am crezut c-o să mor. Eu eram una dintre fetele *acelea.* Fetele care aveau piese dedicate lor.

E încă entuziasmant.

Lindsey şi cu mine suntem la Scare Francisco[16], un festival rock de-o zi întreagă, în douăsprezece etape, de Halloween, în Golden Gate Park. E sâmbătă şi eu sunt încă pedepsită să nu ies din casă, dar noi aveam biletele astea de mai multe luni. În plus, Norah e imposibil de evitat. După ce i s-au refuzat toate apartamentele sociale din oraş, a aranjat să se mute cu prietenul ei, Ronnie Reagan. Ronnie se dă drept Veronica, dar ea e de fapt un el, singura problemă fiind că actualul coleg de cameră al lui Ronnie nu se va muta decât în ianuarie. Părinţii mei se simt groaznic şi vinovaţi din pricina asta. Aşa că m-au lăsat să vin, azi.

După tradiţia anuală, eu port jeanşi, o bluză frumoasă, o perucă neagră cu breton drept şi bascheţi roşii. Lindsey poartă o rochie de gospodină din anii cincizeci, un şorţ vintage, tocuri de zece centimetri, o perucă blondă cu vârfurile întoarse în afară şi cercei mari, sclipitori, cu clipsuri.

Ne-am costumat una precum cealaltă, fireşte. Eu port aproape acelaşi lucru, în fiecare an. Ea, întotdeauna ceva nou.

Amphetamine a încheiat etapa a patra şi acum îşi demontează instrumentele, în vreme ce trupa următoare, Pot Kettle Black, se pregăteşte să înceapă. Îmi fac vânt cu

---

[15] *I Saw Her Standing Ihere* – hit din 1963 al grupului The Beatles.

[16] Joc de cuvinte (în acord cu Halloweenul) pentru San Francisco – scare, în limba engleză, însemnând groază.

un fluturaş de reclamă pentru o casă bântuită, încercând să nu atrag atenţia asupra faptului că îmi aerisesc mai mult subsuorile decât faţa. Dar nu vreau să miros respingător pentru Max. El nu m-a văzut încă. Soarele dogoreşte cu putere, iar nasul meu arde, în pofida cremei de protecţie solară cu SPF 25. Oraşul tinde să fie copleşit de rarele lui valuri de căldură, toamna.

— Abia aştept să devii detectiv şi să ajung să-ţi port insigna, zic eu. Aş aresta cu siguranţă orice fată care ar veni aici îmbrăcată ca o pisică sexy. Ca să picotească.

— Abia aştept să-ţi interzică doctorul să mai porţi tocurile astea.

— Dar arăţi *fabulos,* dragă.

— Lola? strigă o fată din spatele nostru.

Mă întorc şi o văd pe Calliope, cu capul plecat într-o parte.

— Chiar eşti tu. Ai avut dreptate.

Se uită peste umăr şi, urmărindu-i privirea, îl văd apărând pe celălalt geamăn Bell din spatele unei matahale monstruoase din Hell’s Angel. Îmi răcoresc obrajii făcându-mi vânt cu fluturaşul, simţindu-mă din nou încinsă. Nu sunt sigură care dintre gemeni mă tulbură mai tare.

— Cum ţi-ai dat seama? continuă Calliope. Arată atât de… normal.

— Iau asta drept un compliment, îmi şopteşte Lindsey.

— Întotdeauna arată ca Lindsey de Halloween, zice Cricket.

Niciunul dintre gemeni nu e costumat, dar pe mâna lui Cricket scrie BAU.

— Frumoasă toaletă, Lindsey. Arăţi grozav.

Cu tot jemanfişismul ei, Lindsey pare măgulită de compliment.

— Mersi.

El ezită să mă privească direct. Oare a văzut trupa lui Max cântând? Ce-o fi crezut despre ei? Singurul contact pe care l-am avut cu el după episodul Berkeley a fost în aceeaşi seară, când am primit un mesaj de la FEMEIA TIGRU GOALĂ, întrebându-mă dacă am ajuns acasă cu bine.

Dacă altcineva ar fi făcut asta după o ceartă, l-aş fi socotit nesuferit. Dar Cricket pe bune că nu se poate abţine să nu fie o persoană cumsecade.

Nu-mi dau seama dacă Calliope ştie că l-am vizitat. Presupun că nu, de vreme ce vorbeşte cu mine. Mulţumesc Cerului pentru micile miracole.

— Hei, zic eu, oarecum căutând ochii lui Cricket. Ce faceţi aici?

— Ce faceţi şi voi, răspunde Calliope scurt. Ascultăm muzică. Antrenamentul a fost anulat. Petro e bolnav.

— Petro? întreabă Lindsey.

— Antrenorul meu, Petro Petrov.

Lindsey şi cu mine ne înăbuşim râsul. Calliope nu observă. E ciudat, dar îmi dau seama deodată că nu i-am mai văzut pe gemeni stând în picioare unul lângă celălalt de o bună bucată de vreme. Au corpuri de conformaţie asemănătoare, deşi Calliope e versiunea minionă. Totuşi asta înseamnă că e mai înaltă decât concurentele ei. După ce-a crescut brusc, i-au trebuit câţiva ani ca să se reacomodeze cu gheaţa. Cricket mi-a povestit odată că, dacă eşti înalt, şi centrul tău de greutate este mai sus, se accentuează greşelile. Şi mi se pare logic. Dar acum, încrederea şi forţa ei sunt atuuri demne de luat în seamă. Mi-ar putea tăbăci fundul oricând.

O simt cum observă distanţa artificială şi stinghereala dintre Cricket şi mine şi nu mă îndoiesc că le rumegă în minte.

— Voi de ce nu v-aţi costumat? întreabă Lindsey.

— Ba am făcut-o, Calliope schiţează primul ei zâmbet. Ne-am costumat în gemeni.

Lindsey îi răspunde cu un zâmbet larg.

— Hmm, acum văd şi eu. Fraterni sau identici?

— Nici n-ai crede câţi oameni întreabă, zice Cricket.

— Şi voi ce le răspundeţi? întreabă Lindsey.

— Că eu am penis.

Oh, Doamne. Obrajii îmi iau foc, când toţi izbucnesc în râs. *Gândeşte-te la altceva, Dolores. La ORICE altceva. Castraveţi. Banane. Dovlecei. AHHH! NU NU NU NU NU.* Îmi

întorc capul de la ei, când Calliope se preface că scoate un sunet dezgustat.

— Cu siguranţă e cazul să schimbăm subiectul, zice ea.

— Hei, vouă nu vă e foame? trântesc eu.

PE BUNE? Sunt nespus de recunoscătoare că nu există, în realitate, cititorii de gânduri.

— Suntem lihniţi, zice Cricket.

— Spune băiatul care tocmai a halit trei salate taco, zice Calliope.

El îşi freacă burta. Brăţările şi elasticele lui zornăie.

— Invidioaso.

— E atât de nedrept. Cricket mănâncă toată ziua, cele mai oribile chestii…

— Cele mai delicioase, o corectează el.

— … cele mai oribile ţi mai delicioase chestii, şi nu se îngraşă nici măcar o jumătate de kilogram. Iar eu trebuie să-mi calculez caloriile de fiecare dată când înghit un mugure de alfalfa.

— Ce? exclamă Lindsey, la fel de nedumerită ca şi mine. Dar arăţi perfect. Chiar *perfect.*

Calliope îşi rostogoleşte ochii în cap.

— Spune-i asta antrenorului meu. Şi comentatorilor sportivi.

— Şi mamei, zice Cricket, iar Calliope îi aruncă o privire furioasă.

El îi răspunde la fel. E straniu să vezi că au aceeaşi căutătură.

După care izbucnesc amândoi în râs.

— Am câştigat! zice Cricket.

— Ba nu. Tu ai râs primul.

— Egalitate, zice Lindsey, autoritar.

— Hei! Calliope se întoarce spre mine şi zâmbetul dispare. Acela nu e iubitul tău?

Oh. Fir-ar. Să. Fie.

Fusesem atât de surprinsă, încât uitasem că Max avea să fie lângă mine dintr-o clipă într-alta. Îmi vine să-l împing pe Cricket înapoi, după Hell’s Angel-ul ăla, iar el arată de parcă nici el nu s-ar supăra să dispară. Max se strecoară prin

mulţime ca un lup după pradă. Îmi ridic mâna, fluturând-o fară vlagă. El dă din cap, dar se uită fix la Cricket.

Max mă trage în braţele lui tatuate.

Cum am cântat?

— Fenomenal, răspund eu, sincer.

Mă strânge mai tare, silindu-mă să-i arăt prea evidentul par din ochi.

— El e vecinul meu, Cricket. Mai ţii minte?

De parcă vreunul dintre noi ar fi putut uita.

— Bună, zice Cricket, făcându-se mic.

— Salut, zice Max cu o voce plictisită.

Care nu e nici măcar vocea lui plictisită obişnuită. E o mască de voce plictisită, care spune *Vezi cât de mult îmi pasă de tine?*

— Iar ea e sora lui, Calliope.

— V-am văzut, zice ea. Aţi fost grozavi.

Max o cercetează cu privirea.

— Mulţumesc, zice, după un moment.

E politicos, dar indiferent, iar răceala lui o derutează. El se întoarce iarăşi spre mine şi se încruntă.

— În ce eşti îmbrăcată?

Modul în care întreabă mă face să nu vreau să-i răspund.

— Ea e eu, zice Lindsey.

Max în sfârşit îi remarcă prezenţa.

— Atunci tu trebuie să fii Lola. Bine. Nu pot să spun c-o să-mi pară rău când se va sfârşi sărbătoarea asta.

Sunt înspăimântată. Prezenţa lui Cricket l-a făcut insolent.

— Eu zic că amândouă arată minunat.

Cricket se îndreaptă de spate, cât e de înalt. Îl domină pe iubitul meu.

— Cred că e cool că fac asta în fiecare an.

Max se apleacă şi vorbeşte încet, încât numai eu îl pot auzi.

— O să încarc nişte echipament în dubă.

Mă sărută, la început grăbit, dar apoi ceva îl face să se răzgândească. Încetineşte. Şi mă sărută DE-

ADEVĂRATELEA.

— Îţi dau mesaj când termin.
Şi pleacă, fară să-şi ia la revedere de la niciunul dintre ceilalţi.
Îmi e atât de ruşine.
— Grupurile... îl fac să se simtă nelalocul lui.
Calliope arată dezgustată, iar eu simt cum se răsuceşte ceva în mine, pentru că ştiu că se gândeşte că l-am dus cu preşul pe Cricket, ca să continui să mă întâlnesc cu ăla. Dar ăla n-a fost iubitul meu. Dispreţul din expresia lui Cricket mă face să mă simt încă şi mai umilită. Îmi închipui conversaţia în care Calliope foloseşte ieşirea asta ca o dovadă că sunt uşuratică şi nu merit prietenia lui.
Mă întorc spre Lindsey.
— Îmi pare rău. Sunt sigură că n-a vrut să spună asta.
— Nu contează, spune ea, dându-şi ochii peste cap. Ştii că mă urăşte. Nici eu nu mă dau în vânt după el.
Îmi cobor vocea.
— Max nu te urăşte.
Ea ridică din umeri. Nu pot îndura ca gemenii să mai audă ceva despre asta, aşa că o iau pe Lindsey de mână şi o conduc mai departe.
— Trebuie să plecăm, scuze. E o trupă pe scena şase pe care mor s-o ascult.
— Bine, mergem şi noi, zice Calliope. Tu cunoşti formaţiile astea locale mai bine decât noi.
Urlu pe dinăuntru în timp ce ei vin după noi, într-o tăcere de moarte, prin iarbă şi printre schelete, stafii şi piraţi, până la scena şase, unde o trupă mediocră de punk măcelăreşte Thriller. Mijesc ochii la baterist. Lentilele mele de contact colorate sunt făcute pe o reţetă veche.
— Dulciurile înflăcărării?
— Duhurile înserării, mă corectează Lindsey, plictisită.
— Ăsta-i un nume stupid.
— Dulciurile ar fi fost mai rău, zice Calliope. Parcă ziceai că *mori* să-i asculţi.
— Am crezut că o să fie altcineva, mormăi eu.
— Ah, zice Cricket.
Este un *ah* de neîncredere care îmi adânceşte mai mult

ruşinea. Rămân pe poziţii, încercând să mă las absorbită de trupă, dar nu-mi vine să cred că iubitul meu tocmai a tratat-o pe Lindsey ca pe-un gunoi. Nu-mi vine să cred că tocmai l-a văzut şi Cricket tratând-o pe Lindsey ca pe un gunoi. Şi sunt bucuroasă că a intervenit mai înainte ca Max

să poată înrăutăţi mai mult lucrurile, dar de ce-a trebuit să fie *el?* Ar fi trebuit să intervin eu. Soarele portocaliu bate drept deasupra capetelor noastre, iar eu transpir din nou. Peruca mea e un colector de fierbinţeală. Mă întreb cât de rău arată părul meu dedesubt şi dacă aş putea scăpa cu bine dând-o jos. În cele din urmă, prind un respiro, când trece un nor prin faţa soarelui. Scot un mic suspin de uşurare.

— Cu plăcere, zice Cricket.

Şi atunci îmi dau seama că stă în spatele meu. Cricket e norul.

Îmi zâmbeşte ciudat de posomorât.

— Mi s-a părut că nu te simţi bine.

— Trupa asta e dezastru şi mă dor picioarele îngrozitor, zice Lindsey. Hai să mergem.

Telefonul vibrează în buzunarul meu. Un mesaj de la Max:

@ pajiştea marx lângă prim-ajutor. Unde eşti?

Planul era să petrec câteva ore cu Max şi Lindsey şi apoi să mă întorc acasă, la lăsarea serii. Îmi place Halloweenul. Castro obişnuia să închidă străzile şi să dea o petrecere nebună care atrăgea o sută de mii de persoane, dar în urmă cu vreo câţiva ani, cineva a murit într-o încăierare. Oraşul a încetat să mai închidă străzile şi a îndemnat oamenii să rămână în cartierele lor. Totuşi. Dintre toate locurile în care ai putea fi pe 31 octombrie, o adunare a travestiţilor n-are egal.

Însă acum nu vreau să mai fiu cu Lindsey şi cu Max împreună. Şi vreau să stau cu prietena mea, dar n-am mai fost singură cu Max de două săptămâni.

Nu. Ar trebui să rămân cu Lindsey.

— Max? întreabă ea.

— Da. E gata să ne întâlnim, dar o să-i spun că mergem acasă mai devreme.

— O să se supere dacă nu apari.

— N-o să se supere, zic eu, cu o privire crispată spre Cricket.

Chiar dacă Lindsey are dreptate. Dar modul în care a spus-o, face să pară mai grav decât e.

— Da, bine, dar nu l-ai mai văzut de nu ştiu când. Nu mă face să stau eu în calea ţelului vostru amoros.

Mi-aş dori ca Lindsey să nu mai vorbească în faţa lui Cricket.

— E în regulă, continuă ea. O să mai stau cu ei puţin – face semn spre cei doi Bell – şi o să iau autobuzul către casă. Am obosit.

Mă împinge să plec în pofida voinţei mele. N-ai cum să te înţelegi cu ea când e aşa, decât să-i faci pe plac.

— Deci, ăă, mai vorbim, diseară?

— Du-te, zice ea.

Mai strecor o privire spre Cricket, înainte de a pleca. Mai bine n-aş fi făcut-o. El pare torturat. De parcă ar face orice ca să mă oprească, dar e tras înapoi de propriii demoni. Bolborosesc un la revedere. În timp ce merg spre pajişte, îmi scot peruca. Nu am poşetă – Lindsey niciodată nu poartă vreuna – aşa că o aşez pe creanga unui arţar japonez. Poate o găseşte cineva şi-o adaugă la costumaţia sa. Îmi scutur părul, îmi deschei primii nasturi ai bluzei şi-mi ridic mânecile. E mai bine, dar tot nu semăn cu mine însămi.

De fapt, aşa arăt *mai mult ca mine* însămi. Mă simt expusă.

Max se sprijină de postul de prim-ajutor, iar umerii lui se relaxează când mă vede. E bucuros că sunt singură. Dar când mă ridic pe vârfuri să-l sărut, se înnegurează din nou şi simt un fior pe şira spinării.

— Nu acum, Lola.

Refuzul lui mă doare. Din pricina felului în care arăt?

— Tot îţi mai petreci vremea cu el, zice.
Nu, din pricină că e gelos. Transpir din nou.
— Cu cine? întreb, trăgând de timp.
— Greierul[17]. Miriapodul. Călugăriţa.
Mă crispez să-l aud pe Max bătându-şi joc de numele lui.
— Asta nu-i amuzant. Cum n-a fost drăguţ nici ce i-ai spus lui Lindsey mai devreme.
El îşi încrucişează braţele.
De cât timp te vezi cu el?
— Nu mă văd cu el. M-am întâlnit întâmplător cu el şi sora lui, jur.
Tăcerea lui mă intimidează şi mă bâlbâi.
— Pe cuvânt, Lindsey şi cu mine am dat peste ei cu vreo, cât să spun, trei minute înainte să apari tu.
— Nu-mi place cum se uită la tine.
— E doar vecinul meu, Max.
— De câte ori l-ai mai văzut de atunci, de la Amoeba?
Ezit şi hotărăsc să-i servesc un adevăr ocolit.
— Uneori îl văd pe fereastra mea, în weekend.
— Pe fereastra ta? Fereastra dormitorului tău?
Îmi mijesc ochii.
— Şi atunci trag draperiile. Şi cu asta, basta!
— Lola, nu cred…
— Niciodată nu mă crezi!
— Pentru că minţi de îngheaţă apele de cele mai multe ori! Crezi că nu ştiu că încă mai ascunzi unele lucruri de mine? Ce s-a întâmplat la Muir Woods, Lola?
— Cum?
— M-ai auzit. Nathan a încercat să te facă să-mi spui ceva, la cină. A fost şi el acolo, nu-i aşa? Vecinul.
— Oh, Doamne, eşti nebun. A fost un picnic de familie. Devii paranoic şi inventezi lucruri.
Intru în panică. *De unde ştie?*
— Oare?
— DA!
— Pentru că unul dintre noi s-a ambalat destul de tare în clipa asta.

[17] Cricket, în limba engleză, înseamnă greier.

— Pentru că tu mă acuzi de lucruri oribile! Nu-mi vine să cred că ai impresia că te-aş minţi despre ceva de genul ăsta.

Oh, Doamne, o să ajung în Iad. Plâng.

— De ce eşti atât de convins că sunt gata să te înşel?

— Nu ştiu. Poate pentru că n-am văzut niciodată de două ori aceeaşi faţă a ta. Nimic la tine nu e adevărat.

Cuvintele lui îmi opresc inima în piept.

Max îşi dă seama că a mers prea departe. Sare din loc de parcă s-ar fi rupt o vrajă.

— N-am vrut să zic asta. Ştii că îmi plac costumaţiile excentrice.

— Tu întotdeauna spui ce gândeşti, şoptesc eu.

El îşi freacă tâmplele câteva momente lungi.

— Îmi pare rău. Vino aici.

Îşi încolăceşte braţele în jurul meu. Îl strâng tare, dar îl simt de parcă ar dispărea. Vreau să-i spun că şi mie îmi pare rău, dar sunt prea speriată ca să-i spun adevărul. Nu vreau să-l pierd.

Când doi oameni se iubesc, s-ar zice că treaba merge. Trebuie să meargă. Indiferent cât de dificile sunt împrejurările. Mă gândesc la cântecele duioase pe care le-a scris el, cele pe care le cântă în apartamentul lui, doar pentru urechile mele. Mă gândesc la viitorul nostru, când eu n-o să mai fiu legată de părinţi. Costumaţii ziua, cluburi de rock noaptea. Amândoi o să avem succes şi o să fie tocmai datorită celuilalt.

Dragostea noastră trebuie să ne facă oameni de succes.

Max mă sărută pe gât. Pe bărbie. Pe buze. Săruturile lui sunt flămânde şi posesive. Max este acela. Ne iubim unul pe celălalt, aşa că *trebuie* să fie el acela.

Se desprinde de mine.

— Ăsta sunt eu cel adevărat. Tu eşti cea adevărată?

Sunt ameţită.

— Sunt eu.

Dar declaraţia are gust de frică pe buzele mele. Are gust de altă minciună.

Capitolul douăzeci şi doi

S tau de vorbă cu Luna despre Max, dar este cu totul nesatisfăcător. Razele ei aruncă o lumină nepământeană în fereastra lui Cricket.

„Lui Max nu-i place când mă costumez, dar îmi reproşează înfăţişarea obişnuită când ne certăm. Nu sunt niciodată cum vrea el să fiu.”

Luna se întunecă de umbra unui nor.

„Bine, bine, l-am minţit. Dar ai văzut cât de gelos devine. Mă face să mă simt *obligată* să-l mint. Şi n-ar trebui să-mi apăr dreptul de a fi prietenă cu alt băiat.”

Aştept. Cerul rămâne întunecat.

„Bun. Situaţia cu ştii-tu-cine rămâne ciudată. Poate că… Max şi Calliope nu sunt prea departe de adevăr. Dar dacă Max nu-mi acordă niciodată încredere, de la care să pornesc, cum se poate aştepta din partea mea să am încredere în el, în schimb? înţelegi ce vreau să spun? Vezi cât de încurcate sunt lucrurile?”

Închid ochii.

„Te rog, spune-mi. Ce să fac?”

Lumina din spatele pleoapelor mele devine treptat mai puternică. Deschid ochii. Norii s-au mutat şi fereastra lui Cricket e luminată de Lună.

„Ai un simţ al umorului nesănătos, zic eu.”

Razele ei nu tresar. Şi, fară să ştiu cum, mă trezesc luând un pumn de ace cu gămălie de pe birou. Le arunc în geamurile lui. Cline! Cline! Clinc-elinc! Şapte bolduri mai târziu, Cricket deschide fereastra.

— Ne daţi ori nu ne daţi? zic eu.

— S-a întâmplat ceva?

E adormit şi dezorientat. De asemenea, nu are pe el decât boxerii, brăţările şi elasticele.

OH-DOAMNE. NU E DECÂT ÎN BOXERI.

— Nu.

Cricket se freacă la ochi.

— Nu?

NU TE HOLBA LA CORPUL LUI. NU TE HOLBA LA CORPUL LUI.

— Aţi fost undeva să vă distraţi, în seara asta? Eu am stat acasă şi-am împărţit bomboane. Nathan a cumpărat marfa a-ntâia, ciocolată de marcă, nu amestecăturile ieftine pe care le găseşte de obicei, ştii tu, cu Tootsie Pops şi Dots, şi batoanele alea minuscule de caramele Tootsie Rolls cu aromă de lime, bănuiesc că au venit puzderie de copii şi la voi acasă, hm?

El se uită la mine fară expresie.

— M-ai trezit... ca să vorbim despre bomboane?

— E încă foarte cald afară, nu-i aşa? spun eu repede.

ŞI APOI ÎMI VINE SĂ MOR.

Pentru că Cricket a împietrit, dându-şi seama de practic nuditatea în care se aflǎ corpul lui. La care eu nu, nu, nu mă uit. Deloc.

— Hai să ieşim la o plimbare!

Exclamaţia mea îl dezmorţeşte. Se dă la o parte din vedere, încercând să pară degajat.

— Acum? zice din întuneric. E... ora două şi patruzeci şi două de minute dimineaţa.

— Mi-ar prinde bine cineva cu care să vorbesc.

Cricket apare din nou. Şi-a localizat pantalonii. Îi poartă deja.

Roşesc.

Chibzuieşte pentru un moment, îşi trage un tricou peste cap şi apoi încuviinţează. Mă furişez la parter, pe lângă dormitorul părinţilor mei şi dormitorul temporar al lui Norah, şi ajung în stradă, nedepistată. Cricket e deja aici. Eu port pantalonii de pijama cu imprimeuri sushi şi o cămăşuţă albă. Văzându-l din nou complet îmbrăcat mă face să mă simt eu «îmbrăcată, o senzaţie care se accentuează când îl surprind uitându-se la pielea mea goală. Urcăm dealul spre colţul străzii noastre. Cumva, amândoi ştim unde mergem.

Oraşul e tăcut. Spiritul gălăgios al Halloweenului s-a dus la culcare.

Ajungem la dealul şi mai mare care ne separă de Parcul Dolores. Optzeci de trepte sunt până în vârf. Le-am numărat. După vreo douăzeci, el se opreşte.

— Îmi spui la ce te gândeşti sau o să mă pui să ghicesc? Pentru că nu sunt bun la jocurile de-a ghicitul. Oamenii ar trebui să spună ce vor să spună şi nu să-i facă pe ceilalţi să bâjbâie pe lângă.

— Scuze.

El zâmbeşte pentru prima oară după multă vreme.

— Hei. Fără cerut scuze.

Zâmbesc şi eu, dar nu mult.

Şi zâmbetul lui dispare.

— E vorba de Max?

— Da, zic eu, liniştit.

Pornim din nou să urcăm, încet, treptele.

— A părut surprins să mă vadă, azi. Nu ştie că ne întâlnim, nu-i aşa?

Tristeţea din vocea lui mă face să încetinesc mai mult pasul, îmi cuprind trupul în braţe.

— Nu. Nu ştie.

Cricket se opreşte.

— Ţi-e ruşine cu mine?

— De ce mi-ar fi ruşine cu tine?

El îşi vâră mâinile în buzunare.

— Pentru că eu nu sunt cool.

Rămân fară grai. Cricket nu e cool în acelaşi fel în care e Max, dar e cea mai interesantă persoană pe care o cunosc eu. E blând şi inteligent şi atrăgător. Şi bine îmbrăcat. Cricket e CU ADEVĂRAT bine îmbrăcat.

— Cum poţi să crezi asta?

— Ei, haide. El e un zeu rock sexy, iar eu sunt băiatul cumsecade din vecini. Ciudatul pasionat de ştiinţă stupidă, care îşi petrece viaţa pe la marginea patinoarelor. Cu sora lui.

— Ba nu eşti… nu eşti un ciudat, Cricket. Şi chiar dac-ai fi, ce-i în neregulă cu asta? Şi de când ştiinţa e stupidă?

El pare neobişnuit de agitat.

— Oh, nu, zic eu. Te rog, spune-mi că n-are legătură cu

stră-stră-etcetera bunicul tău. Pentru că asta nu înseamnă nim…

— Înseamnă totul. Moştenirea din care a fost plătită casa noastră, din care sunt plătite antrenamentele lui Calliope şi studiile mele la colegiu, care a cumpărat tot ce am avut eu vreodată… nu a fost a noastră. Ştii ce s-a întâmplat cu Alexander Graham Bell după ce a devenit faimos? Şi-a petrecut restul vieţii ascuns într-un codon izolat din Canada. De ruşine pentru ceea ce făcuse.

— Şi atunci de ce-a făcut-o?

Cricket îşi trece o mână prin păr.

— Din acelaşi motiv pentru care toată lumea comite greşeli. S-a îndrăgostit.

— Oh.

Asta mă doare. Nici măcar nu sunt sigură de ce, dar mă doare tare.

— Tatăl ei era bogat şi puternic. Alexander nu era. El avea idei pentru telefon, dar nu le putea pune în practică. Tatăl ei a descoperit că altcineva – Elisha Gray – se pregătea să-l patenteze, aşa că s-au dus la biroul de brevete în aceeaşi zi cu Elisha, i-au copiat ideea, s-au întors şi au realizat-o şi au susţinut că ei fuseseră primii. Alexander a devenit unul dintre cei mai bogaţi oameni din America şi i s-a îngăduit să se însoare cu stră-stră-străbunica mea. Când şi-a dat seama Elisha că a fost înşelat, era prea târziu.

Sunt uluită.

— Asta-i groaznic.

— Cărţile de istorie sunt pline de minciuni. Cine câştigă războiul spune povestea.

— Dar Alexander a fost totuşi un om deştept. A fost totuşi un inventator. Ai moştenit asta pe foarte bună dreptate. Viaţa nu e despre ce moşteneşti, ci despre ce FACI cu ceea ce moşteneşti.

El îmi răspunde pe un ton sec:

— Construiesc lucruri care n-au niciun folos. E la fel de rău. Ar trebui să creez ceva care să aibă importanţă, ceva să… compenseze trecutul.

Mă enervez.

— Ce-ţi închipui că s-ar întâmpla dacă eu aş crede că genetica a jucat un rol de genul ăsta în viaţa mea? Dacă aş crede că, din cauză că părinţii mei biologici au luat anumite decizii, asta înseamnă că şi viaţa mea, visele mele mi-au fost confiscate, de asemenea? Ştii ce mi-ar face mie asta? Ai idee ce mi-a FĂCUT deja?

Cricket e devastat.

— Nu m-am gândit, îmi pare rău.

— Să-ţi pară! Tu ai un talent şi te îndoieşti de el.

Clatin din cap ca să-mi limpezesc gândurile.

— Nu poţi lăsa genul ăsta de ruşine să dicteze cine trebuie să fii. Nu eşti numele pe care-l ai. Deciziile tale sunt ale tale.

El se uită lung la mine.

Mă uit şi eu la el, iar simţurile mele explodează. Energia dintre noi ricoşează atât de puternic, încât mă sperie.

Întorc capul.

Urcăm restul drumului până sus şi întreg oraşul se întinde dinaintea noastră. Casele ieşind în afară, dealurile aurii, zgârie-norii, golful sclipitor. E uluitor. Ne aşezăm pe o fâşie de asfalt de unde putem admira panorama. E aleea de maşini a cuiva, dar n-o să ne vadă nimeni. Crengile eucaliptului care se leagănă deasupra capetelor noastre îşi răspândesc mireasma liniştitoare în aerul nopţii.

Cricket trage aer în piept, prelung şi încet. Când expiră, oftează.

— Mi-a fost dor de asta. Eucaliptul întotdeauna îmi aduce aminte de acasă.

Şi mă umplu de căldură pentru că, în pofida celei de-a doua vieţi pe care o are el la Berkeley, încă se mai gândeşte la asta ca acasă.

— Ştii, zic eu, când eram mică, părinţii mei erau tare stânjeniţi de felul în care mă îmbrăcam.

— Serios? E de mirare.

— Erau îngroziţi că oamenii aveau să creadă că EI mă îmbrăcau aşa. Că HOMOSEXUALII mă corupeau cu gene false şi sclipici.

Râde.

— Dar au aflat că aşa sunt eu şi au acceptat asta. Iar sprijinul lor mi-a dat o anumită încredere. Şi apoi, în vara aceea, tu m-ai învăţat cum să accept cine sunt. Să nu-mi fac griji despre ce spun ceilalţi. Şi apoi… lucrurile n-au fost deloc rele.

— *Eu* te-am învăţat?

— Da, tu. De aceea ţi-o spun acum. N-o să uit niciodată pasărea aceea mecanică pe care ai construit-o tu. Aceea care cânta numai când îi deschideai uşiţa coliviei, ştii?

— O mai ţii minte?

E uluit.

— Sau maşinăria Rube Goldberg cu cincizeci de trepte care ascuţea un creion? Sau şirul ăla nebunesc de piese de domino, care ţi-a luat două săptămâni să-l aranjezi, dar care s-a dărâmat într-un minut? A fost incredibil. Numai pentru că un lucru nu e practic nu înseamnă că nu merită să-l creezi. Uneori, frumuseţea şi magia vieţii adevărate sunt destul.

Mă întorc să-l privesc, cu picioarele încrucişate.

— E ca rochia mea Maria Antoaneta. Nu e practică, dar… pentru acel unic moment, sosirea la un bal într-o rochie frumoasă, complicată, pe care n-o mai poartă nimeni altcineva şi pe care toată lumea şi-o va aminti? Eu vreau asta.

Cricket se uită în zare, la luminile oraşului dinspre golf.

— O s-o ai.

— Nu fară ajutorul tău.

Vreau să-l împing prieteneşte, dar mă rezum la un ghiont verbal.

— Deci o să începi lucrul la crinolina mea mâine sau cum?

— Am început deja.

Îşi întoarce iarăşi ochii spre mine:

— Şi eu am stat acasă, în seara asta. Numai că n-am împărţit bomboane.

Sunt mişcată.

— Cricket Bell. Eşti cel mai de treabă băiat pe care-l

cunosc.

— Da, pufneşte el. Băiatul de treabă.

— Cum?

— Asta a fost ceea ce mi-a spus singura mea iubită când s-a despărţit de mine.

— Oh.

Sunt prinsă pe picior greşit. Iubita, în sfârşit.

— Ăsta-i… chiar un motiv foarte stupid.

Cricket se ghemuieşte şi se apleacă, iar genunchii lui aproape se ciocnesc de ai mei. Aproape.

— Nu e neobişnuit. Băieţii de treabă sfârşesc ultimii şi mereu.

E o aluzie la Max în auto-deprecierea lui, dar nu o bag în seamă.

— Cine a fost ea?

— Una dintre prietenele lui Calliope. Anul trecut.

— O patinatoare artistică?

— Scena mea socială nu se întinde mai departe.

Vestea mă face nefericită. Patinatoarele sunt superbe. Şi talentate. Şi, cum să spun, *înzestrate din punct de vedere atletic.* Mă ridic în picioare, cu inima bubuindu-mi în urechi.

— Trebuie să mă întorc acasă.

El se uită la încheietura mâinii, dar nu are ceas.

— Da, bănuiesc că e foarte târziu. Sau foarte devreme. Coborâm cele optzeci de trepte spre colţul străzii noastre, când Cricket se opreşte pe neaşteptate.

— Oh, nu. Tu voiai să vorbim despre Max. Vrei…

— Cred că trebuia să vorbim în seara asta, îl întrerup eu, aruncând o privire spre Lună.

E ca de ceară, în creştere, aproape plină.

— Şi am crezut că trebuia să fie despre Max, dar m-am înşelat. Trebuia să vorbim despre tine.

Arăt spre picioarele mele. Stau pe cuvântul BELL. E gravat pe grătarul stradal al companiei de telefoane, Pacific Bell. Sunt peste tot, pe fiecare stradă.

— Vezi? zic eu.

— De fiecare dată când văd Dolores Street, mă gândesc

la tine.

Cuvintele îi ies grăbite din gură.

— Parcul Dolores. Misiunea Dolores. Eşti peste tot în cartierul ăsta, tu eşti cartierul ăsta.

Închid ochii. N-ar trebui să spună lucruri dintr-astea, dar nu vreau să se oprească. A devenit imposibil de tăgăduit că el înseamnă ceva pentru mine. Nu am curajul să-l numesc. Nu încă. Dar e aici. Deschid ochii şi… nu mai e.

Se îndreaptă grăbit spre scările casei lui. Încă un spirit dispărut de Halloween.

Capitolul douăzeci şi trei

Îmi place să încerc lucruri noi. Ca de pildă atunci când am devenit vegetariană, în primul an de liceu. N-a durat decât trei zile, pentru că duceam dorul brânzei cheddar, dar am încercat. Şi probez constant pălării în magazine. Sunt singurele articole pe care nu le pot face să mi se potrivească, dar eu continui să încerc, pentru că sunt ferm convinsă că, într-o bună zi, am s-o găsesc pe cea potrivită. Poate o să fie una vintage, cu boruri mari şi căzute, împodobită cu bujori artificiali, sau poate o să fie un Stetson, cu o basma roşie cu buline.

Am s-o găsesc. Trebuie doar să continui să le probez.

De aceea mă supără când Lindsey îmi sugerează că nu mă străduiesc îndeajuns ca să găsesc ceva care să-mi onduleze parul. Părul fals. Ea cumpăneşte la ecuaţii chimice, în timp ce eu împrumut cleaner-ul cu aburi al părinţilor ei ca să-mi curbez părul alb în buclele de mărimea potrivită. Mai târziu, o să le lipesc cu spray-ul special de peruca mea Maria Antoaneta. Dar mai întâi, trebuie să ondulez buclele astea tâmpite.

— Nu ai ceva mai mare? Sau mai mic?

Fac semn spre formele cilindrice – pixuri, markere, sticlărie, chiar şi un monoclu telescopic – întinse în faţa mea. Niciunul dintre ele nu are mărimea potrivită.

Ea dă o pagină din manual.

— M-ai încuiat. E peruca ta. Străduieşte-te mai mult.

Caut prin camera ei, dar ştiu că n-o să găsesc nimic.

Dormitorul ei e atât de ordonat încât, dacă ar fi avut ceva, l-aş fi văzut deja. Pereţii lui Lindsey sunt zugrăviţi tipic Nancy Drew – galben, cu model ace de brad. Colecţia ei completă de romane e aliniată în şiruri egale pe rafturile de sus ale bibliotecii ei, iar sub acestea, în ordine alfabetică, după autori, sunt titluri ca *Istoria Marilor Spioni, Detectivismul pentru To (n) ţi şi Tao-ul Luptei Anticrimă.* Pe noptiera ei sunt aranjate meticulos suporturi de reviste cu

numere începând de acum patru ani, din revista *Eye Spy Intelligence* şi o duzină de cataloage Spy Gear, în care sunt vârâte semne adezive la obiectele pe care şi le-ar dori.

Dar camera ei e lipsită de orice alte obiecte cilindrice.

— Iar în cea mai strânsă campanie a nopţii, Joseph Wasserstein, senator de New York, încă se luptă pentru aşi păstra scaunul, zice ştiristul purtător de meşă.

Este ziua alegerilor şi, de vreme ce familia Lim nu are cablu, toate canalele transmit reportaje plictisitoare. Singurul motiv pentru care televizorul este pornit este acela de a-l acoperi pe Neil Diamond, ascultat la volum maxim de doamna Lim. Neil Diamond e cântăreţul pop superbătrân care poartă cămăşi cu paiete. Nici măcar sclipirile nu sunt de ajuns să mă îmbuneze, deşi ei nu i-aş spune niciodată asta. Când nu găteşte ucigătorul barbecue coreean la restaurant, scrie pe blog pentru al doilea fansite ca mărime.

Fac semn către ştirist.

— Pariez că tipul ăsta m-ar putea ajuta. Chiar crede că peticul ăla de covor de pe capul lui arată natural?

Imaginea se schimbă, rulând o înregistrare cu senatorul Wasserstein şi familia lui aşteptând numărătoarea finală a voturilor. Soţia lui afişează acele politice păr perfect coafat şi zâmbet cu dinţii la vedere, dar fiul adolescent arată stingherit şi nelalocul lui. E chiar simpatic. Spun asta cu voce tare, iar Lindsey îşi ridică ochii spre ecran.

— Doamne. Eşti atât de previzibilă.

— Cum?

— Arată jalnic. Ţie nu-ţi plac decât băieţii care par supăraţi.

— Nu-i adevărat.

Închid televizorul, iar tremolo-ul lui Neil zgâlţâie tot etajul.

Lindsey râde.

— Da, Max e cunoscut pentru zâmbetul lui fermecător.

Mă încrunt. Au trecut două duminici şi încă n-am luat masa la niciunul dintre noi. Max m-a sunat în dimineaţa de după Halloween şi mi-a spus că n-o să vină – nici în ziua aceea, nici în vreo altă duminică. Nu-l pot învinovăţi că s-a

săturat de examinarea minuţioasă. Le-am spus părinţilor mei că avea spectacole programate şi ei sunt încă prea epuizaţi de Norah ca să mă descoasă. Adevărul e că sper ca părinţii mei să uite cumva că masa în familie a fost vreodată o condiţie de bază.

M-am văzut cu Max printre picături – înainte de o tură de weekend la cinematograf, în timpul unei pauze de cină şi, o dată, în apartamentul lui după şcoală. Părinţii mei au crezut că eram pe la Lindsey. În schimb, l-am văzut des pe Cricket. I-a mai luat doar o noapte ca să termine crinolina, plus o după-amiază la mine acasă, pentru ajustările finale. E gigantică şi uluitoare. E ca şi când aş purta scheletul unui zgârie-nori orizontal.

Iar eu am terminat corsetul, aşa că acum lucrez la partea cea mai de efect: rochia însăşi. Cricket m-a ajutat cu măsurătorile şi croitul materialului. A reieşit că nu e doar îndemânatic, consecinţă a abilităţilor lui într-ale matematicii şi ştiinţei, dar chiar ştie şi ceva despre cusut, graţie costumelor lui Calliope, care au continuă nevoie de reparaţii.

Cu Calliope n-am mai avut decât o singură confruntare, încă un incident înainte de şcoală, deşi acesta a fost pur întâmplător.

Ea de fapt a intrat în mine când ieşea din casă şi nu m-a văzut venind. Cel puţin, eu cred că a fost întâmplător.

— Pur şi simplu nu poţi sta la o parte din drum, nu-i aşa? a bombănit ea, înainte de a alerga mai departe.

— AICI LOCUIESC! am zis eu, frecându-mi braţul lovit.

Ea m-a ignorat.

Dar de când Cricket şi cu mine am fost ocupaţi cu proiectul meu, ne-a venit mai uşor să fim prieteni. A existat doar un singur moment stingheritor, când a venit la mine prima oară. Nu mă gândisem să fac ordine prin cameră şi un sutien trandafiriu-aprins trona în mijlocul podelei. Obrajii lui s-au colorat în aceeaşi nuanţă de magenta când l-a văzut.

Ca să spun drept, şi ai mei la fel.

Cricket. Stai puţin.

Ştiu EXACT de ce am nevoie să-mi încreţesc peruca.
— Mă întorc, îi zic lui Lindsey şi alerg la parter unde doamna Lim se află la computerul familiei.
Îmi ridic glasul peste al lui Neil.
— Unde ţineţi măturile?
Apoi adaug:
— N-am spart nimic.
— Acolo, înăuntru.
Îmi face semn distrată spre debaraua din hol.
— Am un troll pe mesaje. Zice că Wayne Newton e mai bun decât Neil Diamond. Îţi vine să crezi?
— Ridicol.
Înşfac mătura. Chiar arată întocmai ca aceea pe care Cricket a folosit-o ca să-mi pescuiască dosarul. Alerg la etaj şi întind coada spre Lindsey.
— Aha! Circumferinţa perfectă.
Ea zâmbeşte.
— Şi loc destul ca să dăm cu abur pe mai multe şuviţe odată. Drăguţ.
— O să m-ajuţi?
— Bineînţeles.
Şi slavă Domnului că o face, pentru că se dovedeşte a fi o operaţiune îngrozitoare, consumatoare de timp.
— Ai noroc că te iubesc, Lola.
Încă o şuviţă alunecă pe covor înainte de încreţire, iar eu îmi înăbuş un ţipăt. Ea râde cu epuizare, prosteşte, şi mă face şi pe mine să râd.
— Asta e chiar una dintre cele mai proaste idei pe care le-am avut vreodată, zic eu.
— Nu una dintre. Cea mai proastă.
Şuviţa ei alunecă pe podea.
— AHH! zice ea şi ne îndoim de râs. Să sperăm că totuşi Cricket are dreptate şi că „frumuseţea o să merite efortul”.
Parc-aş fi lovită de un tren.
— Când a zis el asta
Râsul lui Lindsey se stinge.
— Oh. Ăă. Duminică după-amiaza.
— Duminică? Duminica trecută? Ai vorbit cu Cricket

duminică?

Ea îşi ţine ochii pe o altă şuviţă de păr alb.

— Da, ăă, am ieşit în oraş.

Scap mătura din mână.

— CE?

— Nu în felul ăla, zice ea repede. Vreau să spun, ne-am întâlnit în oraş într-un grup. Ca prieteni.

Creierul meu sfârâie şi pocneşte.

— Ce grup? Cine?

— M-a sunat să mă întrebe dacă nu voiam să merg la Bowling cu el şi Calliope. Şi… cu Charlie. Tu erai la muncă, aşa că erai ocupată. De aceea nu te-am chemat şi pe tine.

Mi-am pierdut graiul. Ea ridică de jos coada măturii dinspre mine şi mi-o pune în mâini. Eu o apuc, amorţită.

— Le-am povestit despre Charlie la Scare Francisco, după ce-ai plecat tu să te întâlneşti cu Max, continuă ea. Nu ştiu de ce. Pur şi simplu mi-a scăpat. Poate pentru că eram sâcâită de faptul că tu erai din nou cu Max şi eu eram singură.

Vinovăţie. Vinovăţie, vinovăţie, vinovăţie.

— Oricum, Cricket s-a gândit c-ar fi o idee bună dacă aş ieşi prin oraş cu Charlie mai întâi ca prieteni, într-un grup. Ştii tu. Ca să fie mai uşor.

ASTA A FOST IDEEA MEA. A MEA!

— Aşa că ne-am dus la bowling şi. Ne-am distrat.

Nu sunt sigură ce doare mai tare: că nu mi-a spus nimic despre asta până acum, că a fost cu Cricket fară mine, că a fost cu Calliope *mai ales,* sau că Cricket a venit cu aceeaşi idee strălucită pe care o avusesem şi eu şi se alesese cu toate laudele pentru ea.

OK, deci ideea mea fusese o întâlnire dublă, şi evident Cricket nu era la întâlnire cu sora lui. TOTUŞI. Pare să fi mers. Şi eu n-am fost acolo. Şi se presupune c-aş fi cea mai bună prietenă.

— Oh. Asta-i… asta-i grozav, Lindsey.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi fi spus mai de mult. Dar nu eram sigură ce-ai fi zis tu de faptul că eu ieşeam în oraş cu gemenii şi chiar voiam să mă duc. Iar tu erai ocupată. Ai

fost foarte des ocupată, în ultimele câteva luni.

De când l-ai cunoscut pe Max, ar fi putut să spună. Mă uit din nou la lucrarea mea.

— Nu, mă bucur că te-ai dus. Mă bucur că te-ai simţit bine cu Charlie.

Jumătate din ce-am spus e adevărat.

— M-am simţit bine şi cu gemenii, zice ea, cu prudenţă. Odată ce Calliope se relaxează, e cumva plină de umor. E tot timpul stresată.

— Îhm. Aşa spune toată lumea.

— Pe cuvânt, Lo, nu cred că e fata răutăcioasă care era odinioară. E doar protectivă.

Mă uit cu mânie la ea.

— Fratele ei e la colegiu. Eu cred că se poate descurca singur.

— Şi el spune deschis ce gândeşte, acum. Oricât de straniu ar putea suna, adaugă ea. Ştii că niciodată n-a vrut să te facă să suferi, intenţionat. Iar când nu eşti de faţă, pune sute de întrebări despre tine. Şi despre Max, de asemenea. Te place. *Întotdeauna te-a plăcut, ştii?*

Mă opresc din aburit cârlionţi.

— Şi nu vreau să te iei de mine pe chestia asta, zice ea cu grăbire, dar e foarte clar că şi ţie îţi place Cricket Bell.

Parcă mi s-a oprit ceva în gât. Înghit.

— Şi de ce crezi asta?

Ea îmi ia steamer-ul din mâini.

— Pentru că oricine cu spirit de observaţie poate vedea că eşti încă nebună după el.

Pun masa pentru cină, când descopăr o tăietură din ziar vârâtă sub colţul şervetului din dreptul locului meu. Andy loveşte din nou. E un articol despre creşterea incidenţei bolilor cu transmitere sexuală printre adolescenţi. Îl arunc la coşul de gunoi. Oare părinţii mei ştiu că fac sex?

Ştiu că Max s-a culcat cu multe fete – multe femei – înainte de mine. Dar şi-a făcut analizele. E curat. Totuşi, aceste femei misterioase nu-mi dau pace. Mi-l închipui pe Max prin colţurile întunecate din baruri, în apartamentul lui, în paturi de prin oraş, cu sucubi splendizi, vrăjit şi scos din

minţi. Max mă asigură că adevărul e mult mai puţin atrăgător. Aproape că-l cred.

Nu m-ajută nici faptul că în seara asta, o seară în care am liber de la lucru, Amphetamine are reprezentaţie la Honey Pot, un club burlesc la care eu nu am vârsta necesară ca să pot intra, încerc să nu mă las deranjată de asta. Ştiu că spectacolul burlesc este o artă, dar tot mă face să mă simt stingherită. Mă face să mă simt prea tânără. Nu pot să sufăr treaba asta.

Dar sunt mai multe lucruri care mă frământă, în seara asta.

E vineri. Oare Cricket o să vină acasă în weekendul ăsta?

Cuvintele lui Lindsey mi s-au învârtit în minte toată săptămâna. Cum e cu putinţă ca eu să simt în felul acesta? Să fiu atrasă de Cricket şi totuşi să-mi fac griji despre relaţia mea cu Max? Vreau ca lucrurile să meargă bine cu iubitul meu, într-adevăr. Ar trebui să fie simplu. Nu vreau altă complicaţie. Nu vreau să fiu atrasă de Cricket.

În timpul cinei, Andy şi Nathan schimbă priviri îngrijorate, pe deasupra plăcintei cu legume.

— S-a întâmplat ceva, Lo? întreabă, în cele din urmă, Andy. Pari preocupată.

Îmi smulg privirile de la fereastra bucătăriei noastre, de la care abia zăresc veranda de la intrare a familiei Bell.

— Hm? Da. Totul e în regulă.

Părinţii mei se uită la mine cu îndoială, dar în momentul acesta intră Norah şi se aşază la masă.

— Ea a fost Chrysanthemum Bean, cea cu voce de raţă. O să treacă pe aici, mâine, devreme, ca să-i ghicesc înainte să-şi cumpere biletele săptămânale de răzuit.

Nathan tresare şi râşneşte mai mult piper pe deasupra porţiei sale de plăcintă. Şi râşneşte. Şi râşneşte.

Andy se foieşte în scaun. Mereu se plânge că Nathan îi strică mâncărurile punând prea mult piper.

— Dumnezeule. Opreşte-te, vrei? îi zice Norah fratelui ei. O să-ţi crească tensiunea. O să-mi creşti MIE tensiunea.

— E-n regulă, intervine Andy, tăios.

Chiar dacă-mi dau seama că-l ucide.

N-am mai luat o masă relaxată de când a sosit ea – şi clientele ei, dintre care niciuna n-ar trebui să-şi cheltuiască finanţele limitate pe ghicitul în frunze de ceai sau pe bilete de loterie de răzuit. Întorc ochii la timp să zăresc o siluetă deşirată urcând în fugă treptele de la intrarea de alături. Şi ridic capul atât de repede încât toată lumea se opreşte din trăncănit ca să vadă ce a provocat tulburarea. Cricket se bate peste buzunare după cheile casei. Pantalonii lui sunt mai strâmţi ca de obicei. Şi în clipa în care observ asta e aceeaşi clipă în care sunt izbită de adevărata natură a sentimentelor mele.

Poftă trupească.

El îşi găseşte cheia exact în momentul în care uşa se deschide. Calliope îl pofteşte înăuntru. Mă prăbuşesc la loc în scaun. Nici nu mi-am dat seama că mă ridicasem pe jumătate. Andy îşi drege glasul.

— Cricket arată bine.

Faţa mea e în flăcări.

— Mă întreb dacă are vreo iubită, zice el. Tu ştii?

— Nu, îngaim eu.

Nathan râde.

— Îmi aduc aminte când voi doi dădeaţi *întâmplător* unul de celălalt când ieşeaţi la plimbare…

Andy îl opreşte pe Nathan cu o privire rapidă, iar Nathan amuţeşte. Norah zâmbeşte afectat. Deci e adevărat, dragostea noastră stângace a fost evidentă pentru toată lumea. Fantastic.

Mă ridic în picioare.

— Mă duc sus. Am teme.

— Vineri seara? întreabă Andy.

Iar Nathan zice:

— Vasele, mai întâi.

Îmi duc farfuriile la chiuvetă. Oare Cricket o să ia cina cu familia lui sau o să se ducă direct în dormitorul lui? Frec vasele cu atâta forţă încât mă tai într-un cuţit de cojit. Sâsâi printre dinţi.

— Eşti bine? mă întreabă toţi trei odată.

— M-am tăiat. Nu rău, totuşi.

— Ai grijă, zice Nathan.

Părinţii sunt nemaipomeniţi la enunţarea evidentului.

Dar o las mai moale şi termin fară alt incident. Maşina de spălat vase pufneşte în timp ce o iau la fugă pe scări şi intru ca furtuna în camera mea. Umerii mi se pleoştesc. Lumina lui e stinsă.

Calmează-te, nu e decât Cricket.

Îmi fac de lucru, cosând pliurile rochiei mele Maria Antoaneta. Trec douăzeci de minute. Treizeci, patruzeci, cincizeci, şaizeci.

Ce face?

Luminile de la parterul casei Bell sunt aprinse, deci din câte ştiu, întreaga familie ar putea fi aşezată în faţa televizorului, urmărind opt ore de... ceva. Nu contează. Nu mă pot concentra, şi acum sunt furioasă. Furioasă pe Cricket fiindcă nu e aici şi furioasă pe mine pentru că-mi pasă. Îmi spăl machiajul, îmi dau jos lentilele de contact şi mă schimb în pijamale – având grijă să-mi închid, mai întâi, draperiile –, după care mă arunc pe pat.

Ceasul arată 9:37. Trupa lui Max nici n-a început să cânte.

Tocmai când credeam că nu mă pot simţi o ratată mai mare.

Mă sucesc şi mă învârtesc în pat, în timp ce imaginile mi se derulează rapid în minte. Cricket, Max, dansatoare de varieteu stând în carapace de scoici. În cele din urmă, alunec într-un somn agitat, când aud un uşor eline în geamul meu. Deschid brusc ochii. Am visat?

Cline, zice din nou geamul meu.

Sar din pat şi trag draperiile. Cricket Bell stă pe pervazul lui, legănându-şi picioarele pe lângă zid. Are ceva micuţ într-o mână, iar cealaltă e pregătită să arunce încă ceva. Deschid fereastra şi o mie de emoţii înăbuşite explodează în mine când îl văd pe de-a întregul.

Îmi place Cricket. Îmi place asta.

Din nou.

El îşi coboară mâna.

— N-am avut nicio pietricică.
Inima îmi bate în gât. Înghit cu greu.
— Cu ce arunci?
Mijesc ochii, dar nu pot să ghicesc.
— Pune-ţi ochelarii şi uită-te.
Când mă întorc, el le ridică. Zâmbeşte.
Îi zâmbesc şi eu, cu sfiiciune.
— Ce faci cu o cutie de scobitori?
— Aranjez cuburile de brânză de pe tăvile de petrecere, zice el cu faţă serioasă. De ce stai pe întuneric?
— Dormeam.
— Nu-i nici zece jumătate.
Picioarele lui se opresc din legănat.
— Nicio întâlnire fierbinte?
Nu vreau să vorbesc despre asta.
— Ştii – arăt spre picioarele lui – dacă le întinzi, pariez că poţi atinge casa mea.
El încearcă. Fără vreo jumătate de metru nu ajunge şi eu zâmbesc din nou.
— Păreau destul de lungi.
— Ah, da. Cricket şi monstruos de lungile sale picioare. Monstruos de lungul lui corp.
Râd şi ochii lui sclipesc drept răspuns.
— Numai casele noastre ar trebui să fie un pic mai apropiate, zic eu. Proporţiile tale sunt perfecte.
El îşi lasă picioarele în jos şi mă cercetează cu atenţie. Momentul durează atât de mult, încât sunt nevoită să mă uit în altă parte. Şi Cricket a spus odată că după părerea lui aveam un corp perfect. Roşesc la această amintire şi pentru dezvăluirea neintenţionată. În sfârşit, vorbeşte.
— Asta nu-i valabil pentru mine.
Îşi adună picioarele înăuntru şi dispare în camera lui, ieşind din vedere.
Sunt surprinsă.
— Cricket?
Îl aud foşnind prin cameră.
— Cinci minute. Ia o pauză de baie sau ceva.
Nu e o idee rea. Nu ştiu cât de bine poate vedea el pe

întuneric, dar un pic de machiaj n-o să strice. Îmi duc peria de rimei la gene când îmi dau brusc seama cât de… neinteligentă e treaba asta. Să-mi dau cu rimei. Pentru cineva care nu e iubitul meu. Mă hotărăsc să mă rezum la un glos de buze cu aromă de cireşe, dar de îndată ce simt mirosul, mă ia cu tremurat.

Aromă de cireşe. Frunze de ceai. Prima iubire.

Mă reîntorc în dormitor, ştergându-mi glosul cu mâna, tocmai când aud un ZBANG în fereastra mea. Şi apoi văd ce se pregăteşte el să facă.

— Oh, Doamne! Nu, Cricket, nu!

— O să reziste la greutatea mea. Tu apucă de partea aceea, okay? Pentru orice eventualitate?

Ţin strâns. Şi-a scos unul dintre suporturile de haine din şifonier, bara groasă care e învelită în plastic alb, şi îl foloseşte drept punte între dormitoarele noastre.

— Ai grijă! strig eu, prea tare, iar puntea tremură.

Dar el zâmbeşte.

— E OK. Mă descurc.

Şi se descurcă. Cricket traversează rapid bara, până unde ţin eu de ea. Faţa lui e lângă a mea.

— Acum poţi să-i dai drumul, şopteşte el.

Mâinile îmi zvâcnesc de cât de tare am strâns. Fac un pas înapoi, făcându-i loc să intre. El se lasă în jos, iar picioarele lui se şterg de ale mele pe toată lungimea. Trupul meu tresaltă. E prima oară când ne atingem, după nici nu mai ştiu câtă vreme. E atât de înalt, încât inima îi bate în dreptul obrazului meu.

Inima lui.

Mă dau înapoi, buimăcită.

— Ce-a fost în capul tău? şuier eu, simţind toate neliniştile lumii. Ai fi putut să cazi şi să-ţi rupi gâtul.

— M-am gândit c-ar fi mai uşor să vorbim faţă în faţă. Îşi menţine vocea scăzută.

— Ne-am fi putut întâlni pe alee, să mai facem o plimbare. El ezită.

— Să mă duc înapoi?

— Nu! Adică… nu. Eşti deja aici.

O bătaie în uşa mea ne sperie şi mai tare pe amândoi.

— Lola? zice Nathan. Am auzit o bufnitură. Eşti bine? Ochii mei se măresc, de disperare. Părinţii mei mă vor

OMORÎ dacă vor găsi un băiat venit pe neaşteptate în camera mea. Chiar dacă e Cricket! îl împing pe podea, în spatele patului meu, unde nu poate fi văzut de la uşă. Eu sar în pat şi mă rog ca Nathan să nu se întrebe ce-i cu zgomotul de arcuri.

— Am căzut din pat, zic eu, ameţită. Eram frântă de oboseală. Am avut un coşmar.

— Un coşmar?

Uşa se deschide şi Nathan bagă capul înăuntru.

— De mult n-ai mai avut aşa ceva. Vrei să vorbim?

— Nu, a fost... o prostie. Mă alerga un lup. Sau un vârcolac. Nu ştiu, ştii cum sunt visele. Sunt bine acum.

Te rooog, pleacă. Cu cât întârzie tata acolo, cu atât mai multe şanse sunt să zărească puntea.

— Sunt bine, tată. Noapte bună.

El se opreşte, atunci, resemnat, începând să închidă uşa.

— Noapte bună. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Şi aproape că s-a dus, când...

— De ce porţi ochelarii în pat?

— D... da?

Mă grăbesc să mă pipăi pe faţă.

— Oh. Uau. Trebuie să fi fost mai obosită decât am crezut.

Nathan se încruntă.

— Mă îngrijorezi, Lo. N-ai fost în apele tale în ultima vreme.

Ei, chiar nu vreau să port discuţia asta de faţă cu Cricket.

— Tată.

— E din pricina lui Norah? Ştiu că a fost mai greu de când a venit ea aici, dar.

— Sunt bine, tată. Noapte bună.

— E Max? Sau Cricket? Te-ai purtat ciudat când l-ai văzut, în seara asta, şi n-am vrut să te fac să te simţi prost când am zis...

— Noapte bună, tată.

TE ROG NU MAI VORBI.

El oftează.

— OK, Lola-aiurila. Dar dă-ţi jos ochelarii. Nu vreau să-i rupi.

Îi aşez pe noptieră, iar el pleacă. Cricket aşteaptă până când paşii ajung la palierul de dedesubt. Capul lui răsare lângă al meu şi, cu toate că ştiu că e acolo, mă face să tresar speriată.

— Tata vorbea despre.

Mă străduiesc să găsesc un răspuns care să nu mă incrimineze.

— Te-am văzut venind acasă şi asta se întâmpla în acelaşi timp în care Norah ne povestea despre o clientă imposibilă. Probabil am făcut o mutră groaznică.

Mă urăsc.

El nu zice nimic.

— Şi. Acum, ce? întreb eu.

Cricket se întoarce de la mine. Se sprijină cu spatele de marginea patului meu.

— Dacă vrei să plec, plec.

Tristeţe. Dorinţă. Un dor înăuntrul meu atât de puternic încât nu ştiu cum de-am crezut că s-ar fi stins vreodată. Mă holbez la ceafa lui şi parcă tot oxigenul a dispărut din camera mea. Inima mi s-a topit de tot. Mă înec.

— Nu, şoptesc, în cele din urmă. Tocmai ai venit.

Vreau să-l ating din nou. Trebuie să-l ating din nou. Dacă nu-l ating din nou o să mor. Întind mâna spre părul lui. Nici măcar n-o să simtă. Dar exact când mai aveam puţin şi degetele mele ajungeau la el, se întoarce.

Şi capul lui zvâcneşte înapoi, căci aproape că i-am scos un ochi.

— Iartă-mă! îmi cer iertare! şoptesc.

— Ce faci?

Dar rânjeşte, în timp ce întinde mâna să-mi scoată şi el unul. Îi prind degetul şi atunci – uite-aşa – mă ţin de el. Mâna mea e strânsă de degetul lui arătător. Dar el îmi ocheşte plasturele curcubeu.

— Aici te-ai tăiat?

— N-a fost mare lucru.

Îi dau drumul, din nou stăpână pe mine.

— Spălam vasele.

El mă priveşte frângându-mi mâinile.

— Mişto unghii, zice, în cele din urmă.

Sunt negre cu o dungă roz pe centrul fiecăreia. Şi atunci… ştiu cum pot să-l ating.

— Hei, lasă-mă să ţi le pictez şi pe-ale tale.

Deja mă ridic după oja mea favorită bleumarin. Cumva, ştiu că n-o să protesteze.

O pun pe podea, unde el încă mai stă sprijinit de patul meu. Se îndreaptă de spate.

— O să doară? întreabă el.

— Rău.

Agit sticluţa.

— Dar încearcă şi tu să-ţi înăbuşi ţipetele, că nu vreau să vină Nathan înapoi.

Cricket zâmbeşte, în timp ce întind mâna după manualul meu de chimie.

— Pune-ţi ăsta în poală, c-o să am nevoie de o suprafaţă stabilă. Acum aşază-ţi mâinile deasupra.

Suntem aproape unul de celălalt, mult mai aproape decât am fost când lucram la rochia mea.

— O să-ţi iau mâna stângă, acum.

El înghite în sec.

— OK.

Cricket o ţine uşor ridicată. În seara asta, pe dosul mâinii lui e desenată o stea. Mă întreb ce înseamnă asta, în timp ce-mi strecor mâna sub degetele lui. Mâna lui tresare violent.

— Va trebui s-o ţii nemişcată, zic eu.

Dar zâmbesc. *Contact.*

Îi pictez unghiile cu albastru „începutul Nopţii”, la lumina lunii. Încordarea noastră slăbeşte, în timp ce mă concentrez la ceea ce fac. Mişc pensula încet, cu grijă. Nu vorbim. Pielea mea şi pielea lui. Numai o carte între mâna mea şi poala lui. Îl simt uitându-se la mine tot timpul ăsta – nu la

mâinile mele, ci la faţa mea –, iar privirea lui arde ca soarele african.

Când termin, îmi ridic ochii într-ai lui. El îmi susţine privirea. Luna se mişcă pe boltă. Razele ei îi cad pe gene şi sunt din nou conştientă că sunt singură, pe întuneric, cu un băiat care odată mi-a zdrobit inima. Care m-ar săruta, dacă n-aş avea un iubit. Pe care l-aş săruta, dacă n-aş avea un

iubit.

Pe care vreau să-l sărut oricum.

Îmi muşc buza de jos. El e hipnotizat. Mă aplec, mişcându-mi rotunjimile corpului în umbra mai firavă a corpului său. Aerul dintre noi e fizic fierbinte, dureros de încins. El aruncă o privire în bluza mea. E foarte, foarte aproape de linia lui vizuală.

Îmi întredeschid buzele.

Şi atunci se depărtează, poticnindu-se.

— Vreau, zice el răguşit. Ştii că *vreau.*

Verifică stabilitatea punţii şi sare pe ea. Cricket Bell nu se uită înapoi, aşa că nu-mi vede lacrimile şiroindu-mi pe obraji. Singurul lucru pe care-l lasă în urmă e o pată de ojă albastră pe pervazul ferestrei. Un alt spirit dispărut de Halloween.

Capitolul douăzeci şi patru

— Looo-laaa. Frumoasa Lola.

Ochii lui Franko sunt roşii şi bulbucaţi. Ca de obicei.

Scormonesc prin sertarele biroului, aruncând pe podea pixurile cu pasta uscată şi manualele de utilizare prăfuite.

— Ai văzut cartuşele de tuş pentru bilete?

— Nu, dar tu ai văzut floricelele de porumb astăzi? Sunt aşa... aerodinamic înclinate. Cred c-am mâncat vreo câteva. Am coji între dinţi?

— Nicio coajă, îl reped eu.

— Ba cred că am coji între dinţi. De pildă, chiar între dinţii din faţă.

Se ridică în picioare şi îşi cercetează gura cu limba într-o dezgustătoare variantă de auto-sărut franţuzesc.

— Cordoanele sunt frumoase, în seara asta.

— Desigur. Cordoanele.

— Vreau să spun, n-aş tăia unul, dar dacă aş face-o, aş zice... ăsta-i un cordon frumos.

Pe bune, dacă nu tace mai repede, îl strâng de gât. Răbdarea mea e pusă rău de tot la încercare. Îi fac cu mâna lui St. Clair, care în seara asta rupe tichetele la intrare. Nu e nimeni în jur, aşa că se apropie agale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, voi doi trebuie să faceţi schimb de joburi, zic eu.

— Eşti frumos, St. Clair, zice Franko.

— Toată lumea e frumoasă când eşti drogat.

St. Clair se aşază pe scaunul lui Franko.

— Şterge-o.

Franko îşi târăşte greoi picioarele, îndepărtându-se.

— Mulţumesc, zic eu. Pur şi simplu. Nu pot să mă descurc cu aşa ceva în clipa asta.

El ridică din umeri, cu tot corpul.

— În clipa asta sau întreaga lună noiembrie?

— Nu începe, îl avertizez eu.

Dar e adevărat. De când cu umilirea mea completă şi totală faţă de Cricket, de acum două săptămâni – şi dispariţia lui ulterioară din viaţa mea – am fost extrem de nesuferită. Sunt suferindă şi sunt mânioasă. Nu, sunt furioasă, pentru că e vina mea prostească. M-am dat la el. Ce părere o să aibă acum despre mine? Evident, nu prea bună. L-am sunat de două ori şi i-am trimis trei mesaje de scuze, dar nu mi-a răspuns la niciunul.

Cam atât cu domnul Băiat de Treabă.

— Domnul Băiat de Treabă? întreabă St. Clair. Cine-i ăsta?

Oh, nu. Iar gândesc cu voce tare.

— Eu, mint eu. Domnul Băiat de Treabă a dispărut.

El oftează şi verifică ceasul din perete.

— Fantastic.

— Îmi pare rău.

Şi chiar vorbesc serios. Prietenii mei – Lindsey, Anna şi St. Clair – au avut cu toţii răbdare cu mine. Mai mult decât merit. I-am povestit lui Lindsey ce s-a întâmplat, dar St. Clair şi, prin el, Anna, trebuie să fi auzit o versiune sau ceva de la Cricket. Nu sunt sigură ce anume.

— Îţi mulţumesc că i-ai luat locul lui Franko. Apreciez.

Iarăşi ridicarea europeană din umeri.

Ne vedem de lucru în tăcere, ora următoare. Pe măsură ce minutele trec, mă simt din ce în ce mai vinovată. E timpul să-mi schimb atitudinea. Cel puţin, de faţă cu prietenii mei.

— Deci, zic eu, în timpul următoarei acalmii de clienţi. Cum a fost cu familia Annei? N-au venit mama şi fratele ei în vizită de Ziua Recunoştinţei?

El zâmbeşte pentru prima oară de când a intrat aici.

— I-am câştigat pe deplin. A fost o vizită excelentă.

Rânjesc şi apoi îl salut, cu o exagerată formalitate.

— Felicitări.

— Mulţumesc, zice el, cu egală atitudine. Au stat acasă la mama.

— Asta-i… ciudat.

— Nu chiar. Mama e cool, e uşor să te înţelegi cu ea.

Ridic o sprânceană, tachinându-l.

— Şi VOI doi unde aţi stat?

— Unde stăm întotdeauna.

Mă priveşte solemn:

— În dormitoarele noastre *foarte* separate.

Pufnesc în râs.

— Dar tu? întreabă el. Ţi-ai petrecut Ziua Recunoştinţei cu iubitul?

— Aă, nu.

Îndrug o explicaţie despre Norah care a fost dificilă şi Max care a fost ocupat, dar sună seacă şi forţată. Păstrăm tăcerea vreun minut.

— Cum de.

Mă chinui să găsesc cuvintele potrivite.

— Cum faceţi tu şi Anna ca relaţia voastră să meargă? La voi pare uşor.

— Să fiu cu Anna e uşor. Ea este aceea.

Aceea. Îmi stă inima. Eu am crezut că Max era acela, dar. Există şi *celălalt* acela. *Primul* acela.

— Crezi lucrul ăsta? întreb, liniştită. Într-o persoană pentru fiecare?

Ceva se schimbă în ochii lui St. Clair. Poate tristeţe.

— Nu pot vorbi pentru toată lumea, ci numai pentru mine, zice el. Dar pentru mine, da. Trebuie să fiu cu Anna. Însă de lucrul ăsta trebuie să-ţi dai seama singură. Eu nu pot răspunde în locul tău, nimeni nu poate.

— Oh.

— Lola.

Îşi apropie scaunul cu role de mine.

— Ştiu că situaţia e ca naiba, acum. Şi în numele prieteniei şi al dezvăluirilor complete, am trecut şi eu prin ceva asemănător, anul trecut. Când am întâlnit-o pe Anna, eu eram cu altcineva. Şi a durat foarte mult până mi-am găsit curajul să rup mâţa-n două. Dar va trebui să rupi şi tu mâţa-n două.

Înghit în sec.

— Şi care e mâţa?

— Trebuie să fii sinceră cu tine însăţi.

— Lola. Arăţi… altfel.

În după-amiaza următoare, sunt pe treptele intrării lui Max, fară perucă şi machiaj fistichiu. Port o fustă scurtată şi o bluză simplă, iar părul meu natural e lăsat liber, pe umeri.

— Pot să intru?

Am emoţii.

— Bineînţeles.

Se dă la o parte şi intru.

— Johnny e acasă?

— Nu, sunt singur.

Max se opreşte puţin:

— Taţii tăi ştiu că eşti aici?

— Nu-i nevoie să ştie unde sunt eu tot timpul.

Clatină din cap:

— Aşa e.

Mă îndrept spre canapeaua lui, ridic cartea lui Noam Chomsky de pe măsuţa de cafea, o răsfoiesc şi o aşez la loc.

Nu ştiu de unde să încep. Sunt aici pentru răspunsuri. Sunt aici să aflu dacă el este acela.

Max se uită ciudat la mine, atent la altceva decât la prezenţa mea neaşteptată. Asta mă face să mă simt şi mai încordată.

— Ce-i? întreb. Ce e cu privirea asta?

— Scuze. Arăţi… un pic mai tânără, azi.

Inima mi se strânge.

— E chiar aşa de rău?

— Nu. Eşti frumoasă.

Şi-mi dăruieşte splendidul lui început de zâmbet.

— Vino aici.

Max se lasă să cadă pe canapeaua lui veche, iar eu mă strecor în braţele lui. Stăm aşa, în tăcere. El aşteaptă să continui să vorbesc, conştient că mă aflu aici cu un motiv. Dar eu nu pot articula cuvintele. Am crezut că, odată ce voi fi aici, va fi de ajuns. Am crezut că o să ştiu din clipa în care îl voi vedea.

De ce e atât de greu de văzut adevărul?

Îmi plimb degetele pe pânzele lui de păianjen tatuate la

încheietura mâinii. Max închide ochii. Îl mângâi uşor pe băiatul în costum de lup, de la îndoitura cotului său. El scoate un geamăt, iar buzele noastre se întâlnesc. Mă ridică în poala lui. Sunt neajutorată şi dusă de val.

— *Lolita,* şopteşte el.

Şi tot corpul meu îngheaţă.

Max nu bagă de seamă. Îmi ridică marginea fustei şi asta e de ajuns ca să mă trezească. Mi-o smucesc înapoi, în jos. El tresare.

— Ce-i? Care-i problema?

Abia îmi pot ţine vocea în frâu.

— Pe care dintre ele, Max?

— Pe care dintre ce anume? E neobişnuit de zăpăcit. Despre ce vorbim?

— Pe care Dolores Noian o iubeşti tu? Eşti îndrăgostit de mine, Lola? Sau eşti îndrăgostit de Lolita?

— Şi *asta* ce vrea să însemne?

— Ştii foarte bine ce vrea să însemne. Mă numeşti Lolita, dar te porţi ciudat când nu sunt costumată şi când îmi arăt vârsta. Deci pe care? îţi plac eu cea mai în vârstă sau eu cea mai tânără?

Un gând şi mai urât îmi apare în minte:

— Sau mă placi numai pentru că sunt tânără?

Max e furios. Mă dă la o parte din poala lui şi se ridică în picioare.

— Chiar vrei discuţia asta? în clipa asta?

— Când ar fi un moment mai potrivit? Când, Max?

El îşi ia bricheta de pe măsuţă.

— Credeam că trecuserăm de problema cu vârsta. Credeam că era un amănunt care-i deranja pe alţii.

— Nu vreau decât adevărul. Mă iubeşti pe mine? Sau îmi iubeşti vârsta?

— Cum DRACU' poţi să spui asta?

Max azvârle bricheta în capătul celălalt al camerei.

— În caz că ai uitat, dă-mi voie să-ţi amintesc. Tu m-ai cucerit pe mine. Eu n-am vrut asta.

— Cum adică „n-ai vrut asta”? Nu m-ai vrut pe minei

— N-am zis asta! izbucneşte el. Oh, te-am vrut. Dar tipii

ca mine n-ar trebui să se încurce cu fete ca tine, nu-i aşa? Nu despre asta vorbim? Doamne. Nu ştiu ce vrei să auzi de la mine. Se pare că orice răspuns ţi-aş da, tu îl vei socoti greşit.

Adevărul mă izbeşte cu un pumn drept în plex. *Orice răspuns e cel greşit.*

— Ai dreptate, şoptesc eu.

— Cred şi eu că am dreptate.

O pauză.

— Stai. Am dreptate în ce sens?

— Nu există niciun răspuns. Nu există. În niciun caz asta nu poate sfârşi bine.

El se uită fix la mine. Pentru câteva momente, niciunul dintre noi nu mai zice nimic.

— Nu vorbeşti serios, zice el, în cele din urmă.

Mă silesc să mă ridic.

— Ba cred că da.

— Crezi că da.

Expresia i se înăspreşte.

— După părinţii tăi. După masa în familie de duminică? Ai idee ce eforturi am făcut ca să fiu cu tine?

— Tocmai asta el N-ar fi trebuit să „faci eforturi” cu…

— Am avut de ales?

Max se apropie de mine.

— Da. Nu! Nu ştiu.

Tremur:

— Eu doar încerc să fiu sinceră.

— Oh! nasul lui e la doi centimetri distanţă de al meu. Hai să fim sinceri.

Înghit anevoie nodul din gât.

— *Sincer,* zice el, nu ştiu cine eşti. De fiecare dată când te văd, eşti cineva diferit. Eşti o mincinoasă, eşti o prefăcută. În pofida a ceea ce-ţi închipui tu, în pofida a ceea ce ţi-au spus taţii tăi, nu eşti cu nimic specială. Eşti doar o fetiţă cu o mulţime de probleme. *Asta* e ceea ce cred eu despre tine.

Şi-n clipa aceea… mi se face negru înaintea ochilor.

— Iubire, izbucnesc eu. Am crezut că mă iubeşti.

— Şi eu am crezut, de asemenea. Îţi mulţumesc c-ai făcut lucrurile atât de limpezi.

Mă dau îndărăt, îngrozită. Pentru un moment nebunesc, îmi vine să mă arunc la picioarele lui şi să-l implor să mă ierte. Să-i promit să voi fi altcineva, să-i promit că voi fi o singură persoană.

Max îşi încrucişează braţele.

Şi atunci… îmi vine să-i fac rău.

Mă apropii înapoi de el, cu nasul meu în faţa nasului său.

— Ştii ceva? îi răspund şuierat. Sunt o mincinoasă. Într-adevăr îmi place Cricket Bell. Ai dreptate. M-am întâlnit cu el în tot timpul ăsta! Şi el a fost în dormitorul meu, iar eu am fost într-al lui. Şi îl vreau pe el, Max. Îl vreau.

El tremură de furie.

— Ieşi. Afară.

Îmi înşfac poşeta şi trântesc uşa de perete.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, zice el, cu vocea ucigător de scăzută. Nu însemni nimic pentru mine. Înţelegi?

— Da, spun. Îţi mulţumesc c-ai făcut lucrurile atât de limpezi.

Capitolul douăzeci şi cinci

Sunt ameţită. Văd pete. Mă împiedic. Să merg pe jos sau cu autobuzul? Merg pe jos. Da, o să mă duc pe jos până acasă. Dar atunci văd autobuzul şi, cumva, sunt în autobuz şi plâng de mama focului. Un hipster cu o mustaţă ironică se mută pe un scaun mai încolo. Un bărbat mai în vârstă, cu o şapcă de base-ball, se încruntă la mine, iar femeia cu jachetă matlasată arată de parcă e gata să spună ceva. Mă întorc cu spatele la ei şi continui să plâng.

Şi apoi trag de cordon şi cobor din autobuz, împleticindu-mă pe deal în sus. Către casă. Mă simt de parcă îmi sfâşie cineva cu ghearele stomacul, pieptul, inima. De parcă măruntaiele mi-au fost smulse din corp şi cusute pe piele, ca să-şi bată joc lumea de mine.

Cum a putut? Cum a putut să-mi spună lucrurile alea?

Cum s-a putut ca viaţa mea să se schimbe atât de drastic, atât de rapid? într-o clipă, eram foarte bine împreună. În clipa următoare... oh, Doamne. S-a sfârşit. Vreau să mă bag în pat şi să dispar. Nu vreau să văd pe nimeni. Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Nu vreau să mă gândesc la nimic, nu vreau să fac nimic.

Max. Îmi strâng mâinile la piept. Nu pot să respir.

Intră în casă, Dolores. Mai ai puţin şi ajungi.

Sunt la numai două case distanţă, când îi văd. Familia Bell. Sunt prinşi într-o discuţie aprinsă, în mijlocul micii lor alei de maşini. Domnul Bell – înalt şi slab ca gemenii, dar cu păr cărunt – clatină din cap şi face semne spre stradă.

Doamna Bell – mai scundă, dar cu acelaşi păr negru al gemenilor – îşi freacă tâmplele cu degetele. Calliope stă cu spatele la mine, cu mâinile în şolduri. Iar Cricket... se uită drept la mine. Pare şocat, fară îndoială atât de brusca mea apariţie, cât şi de modul în care arăt. Restul corpului său se întoarce către mine, ceea ce dă la iveală o altă surpriză.

Un copil se ţine de pantalonii lui.

Îmi ascund faţa cu o perdea de păr şi urc în fugă treptele

spre casa mea. Familia Bell s-a oprit din vorbă. Se uită cu toţii la mine şi îmi ascultă suspinele înăbuşite. Arunc o privire spre ei, când deschid uşa. E şi Alexander acolo. Fratele mai mare al gemenilor. Nu-l zărisem fiindcă stătea în spatele lui Cricket şi e mai scund cu câţiva centimetri.

Copilul. Aşa e. Fiica lui Aleck, Abigail.

Max. Numele lui mă sfâşie din nou ca un bici, iar familia Bell e uitată. Trântesc uşa şi fug în dormitorul meu. Nathan aude tropăitul meu pe scări şi vine după mine.

— Ce-i, Lola? Care-i problema, ce s-a întâmplat?

Îmi încui uşa şi mă lipesc de ea. Mă scurg pe podea. Nathan bate în uşă şi continuă să pună întrebări, iar, curând, Andy şi Norah i se alătură. Coada lui Betsy bate rapid în perete.

— MAX ŞI CU MINE NE-AM DESPĂRŢIT, OK? LĂSAŢI-MĂ ÎN PACE.

Ultimul cuvânt mi se taie, când nodul din gât mi-l blochează. Se aud murmure agitate de partea cealaltă. Pare că Norah îi împinge de-acolo pe părinţii mei şi aud plăcuţele de identificare ale lui Betsy zornăind după ceilalţi, la parter.

Holul e cufundat în tăcere.

Sunt singură. Sunt cu adevărat singură.

Mă arunc pe pat, cu pantofi cu tot. Cum a putut Max să fie atât de crud? Cum am putut eu să-i plătesc cu atâta cruzime? Are dreptate. Sunt o mincinoasă, şi sunt o prefăcută, şi... nu sunt specială. *Nu am nimic special.* Sunt o fată proastă care plânge în patul ei. De ce se tot întoarce viaţa mea în punctul ăsta? După Cricket, în urmă cu doi ani. După Norah, cu aproape două luni în urmă. Şi acum, după Max. O să fiu *mereu* fata care plânge în patul ei.

Gândul acesta mă face să plâng şi mai amar.

— Lola?

Nu sunt sigură cât timp a trecut, până ce aud vocea reţinută dincolo de fereastra mea.

— Lola?

Mai tare. Încearcă a treia oară, un minut mai târziu, dar nu mă ridic. Ce convenabil din partea lui Cricket să apară

acum, când nu l-am mai văzut de două săptămâni. Când nu mi-a răspuns la telefon. Când sufletul lui e mai albastru decât albastrul, mai negru decât negrul.

Sunt o persoană rea.

Nu, Max e o persoană rea. E dificil, e condescendent, e gelos.

Dar eu sunt mai rea. Sunt un copil jucându-mă de-a costumarea, care nici măcar nu se poate recunoaşte pe sine sub propria costumaţie.

Capitolul douăzeci şi şase

Latura raţională din mine ştie că am nevoie de un soi de descărcare. Dar nu mai pot plânge. Sunt golită. Sunt secătuită. Şi nu mă pot mişca.

Nu c-aş vrea.

Pentru că aşa stă treaba cu depresia. Când o simt profund, nu vreau să-i mai dau drumul. Devine confortabilă. Vreau să mă înfăşor în ea, să mă las sub greutatea ei apăsătoare şi s-o respir până în adâncul plămânilor mei. Vreau s-o hrănesc, s-o cresc, s-o cultiv. E a mea. Vreau să am grijă de ea, să mă fure somnul în braţele ei şi să nu mă trezesc multă, multă vreme.

Am petrecut mult timp în pat, săptămâna asta.

Când dormi, nimeni nu te pune să faci nimic. Nu aşteaptă nimeni ceva de la tine. Şi nu trebuie să mai ai de-a face cu niciunul dintre necazurile tale. De aceea, m-am târât la şcoală, şi m-am târât la muncă. Şi am dormit.

Max s-a dus. Şi nu doar în sensul că nu mai e iubitul meu, ci în sensul că a *plecat.* Am rugat-o pe Lindsey să-mi recupereze un manual pe care-l lăsasem în apartamentul lui, iar colegul lui de cameră a zis că a părăsit oraşul, marţi. Johnny n-a spus unde s-a dus Max.

A fugit în lume, în cele din urmă. Fără mine.

Mi-ar plăcea să nu doară atât când mă gândesc la el. Şi nu sunt supărată pentru că aş vrea să fiu cu el, chiar nu vreau, dar el a însemnat atât de mult pentru mine, atâta timp. El era viitorul meu. Şi acum nu mai e nimic. Eu i-am dăruit totul, iar acum el e nimic. El a fost primul meu bărbat, ceea ce înseamnă că nu voi putea niciodată să-l uit, în schimb eu îi voi pieri din amintire. Curând, voi fi doar o altă crestătură pe răbojul patului său.

N-am ştiut că era cu putinţă să urăşti şi în acelaşi timp să suferi pentru cineva. Eram convinsă că Max şi cu mine vom fi împreună pentru totdeauna. Nimeni nu mă credea. Noi

urma să le dovedim că se înşelau, în schimb noi am fost cei care s-au înşelat. Sau poate eu sunt singura care m-am înşelat. Oare Max s-a gândit la mine ca a lui pentru totdeauna?

Răspunsul la întrebarea asta e prea dureros, şi-ntr-un sens şi-n celălalt, pentru a-l putea gândi.

Părinţii mei sunt îngrijoraţi, dar m-au lăsat în pace ca să mă pot vindeca. De parcă e posibil să te vindeci vreodată când ai inima frântă.

E aproape miezul nopţii – nici vineri, nici sâmbătă – şi Luna e din nou plină. Tradiţional, fermierii numesc Luna plină din decembrie Luna Rece, sau Luna Nopţilor Lungi. Amândouă mi se par potrivite, în noaptea asta. Deschid larg fereastra ca să-i absorb mai bine răceala persistentă, ca să o folosesc pentru a mi-o hrăni pe a mea, dar e o greşeală prostească. Îngheţ. Şi am avut altă tură nesfârşită la cinematograf, şi sunt epuizată, şi n-am nici puterea s-o închid la loc.

Dar nu pot să dorm.

Materialul mătăsos al rochiei mele Maria Antoaneta, aranjată frumos în jurul mesei mele de cusut, luceşte cu ape palide, albăstrii, în lumina lunii. E atât de aproape de final. Petrecerea oficială de iarnă e încă la o lună şi jumătate distanţă, a fost timp destul.

Nu mai contează. N-o să mă duc.

Şi nici măcar nu-mi pasă că n-am un partener. Ceea ce mă doare e ideea că mi-aş putea face apariţia îmbrăcată în ceva atât de ridicol. Max a avut dreptate. Balul e stupid. Colegele mele de clasă nu vor fi impresionate de rochia mea; or să fie nemiloase. Nu ştiu de cât timp mă uit la faldurile ei, când o lumină galbenă se aprinde dincolo de fereastra mea.

— Lola?

O chemare în noapte.

Închid ochii. Nu pot vorbi.

— Ştiu că eşti acolo. Vin la tine, bine?

Înţepenesc când *TRANC-nl* punţii-şifonier loveşte fereastra mea. El m-a strigat şi weekendul trecut, dar mam

prefăcut că nu l-am auzit. Ascult puntea gemând sub greutatea lui şi, în clipa următoare, aterizează fară zgomot pe podeaua mea.

— Lola?

Cricket e în genunchi, la marginea patului meu. Simt asta.

— Sunt aici, şopteşte el. Poţi să vorbeşti cu mine sau nu, dar sunt aici.

Închid ochii mai strâns.

— St. Clair mi-a povestit ce s-a întâmplat. Cu Max.

Cricket aşteaptă să spun ceva. Văzând că tac, continuă:

— Îmi… îmi pare rău că nu te-am sunat înapoi. Am fost supărat. I-am povestit lui Calliope despre noaptea aceea, în dormitorul tău, iar ea a luat foc. A zis că te avertizase să stai departe de mine şi atunci ne-am certat la cuţite. Eram furios că ea vorbise în spatele meu şi eram furios şi pe tine, că nu-mi spuseseşi nimic. De parcă… ai fi crezut că n-aş fi putut să mă descurc.

Mă fac ghem. *De ce nu* îi spusesem lui? Pentru că nu voisem să-şi dea seama că acuzaţiile ei erau reale? Pentru că mă temusem că el avea s-o asculte pe ea, în defavoarea mea? Sunt aşa o ticăloasă. Şi mi-e frică de Calliope tot atât cât îi e şi ei frică de mine.

— Dar… asta e partea a doua.

Îl aud foindu-se în genunchi, agitat.

— Ceea ce încercam să-ţi spun – la ce voiam să ajung – e că m-am gândit mult la toate şi, de fapt, nu sunt deloc supărat pe tine. Sunt supărat pe mine însumi. Eu sunt cel care a venit pe fereastra ta. Eu sunt cel care nu poate sta deoparte. Şi toate încurcăturile astea sunt din vina mea.

— Cricket. Nu e vina ta, spun eu cu glas jalnic.

El tace. Deschid ochii şi descopăr că mă priveşte. Îl privesc şi eu.

— Luna e strălucitoare în seara asta, zice, în cele din urmă.

— Dar e rece.

Lacrimile şi-au găsi din nou drumul. Îmi curg pe obraji.

Cricket întinde mâna şi mă mângâie pe gât. Urcă apoi

spre bărbia mea şi spre obraz. Închid ochii la insuportabila senzaţie a degetului mare care-mi şterge lacrimile. El apasă uşor. Întorc capul şi ajung să mi-l sprijin în palma lui. El îmi susţine greutatea mai multe clipe.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus că am vorbit cu Calliope, şoptesc eu.

El îşi retrage mâna, cu grijă, şi observ din nou o stea desenată pe dosul palmei lui.

— Sunt supărat doar că a vorbit cu tine, în primul rând. N-o privea pe ea.

— Era doar îngrijorată pentru tine.

Pe măsură ce cuvintele îmi ies din gură, îmi dau seama că le cred.

— Şi avea tot dreptul să fie îngrijorată. Nu sunt tocmai o persoană bună.

— Nu-i adevărat, zice el. De ce spui asta?

— Am fost o iubită îngrozitoare pentru Max.

Urmează o lungă tăcere.

— L-ai iubit? întreabă el, liniştit.

Înghit în sec.

— Da.

Cricket pare nefericit.

— Şi îl mai iubeşti? întreabă.

Dar mai înainte să pot răspunde, adaugă, dintr-o suflare:

— Lasă, nu vreau să ştiu!

Şi deodată Cricket Bell e în patul meu, pieptul lui e lipit de al meu, pelvisul lui împinge într-al meu, iar buzele lui le caută pe ale mele.

Simţurile mele explodează. Îl doresc de atâta vreme.

Şi am nevoie să aştept încă puţin.

Îmi strecor mâna între gurile noastre, la ţanc. Buzele lui sunt moi în palma mea. Încet, foarte încet, las mâna jos.

— Nu, nu-l mai iubesc pe Max. Dar nu vreau să-ţi dăruiesc această Lola zdrobită, golită. Vreau să mă ai când sunt plină, când pot să-ţi dau şi eu ceva înapoi. În clipa asta nu am prea mult de dat.

Trupul lui Cricket e nemişcat, dar pieptul lui bate cu putere lipit de al meu.

— Dar o să mă vrei, într-o bună zi? Sentimentele pe care le-ai avut odinioară pentru mine… nici astea n-au rămas?

Inimile noastre bat în acelaşi ritm nebunesc. Cântă acelaşi cântec.

— N-au dispărut niciodată, zic eu.

Cricket a rămas toată noaptea. Şi, cu toate că n-am mai vorbit şi cu toate că n-am făcut nimic altceva decât să vorbim, e exact ceea ce am nevoie. Prezenţa liniştitoare a unui corp în care am încredere. Şi când adormim, dormim duşi.

De fapt, dormim atât de profund, încât nici nu vedem când răsare soarele.

Nu auzim ibricul de cafea fluierând la parter.

Şi nu-l auzim pe Nathan decât când e chiar lângă noi.

Capitolul douăzeci şi şapte

Nathan îl apucă pe Cricket de umeri şi-l aruncă jos din patul meu. Cricket se ghemuieşte într-un colţ, în timp ce eu mă zbat să găsesc cea mai apropiată pereche de ochelari. Toată pielea îmi arde.

— Ce dracului se întâmplă aici? S-a furişat înăuntru în timp ce. Nathan îşi curmă vorbele. A observat puntea. Se îndreaptă hotărât spre Cricket, care se face atât de mic încât devine aproape de înălţimea lui Nathan.

— De cât timp te caţeri în dormitorul fiicei mele, mă rog? De zile? De săptămâni? De *luni?*

Cricket e atât de ruşinat şi speriat că nici nu poate vorbi.

— Nu. Oh, Doamne, nu. Domnule. Îmi pare rău, domnule.
Andy vine în fugă în cameră, răvăşit de somn şi înnebunit.

— Ce se întâmplă?

Îl vede pe Cricket apărându-se de Nathan.

— *Oh.*

— Fă ceva! îi spun eu lui Andy. O să-l omoare!

O expresie ucigaşă fulgeră şi pe faţa lui Andy şi îmi aduc aminte de ceea ce spusese Max, de mult, că era mult mai rău să ai de-a face cu doi taţi excesiv de protectori. Însă expresia dispare şi face un pas, şovăielnic, spre Nathan.

— Scumpule. Şi eu vreau să-l omor. Dar hai să vorbim întâi cu Lola.

Nathan e înspăimântător de nemişcat. E atât de furios, încât nu i se descleştează gura:

— Tu. Afară.

Cricket se repede la fereastră. Ochii lui Andy se fac cât cepele când vede puntea, dar tot ce spune este:

— Pe uşa din faţă, Cricket. Ieşi pe uşa din faţă.

Cricket îşi ridică ambele mâini şi, în lumina zilei, e prima oară când văd că are încă urme rămase de ojă albastră pe unghii.

— Vreau doar să ştiţi că n-am făcut nimic, decât am vorbit şi ne-am culcat – dormit dormit, adaugă el repede.

Cu ochii închişi, cu mâinile fiecare la el şi cu vise. Vise inocente. N-aş face niciodată ceva pe la spatele vostru. Adică, nimic dezonorabil. Adică…

— Cricket, îl implor eu.

El se uită la mine, nefericit.

— Îmi pare rău.

Şi apoi se repede pe scări şi la uşa de la intrare. Nathan iese val-vârtej din camera mea şi uşa dormitorului principal se trânteşte cu zgomot.

Andy tace o bună bucată de vreme. În cele din urmă, oftează:

— Ai chef să explici de ce exista un băiat în patul tău, în dimineaţa asta?

— N-am făcut nimic. Trebuie să mă crezi! A venit aici numai pentru că ştia că sunt tristă. A vrut doar să se asigure că sunt bine.

— Dolores, aşa profită băieţii de fete. Sau de alţi băieţi, adaugă el. Te atacă atunci când eşti cu garda jos, când te simţi vulnerabilă.

Aluzia mă enervează:

— Cricket n-ar profita niciodată de mine.

— S-a urcat în patul tău perfect conştient că tu suferi pentru altcineva.

— Şi n-am făcut nimic decât să vorbim.

Andy îşi încrucişează braţele.

— De cât timp se petrece asta?

Îi spun adevărul. Vreau ca el să mă creadă, ca să-l creadă şi pe Cricket nevinovat.

— Nu s-a mai întâmplat decât o dată. Dar atunci n-a rămas peste noapte.

El închide ochii.

— A fost înainte sau după ce te-ai despărţit de Max?

Bag capul între umeri.

— Înainte.

— Şi i-ai spus lui Max?

Mi se adânceşte mai mult între umeri.

— Nu.

— Şi asta nu te-a făcut să te întrebi dacă nu era ceva în

neregulă?

Plâng.

— Suntem prieteni, tată.

Andy pare îndurerat, când se aşază pe marginea patului meu.

— Lola. Toată lumea, cu mic cu mare, ştie că băiatul ăsta e îndrăgostit de tine. Şi tu ştii că e îndrăgostit de tine. Dar oricât de greşit a fost din partea lui să se afle aici, e cu mult mai rău că tu l-ai lăsat. Aveai un iubit. Ce-a fost în mintea ta? Nu poţi să-i faci cuiva aşa ceva. N-ar fi trebuit să-i faci aşa ceva niciunuia dintre ei.

N-aş fi crezut că era cu putinţă să mă simt mai rău decât mă simţeam deja.

— Ascultă.

Expresia de pe faţa lui Andy sugerează că mai degrabă ar mânca sticlă decât să spună ce urmează să-mi spună:

— Ştiu că ai crescut. Şi, oricât de greu mi-ar fi, trebuie să accept că există unele… lucruri pe care le faci. Dar eşti o tânără femeie inteligentă şi noi am discutat despre asta, aşa că ştiu că

— De acum încolo – o să iei decizia corectă.

Oh, Doamne. Nu mă pot uita la el.

— Dar trebuie să înţelegi că partea asta e dificilă pentru noi, mai ales pentru Nathan. Norah era de vârsta ta când a fugit de acasă şi a rămas însărcinată. Însă cu mine poţi vorbi. Vreau să vorbeşti cu mine.

— OK.

Abia izbutesc să rostesc cuvântul.

— Şi nu vreau să mai găsesc niciodată un băiat în camera ta, m-ai înţeles?

Aşteaptă până când eu dau din cap, după care se ridică în picioare.

— Bine. O să stau de vorbă cu Nathan, să văd ce pot să fac. Dar să nu-ţi închipui, nici măcar pentru o secundă, c-ai să scapi uşor cu asta.

— Ştiu.

Se îndreaptă spre uşă.

— Niciodată. Înţelegi?

— Dar… dar când o să fiu căsătorită?

— O să cumpărăm o cabană. Soţul tău poate dormi în ea, când te vizitează.

Nu mă pot abţine. Scot un pufnet înăbuşit de râs. El se întoarce şi mă îmbrăţişează.

— Nu glumesc, spune.

Pedeapsa soseşte după-amiază. Sunt consemnată până la sfârşitul vacanţei de iarnă ce urmează. Încă o lună de stat acasă. Dar, pe cinstite, nici măcar nu-mi pasă. Abia cealaltă jumătate a pedepsei – cea nerostită – mă face să mă simt îngrozitor.

Părinţii mei nu mai au încredere în mine. Trebuie să le-o câştig înapoi.

Toată ziua, încerc să-l prind pe Cricket la ferestrele noastre, dar el nu intră niciodată în dormitorul lui. Pe la ora trei, îi văd silueta trecând rapid prin dreptul ferestrei de la bucătăria lui, aşa că ştiu că e încă acasă. De ce mă evită? Se simte prost?

E supărat? Oare părinţii mei i-au sunat pe ai lui? Aş muri să aflu că i-au sunat pe domnul şi pe doamna Bell, dar nu pot să întreb, pentru că, dacă n-au făcut-o, le-aş putea da eu ideea.

Sunt la pământ până seara, când se aprind luminile din camera lui Cricket. E puţin trecut de opt. Îmi arunc deoparte tema de la literatură şi dau fuga la fereastră, iar el e deja la a lui. Deschidem în acelaşi timp şi aerul înceţoşat al serii explodează… de vaiete.

Cricket o ţine pe fiica lui Aleck, din nou.

— Scuze! strigă el. Nu-mi dă voie s-o las jos!

— E în regulă! strig şi eu.

Şi atunci îmi dau seama de ceva. Închid fereastra cu zgomot. Cricket pare speriat, dar ridic un deget şi-i mimez O SECUNDĂ. Smulg o pagină din caietul meu cu spirală şi scriu repede pe ea cu un marker gros, violet. Ridic mesajul la geam.

PĂRINŢII MEI!!! VORBIM MAI TÂRZIU? FĂRĂ COPIL!!!

El pare uşurat. Şi apoi panicat, când trânteşte şi el fereastra, închizând-o. Minutul următor musteşte de

tensiune, în timp ce aştept ca părinţii mei să dea buzna în dormitor. Nu vin. Dar chiar şi cu ferestrele noastre închise, îi aud plânsetele lui Abigail. Cricket o joacă pe genunchi, îi vorbeşte, dar faţa lui rămâne schimonosită de nefericire.

Unde e Aleck? Sau nevasta lui Aleck? N-ar trebui ei să se ocupe de treaba asta?

Calliope dă năvală pe uşa lui Cricket. O ia pe Abigail de la el, iar Abigail urlă mai tare. Ambii gemeni se crispează, iar Calliope i-o pune din nou în braţe lui Cricket. Copila devine mai liniştită, dar continuă să plângă. Calliope aruncă o privire în direcţia mea. Încremeneşte, iar eu îi fac timid cu mâna. Ea se încruntă.

Cricket îi zăreşte expresia şi spune ceva care o face să plece grăbit. Lumina din dormitorul ei se aprinde, o secundă mai târziu. El se întoarce spre mine, încă săltând-o pe Abigail, când intră doamna Bell. Trag repede draperiile. Indiferent ce se petrece acolo, nu vreau ca mama lui să creadă că iscodesc.

Mă aşez din nou la eseul meu de cinci paragrafe, dar nu mă pot concentra. Senzaţia aceea cunoscută, îngreţoşătoare de vinovăţie. Când îi văzusem pe toţi membrii familiei Bell pe alee, săptămâna trecută, erau în mod clar tulburaţi de ceva. Şi eu nu-l întrebasem pe Cricket despre ce fusese vorba. El stătuse în dormitorul meu o noapte întreagă, iar mie nici nu-mi trecuse prin minte să întreb. În vreme ce el e întotdeauna preocupat de ceea ce se întâmplă în viaţa mea. Sunt atât de egoistă.

Un nou adevăr mă izbeşte: nu sunt demnă de el.

Luminile camerei lui se sting, iar întunericul brusc acţionează ca o confirmare a temerilor mele. El e prea bun pentru mine. E drăguţ, şi bun, şi sincer. Cricket Bell are integritate. Iar eu nu-l merit. Dar… îl vreau oricum.

E cu putinţă să câştigi pe cineva?

El nu se întoarce decât peste aproape două ceasuri. În clipa în care e înapoi, deschid din nou fereastra. Cricket o deschide pe a lui. Epuizarea şi-a făcut loc între sprâncenele lui, iar umerii îi sunt căzuţi. Chiar şi o şuviţă de păr i-a coborât pe frunte. Eu nu văzusem *niciodată* să-i atârne

părul lui Cricket.

— Îmi cer iertare.

Vocea lui e obosită. Vorbeşte încet, conştient că ameninţarea parentală n-a trecut.

— Pentru noaptea trecută. Pentru azi dimineaţă, pentru seara asta. Părinţilor tăi nu le-a trecut, nu-i aşa? Sunt aşa un idi...

— Te rog, încetează. Nu trebuie să-ţi ceri iertare.

— Ştiu. Regula noastră.

E posomorât.

— Nu. Adică, nu-ţi cere iertare pentru noaptea trecută. Sau pentru azi-dimineaţă. Eu am vrut să fii aici.

El îşi ridică ochii. Încă o dată, intensitatea privirii lui îmi face inima să bată neregulat.

— Eu... sunt cea care trebuie să-şi ceară iertare. Ştiam că se întâmplă ceva la tine în familie şi n-am întrebat. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

— Lola, cuta dintre sprâncenele lui se adânceşte mai mult. Tu treci printr-o perioadă dificilă. Nici nu m-aş aştepta să te gândeşti la familia mea în momentul ăsta. Ar fi o nebunie.

Chiar şi atunci când greşesc, el îmi găseşte scuze. Nu îl merit.

Şovăi.

Să-l câştig.

— Deci. Ce se întâmplă? Asta dacă vrei să-mi spui. Dacă nu, o să înţeleg.

Cricket îşi sprijină coatele de pervaz şi se uită la cerul nopţii. Steaua de pe mâna lui stângă s-a decolorat de la spălat, dar mai e încă acolo. Aşteaptă atât de mult până să răspundă, încât încep să mă întreb dacă m-a auzit. Un corn de ceaţă se tânguie în depărtare, aproape de coastă. Ceaţa se furişează în dormitorul meu, aducând cu ea parfumul de eucalipt.

— Fratele meu şi-a părăsit soţia, săptămâna trecută. Aleck a luat-o pe Abby şi or să stea aici până când se gândeşte el ce să facă mai departe. Nu e într-o formă grozavă, aşa că trebuie cumva să avem grijă de amândoi,

în momentul de faţă.

— Unde e soţia lui? De ce a luat el copilul?

— Ea e încă în apartamentul lor. Trece printr-o… criză existenţială.

Îmi cuprind trupul cu braţele.

— Asta ce înseamnă? E lesbiană?

— Nu.

Cricket îşi coboară ochii de la cer ca să-mi arunce o privire şi văd că e stingherit.

— E mult mai tânără decât Aleck. S-au căsătorit, a rămas însărcinată, iar acum se revoltă împotriva acestei noi vieţi. Stă prin oraş până târziu, merge la petreceri. Weekendul trecut. Fratele meu a descoperit că îl înşela.

— Îmi pare rău.

Mă gândesc la Max. La Cricket în dormitorul meu.

— Asta-i groaznic.

El ridică din umeri şi îşi întoarce privirea.

— De aceea am venit, în cele din urmă, acasă. Ştii, ca să ajut.

— Asta înseamnă că eşti încă certat cu Calliope?

— Poate. Nu ştiu.

Cricket îşi trece degetele prin părul său negru, iar şuviţa care căzuse se ridică din nou.

— Uneori, ea face lucrurile atât de dificile, mai mult decât s-ar cuveni să fie. Dar bănuiesc că şi eu fac exact acelaşi lucru, în momentul ăsta.

Îngădui gândului să rămână în aer, şi mintea mi se întoarce la Max. Se umple cu fantezii ruşinoase, îndepărtate, despre viitorul nostru.

— Tu crezi… că soţia lui Aleck face asta pentru că s-a căsătorit când era prea tânără?

— Nu, s-au căsătorit prea greşit. Singura persoană din familia mea care a crezut că avea să dureze a fost Aleck, dar era limpede că nu ea era persoana potrivită, nu era aceea.

Aceea. Din nou.

— De unde ştii? Că nu era ea persoana potrivită pentru el?

Acum se uită la mâinile lui, frecându-le încet una de alta.

— Pur şi simplu nu aveau acea. Magie care vine din interior. Ştii? Niciodată nu părea uşor.

Vocea mea devine abia şoptită.

— Crezi că lucrurile trebuie să fie uşoare? Ca să meargă?

Cricket ridică brusc capul, holbând ochii în timp ce pricepe despre ce-i vorba.

— NU. Adică, da, dar. Uneori există nişte. Circumstanţe atenuante. Care împiedică relaţia să fie uşoară. Pentru o vreme. Dar apoi oamenii depăşesc aceste… circumstanţe… şL..

— Deci tu crezi în a doua şansă?

Îmi muşc buza.

— În a doua, a treia, a patra. De oricâte este nevoie. Oricât ar dura. Dacă persoana e cea potrivită, adaugă el.

— Dacă persoana este. Lola?

De data asta, îmi susţine privirea drept.

— Numai dacă cealaltă persoană este Cricket.

Capitolul douăzeci şi opt

Cricket nu e singurul pe care trebuie să-l câştig. Trebuie să câştig înapoi încrederea părinţilor mei.

Sunt o fiică bună, *sunt.* Am o mulţime de defecte, dar continui să fiu la zi cu temele, să fac treburile gospodăreşti, protestez rar şi ţin la ei. Sunt una dintre puţinele persoane de vârsta mea cărora într-adevăr le pasă ce cred părinţii despre ele. Prin urmare, mă îmbrac ca o persoană responsabilă (în negru complet, foarte serios), învăţ ca nebuna pentru examenele de sfârşit de an şi fac tot ce-mi cer ei. Chiar şi-atunci când e groaznic. De pildă, când trebuie s-o duc pe Cerurile către Betsy la plimbarea de seară, târziu, şi sunt patru grade afară, ceea ce, apropo, am făcut în fiecare seară, săptămâna asta.

Vreau ca părinţii mei să-şi aducă aminte că sunt o fată bună, pentru ca astfel să-şi aducă aminte că şi Cricket e un băiat bun. Mai mult decât bun. El a venit pe la noi, ca să-şi ceară iertare, oficial, de la ei, cu toate că nu cred c-a folosit la ceva. Numele lui e încă interzis în casa noastră. Chiar şi după ce doamna Bell i-a spus lui Andy ce se întâmplase cu Aleck, iar părinţii mei căinaseră familia, la cină, continuau să sară peste numele lui Cricket. Ziceau ceva de genul „Calliope şi… *hmph”.*

Bine măcar că domnul şi doamna Bell nu aflaseră ce se întâmplase. Părinţii mei nu-i sunaseră. Probabil trebuie săi mulţumesc lui Andy pentru asta, poate chiar şi lui Norah. Ea s-a purtat surprinzător de cool vizavi de toată povestea.

— Dă-le timp, mi-a zis ea. Nu grăbi nimic.

Ceea ce eu ştiam că e nevoie, oricum. De timp.

Amintirea lui Max este încă amară şi puternică. Nu mi-am dat seama că era posibil să suferi de o despărţire atât de urâtă, când tu erai cel care punea capăt relaţiei. Şi sunt foarte sigură că eu sunt cea care a pus capăt relaţiei. Cel puţin, eu am făcut primul pas.

După care el a făcut şi el pasul, dar mai bine.

Mă simt groaznic pentru cum s-a sfârşit şi pentru că nam fost sinceră cu el când eram împreună. Vreau să-mi cer iertare. Poate dac-aş scăpa de sentimentele astea neplăcute, aş fi în stare să merg mai departe. Poate atunci n-ar mai durea, ori de câte ori mintea mea îi invocă numele. I-am lăsat mai multe mesaje pe căsuţa vocală, dar el nu m-a sunat. Şi e tot plecat din oraş. M-am dus chiar la Amoeba, ca să-l întreb pe Johnny.

Ultimele cuvinte ale lui Max nu-mi dau pace. Nu sunt nimic pentru el? Deja?

Nu sunt pregătită pentru Cricket, iar programul lui e plin, oricum. Cu Aleck prea deprimat ca să-i dea atenţie lui Abigail, fetiţa hotărâse că următorul lucru bun era Cricket. E acasă pentru vacanţa de iarnă – amândoi suntem în vacanţă – şi rareori îl văd fară Abby atârnându-i în braţe sau înfăşurată de picioarele lui. Recunosc sentimentul ăsta, nevoia asta, dinăuntrul ei. Şi eu mi-aş dori să fie cineva de care să mă pot agăţa.

Lindsey mă ajută. Mă sună în fiecare zi şi vorbim despre… nu despre Max. Nici despre Cricket. Deşi m-a anunţat, foarte spăsită, că se va duce la petrecerea de iarnă a şcolii. L-a invitat pe Charlie şi bineînţeles că el a spus da. Sunt fericită pentru ea.

O persoană poate fi tristă şi fericită în acelaşi timp.

Mi-am mutat rochia Maria Antoaneta, peruca şi crinolina în biroul lui Nathan, respectiv în camera lui Norah. Nu-mi place să le văd. Poate c-o să termin rochia mai târziu, pentru Halloweenul de la anul. Poate s-o poarte Lindsey. Dar eu tot n-o să mă duc la bal şi cel puţin ştiu că asta a fost decizia corectă. Ultimele câteva săptămâni de şcoală au fost jalnice.

— Cine a murit şi te-a trecut la goth? m-a luat Marta peste picior, strâmbând din nas la îmbrăcămintea mea complet neagră.

Prietenele ei, cea mai populară gaşcă din Harvey Milk Memorial, i-au ţinut isonul şi, curând, toată lumea mă acuzase c-aş fi goth, ceea ce – deşi nu e adevărat – ar fi fost bine. Cu excepţia faptului că puştii goth m-au acuzat că

aş fi o simulantă.
— Nu sunt goth. Şi nu sunt în doliu, am stăruit eu.
Cel puţin, noua mea garderobă mă ajută să nu mai bat la ochi în cartier. Iarna, Castro se transformă într-o mare de haine negre. Negrul mă ajută să dispar şi chiar nu vreau să fiu văzută acum. E uimitor cum hainele influenţează modul în care lumea te vede – sau *nu te vede.* Deunăzi, aşteptam autobuzul lângă Malcolm de la Hot Cookie. El mi-a servit zeci de prăjiturele curcubeu M&M şi întotdeauna dezbăteam împreună meritele lui Lady Gaga faţă de Madonna, dar nu m-a recunoscut.
E ciudat. Eu, adevărata eu, şi sunt necunoscută.
Cei câţiva care mă recunosc întotdeauna mă întreabă dacă mă simt bine. Şi nu că m-aş simţi grozav, dar de ce toată lumea presupune că s-a întâmplat ceva rău pentru că nu sunt costumată? Agentul nostru bancar a mers până într-acolo încât i-a mărturisit preocuparea sa lui Nathan. Tata s-a întorc acasă îngrijorat şi a trebuit să-l asigur, încă şi încă o dată, că sunt bine.
Sunt bine.
Nu sunt bine.
Cum sunt?
Licăririle beculeţelor de Crăciun şi pâlpâirile lumânărilor din menorah în ferestrele caselor, din magazine, din baruri, cluburi şi restaurante… toate par false. Forţate. Şi eu sunt nefiresc de scoasă din sărite de bărbatul îmbrăcat ca o sexy Crăciuniţă, împărţind ciubuce în formă de bastoane în faţa farmaciei Walgreen şi strângând bani pentru caritate.
Îmi petrec pauza de lucru în cinematograf – mi-am luat ture suplimentare ca să-mi umplu timpul liber – şi urmărindu-l pe Cricket. În timpul zilei, de regulă îl pot zări prin vreuna dintre ferestrele casei Bell jucându-se cu Abigail. Abby are părul de culoarea nisipului, ca tatăl şi bunicul ei, dar are ceva dulce şi pur în zâmbet care-mi aminteşte de unchiul ei. El o ia în braţe şi o scoate la plimbare în fiecare zi.
Uneori, înşfac o haină şi alerg după ei. Am mers cu ei în parc, să ne dăm în leagăne, la bibliotecă să căutăm cărţi

ilustrate, şi la Spike's, pentru un expresso (Cricket şi cu mine) şi un omuleţ de turtă dulce bio (Abby). Încerc să ajut. Vreau să-l câştig, să-l merit. El întotdeauna mă întâmpină cu un zâmbet, dar e imposibil să mă înşel în legătură cu examinarea tăcută care urmează. De parcă s-ar întreba dacă acum sunt OK. Dacă azi e ziua. Şi-mi dau seama, după expresia lui, mereu un pic nedumerită şi tristă, că ştie că nu e.

Mi-ar plăcea să nu se mai uite la mine aşa. Am devenit faţa lui de ecuaţie dificilă, din nou.

Serile, după ce Abby s-a culcat, îl văd meşterind în dormitorul lui. Nu pot să-mi dau seama ce anume face, trebuie să fie ceva mic, dar semnele certe de ansambluri mecanice şi piese – inclusiv obiecte desfăcute şi demontate pentru componente – rămân împrăştiate pe biroul lui. Asta mă face fericită.

Crăciunul trece ca şi Ziua Recunoştinţei, fară vreo surpriză. Mă duc la muncă – cinematografele sunt întotdeauna ticsite în ziua de Crăciun –, iar Anna şi St. Clair sunt amândoi acolo. Ei încearcă să mă înveselească inventând un joc, în care primim un punct de fiecare dată când cineva se plânge de preţul biletului sau strigă la noi pentru că nu mai găseşte bilete la un spectacol. Cine are cele mai multe puncte la sfârşitul zilei primeşte punguţa cu jeleuri gumate cu aromă de lychee, pe care St. Clair a găsit-o în sala doisprezece. Nu e cine ştie ce premiu. Dar ajută.

Directorii au cumpărat căciuliţe Moş Crăciun pentru toţi angajaţii, să le poarte obligatoriu. A mea este una roz-intens. Apreciez intenţia, dar mă simt ridicol.

La mine se ţipă cel mai mult. Câştig jeleurile de lychee.

Ziua de Revelion. E frig, dar e soare, aşa că o scot pe Betsy în Parcul Dolores. Ea adulmecă după locuri pe coasta dealului pe care poate să le marcheze, când aud un subţirel:

— O-la!

E Abby. Sunt măgulită că mi-a spus pe nume. La un an şi jumătate, vocabularul ei nu e imens. O rupe la fugă spre mine de pe terenul de joacă. E îmbrăcată cu un tutu violet.

Cricket vine cu paşi mari în urma ei, cu mâinile în buzunare, zâmbind.

Mă las în genunchi ca s-o îmbrăţişez pe Abby, iar ea se aruncă în braţele mele, aşa cum numai copiii mici fac.

— Ce faci? întreb eu.

Ea întinde mâna după agrafa turcoaz cu strasuri din părul meu. Am uitat să mi-o dau jos. Norah – NORAH, dintre toţi oamenii – mi-o dăruise pe neaşteptate, la micul dejun. „E Anul Nou”, a zis ea. „N-o să mori dacă sclipeşti, azi.”

Cricket o ridică în braţe pe Abby mai înainte să-mi poată smulge agrafa.

— Gata, gata. Abigail Bell, *destul.*

Dar râde la ea. Ea îi zâmbeşte înapoi.

— Ţi-ai făcut chiar o nouă cea mai bună prietenă, zic eu.

Expresia lui se schimbă în regret.

— Copiii au gusturi îndoielnice.

Eu râd. E prima oară, după câte îmi pot aminti, când râd săptămâna asta.

— Totuşi are un gust grozav la accesoriile. De păr, continuă el.

Betsy se întoarce cu burta în sus la el, şi el o scarpină. Brăţările lui curcubeu şi elastice tremură pe blana ei neagră. Tot dosul mâinii stângi, inclusiv degetele, e înţesat cu simboluri matematice şi calcule. Abby se apleacă, şovăielnic, să-mi mângâie câinele.

— Mă bucur să te văd iarăşi cu ceva sclipitor, adaugă el.
Râsul mi se opreşte brusc şi obrajii mi se roşesc.

— Oh. E o prostie, ştiu. E Anul Nou, aşa că Norah s-a gândit…

Cricket se încruntă şi se ridică. Umbra lui se întinde, lungă şi subţire, spre infinit în spatele lui.

— Am vorbit serios. Mă bucur să văd un picuţ de Lola strălucind.

Încruntătura se preface într-un zâmbet blând.

— Îmi dă speranţe.

Şi nu pot să explic de ce, dar sunt gata să plâng.

— Dar am fost eu. M-am străduit atât de mult să fiu eu. Una mai bună.

El ridică sprâncenele.
— Pe ce planetă Lola Noian nu poartă… culoare?
Arăt spre costumul meu.
— Am ăsta şi pe alb, ştii.
Gluma eşuează sec. El se căzneşte să nu spună ceva. Abby se ciocneşte de piciorul lui stâng şi îl apucă strâns cu toată puterea ei. El o ridică şi o ţine pe şold.
— Spune-o şi gata, zic eu. Indiferent ce e.
Cricket dă din cap, încet.
— OK.
Îşi adună gândurile, înainte să continue. Vorbeşte cu precauţie.
— Asta cu să fii o persoană bună, sau o persoană mai bună, sau indiferent pentru ce-ţi faci tu griji şi încerci să îndrepţi? N-ar trebui să schimbe cine eşti. Înseamnă să devii mai mult ca tine însăţi. Dar… eu n-o cunosc pe această Lola.
Simt că mi se opreşte inima. Mă ia cu leşin. Este exact ce obişnuia să zică Max.
— Ce-i? se alarmează Cricket. Când a spus el asta?
Roşesc din nou şi îmi cobor privirea în iarbă. Mi-aş dori să nu mai gândesc cu voce tare când sunt tulburată.
— Nu l-am revăzut, dacă la asta te referi. Dar a zis. Înainte. Că, întrucât eu mă costumam, el nu ştia cine sunt eu cu adevărat.
Cricket închide ochii. Tremură. Îmi ia un moment să-mi dau seama că tremură de furie. Abby se zvârcoleşte în braţele lui. O supără.
— Lola, mai ţii minte când mi-ai spus că aveam un talent?
Înghit:
— Da.
Ochii lui se deschid şi se fixează într-ai mei.
— Şi tu ai unul. Şi poate că unii cred că dacă porţi un costum înseamnă că încerci să-ţi ascunzi adevărata identitate, dar eu cred că un costum e mai fidel decât ar putea vreodată să fie hainele obişnuite. Spune într-adevăr ceva despre persoana care îl poartă. Eu o cunoşteam pe

acea Lola, pentru că ea îşi exprima dorinţele şi visurile astfel ca întreg oraşul să le poată vedea. Ca eu să le pot vedea.

Inima îmi pulsează în urechi, în plămâni, în gât.

— Mi-e dor de Lola aceea, zice el.

Fac un pas spre el. Lui i se taie respiraţia.

Şi apoi face un pas spre mine.

— Ohhhh, zice Abby.

Ne uităm în jos, uimiţi să descoperim că ea e încă pe şoldul lui, dar arată cu mâna spre cerul alb de iarnă. Faimosul stol de papagali sălbatici ai oraşului San Francisco trece deodată în zbor peste Parcul Dolores, într-un vârtej de pene verzi. Aerul e plin de fâlfâit de aripi şi ţipete gălăgioase, şi toată lumea din parc se opreşte ca să urmărească spectacolul. Surprinzătorul vârtej dispare peste clădiri la fel de rapid cum a venit.

Mă întorc iar spre Abby. Neaşteptata explozie de culoare, zgomot şi frumuseţe în lumea ei a amuţit-o.

Capitolul douăzeci şi nouă

E duminică seara, înainte de reînceperea şcolii, iar părinţii mei sunt la o întâlnire. Eu îmi petrec timpul cu Norah. Ne uităm la un maraton de emisiuni de redecorare a casei, dându-ne ochii peste cap din motive diferite. Norah crede că locuinţele renovate arată burgheze şi, prin urmare, anoste. Şi eu cred că arată anoste, dar numai din pricină că fiecare designer pare să lucreze după acelaşi manual obosit de design interior.

— Îmi place că te văd arătând iarăşi ca tine însăţi, zice ea, în timpul unei pauze de reclame.

Port o perucă albastră, o rochie cu volane Swiss Heidi şi mânecile de la un pulover second-hand auriu sclipitor. Le-am decupat şi le folosesc ca jambiere aurii sclipitoare. Pufnesc:

— Da, ştiu cât de mult îţi place cum mă îmbrac eu.

Ea rămâne cu ochii la televizor, dar în voce i se simte din nou acreala tipic Norah:

— Nu e cum m-aş îmbrăca *eu,* dar asta nu înseamnă că nu apreciez stilul. Nu înseamnă că nu-mi placi pentru cine eşti.

Şi eu rămân cu ochii la televizor, dar simt o gheară în piept.

— Deci, spun eu, câteva minute mai târziu, când emisiunea reia ceea ce văzuserăm deja. Ce s-a întâmplat cu apartamentul? A stabilit Ronnie o dată de mutare?

— Da. O să plec pe la sfârşitul săptămânii.

— Oh. Asta-i chiar… curând.

Ea pufneşte. *Pufnirile ei seamănă cu ale mele.*

— Curând nu-i destul de repede. Nathan a fost sufocat de prezenţa mea din clipa în care am sosit.

Şi iat-o pe nerecunoscătoarea Norah pe care o ştiu.

Deodată, plecarea ei iminentă e bine-venită. Însă eu doar clatin din cap şi ne uităm la restul episodului într-o tăcere nemulţumită, începe încă o pauză publicitară.

— Ştii secretul ghicitului viitorului? întreabă ea, din senin.
Mă adâncesc între pernele canapelei. Iar începem.
Norah se întoarce spre mine.
— Secretul e că eu nu citesc în frunzele de ceai. Nici ghicitorii în palmă nu citesc în palmă, nici ghicitorii de tarot nu citesc în cărţi. Noi citim oamenii. Un ghicitor bun citeşte persoana care stă în faţa lui. Eu studiez semnele din frunzele lor şi le folosesc ca să dau o interpretare aşa cum ştiu eu că ar vrea să audă persoana respectivă.
Se apleacă spre mine.
— Oamenii preferă să dea bani când aud ceea ce vor să audă.
Mă crispez, încredinţată că nu vreau să aud ce-o să urmeze.
— Să zicem că vine o femeie, continuă ea. Fără verighetă, cu bluză strâmtă şi sânii urcaţi până la bărbie. Mă întreabă de viitorul ei. Aceasta este o femeie care vrea să-i spun că e pe cale să întâlnească pe cineva. Şi, de obicei, dacă bluza e destul de strâmtă şi cu încrederea dobândită dintr-o avere bunicică, vrei să ştii ceva? Probabil va întâlni pe cineva. Acuma, se prea poate să nu fie cineva-ul potrivit, dar tot înseamnă că prezicerea s-a adeverit.
Încruntătura mea se adânceşte. Mă uit îndârjit la ecranul televizorului, dar reclamele pâlpâitoare îmi îngreunează concentrarea.
— Deci… când te-ai uitat la mine, ai văzut pe cineva care voia certuri, confuzie şi despărţiri? Şi ai vrut să se adeverească?
— Nu.
Norah se dă mai aproape de mine.
— Tu ai fost altfel. Nu am multe ocazii să vorbesc cu tine şi să fii cu adevărat dispusă să asculţi ce am de spus. Să-ţi ghicesc în frunzele de ceai a fost o oportunitate. Nu ţi-am spus ce voiai să auzi. Ţi-am spus ceea ce aveai nevoie să auzi.
Sunt derutată şi rănită.
— Aveam nevoie să aud lucruri rele?
Ea pune o mână peste a mea. E osoasă, dar cumva şi

caldă. Mă întorc spre ea, iar privirea ei e plină de înţelegere.

— Relaţia ta cu Max se destrăma, zice ea, folosindu-şi vocea de ghicitoare. Şi am văzut că aveai pe cineva cu mult mai special aşteptând imediat în urmă.

— Cireaşa. Chiar ai ştiut ce simţeam pentru Cricket pe atunci.

Ea îşi retrage mâna.

— Doamne, şi poştaşul ştia ce simţeai pentru el. Şi e un băiat bun, Lola. A fost o prostie din partea ta să te laşi prinsă cu el în pat – ştii că Nathan şi Andy sunt stricţi ca naiba în privinţa tâmpeniei ăsteia –, dar ştiu că el e bun. Or să se dea şi ei pe brazdă, în cele din urmă. Şi mai ştiu că şi tu eşti bună.

Nu zic nimic. Ea crede că sunt o persoană bună.

— Ştii care-i cel mai mare regret al meu? întreabă ea. Că te-ai transformat în persoana asta strălucitoare, frumoasă, fascinantă… şi eu nu am niciun merit pentru vreuna dintre calităţi.

Am un nod în gât.

Norah îşi încrucişează braţele şi întoarce capul.

— Taţii tăi mă calcă pe nervi, dar sunt părinţi grozavi. Am noroc că sunt părinţii tăi.

— Ei ţin şi la tine, ştii. Eu ţin la tine.

Ea tace, neclintită. Risc şi, pentru prima oară de când eram mică, mă lipesc de ea. Umerii ei tari se topesc lângă mine.

— Să mai vii să ne vizitezi, zic eu. După ce te muţi.

Luminile reclamelor pâlpâie.

Pâlpâie.

Pâlpâie.

— OK, zice ea.

Sunt în dormitorul meu, mai târziu în seara aceea, când sună telefonul. E Lindsey.

— Dacă mă gândesc mai bine, începe ea, poate că n-ar trebui să-ţi spun.

— Ce?

Tonul ei neobişnuit de tulburat îmi dă imediat fiori reci.

— Ce să-mi spui?

Trage adânc aer în piept.

— Max s-a întors.

Mi se scurge tot sângele din faţă.

— Ce vrei să spui? De unde ştii?

— Tocmai l-am văzut. Mama şi cu mine eram la cumpărături în Misiune, şi deodată l-am văzut, trecând pe Valencia.

— El te-a văzut? Ai vorbit cu el? Cum arăta?

— Nu, nici vorbă. Şi arată ca întotdeauna.

Sunt stupefiată. De cât timp se întorsese? De ce nu sunase? Continuarea tăcerii lui înseamnă că trebuie să fi spus adevărul: *Nu mai sunt nimic pentru el.*

În ultima vreme, am petrecut mai multe ore – o dată, chiar o zi întreagă – fară să mă gândesc la el. Asta e o redeschidere a rănii, dar cumva… lovitura nu e atât de zdrobitoare cum credeam c-o să fie. Probabil m-am împăcat cu ideea că nu sunt nimic pentru Max.

— Mai poţi să respiri? întreabă Lindsey. Respiri?

— Respir.

Şi chiar respir. O idee încolţeşte rapid în mintea mea.

— Ascultă, trebuie să plec. Trebuie să fac ceva.

Înşfac o haină de imitaţie de blană şi portofelul meu şi mă reped spre uşă când aud un eline slab.

Mă opresc.

Cline, zice din nou geamul meu. *Cline. Cline.*

Inima îmi tresaltă. Deschid fereastra şi Cricket pune jos cutia de scobitori. Poartă o eşarfa roşie şi un soi de jachetă militară albastră. Şi atunci observ sacul de piele atârnat pe umărul lui, iar lovitura asta este zdrobitoare. Vacanţa lui sa terminat. Se întoarce la Berkeley.

Braţele îi cad pe lângă corp.

— Arăţi incredibil.

Oh. Aşa-i. A trecut o lună de când nu m-a văzut îmbrăcată în altceva decât în negru. Îi zâmbesc sfios.

— Mulţumesc.

Cricket face semn spre haina mea.

— Te duci undeva?

— Da, mă pregăteam să ies.

— Mai înainte de asta, ne întâlnim pe trotuar? S-ar supăra părinţi tăi?

— Ei nu sunt acasă.

— OK. Ne vedem peste un minut?

Dau din cap şi cobor grăbită scările.

— Mă întorc într-o oră, îi spun lui Norah. E ceva ce trebuie să fac. În seara asta.

Ea închide sonorul televizorului şi ridică o sprânceană în direcţia mea.

— Ieşirea asta misterioasă are legătură cu un anumit băiat?

Nu sunt sigură la care dintre ei se referă, dar… ambele variante sunt corecte.

— Da.

Mă studiază pentru câteva secunde chinuitoare. Dar apoi dă din nou drumul sonorului la televizor.

— Numai să te întorci înainte să vină Andy şi Nathan acasă. Nu vreau să fiu nevoită să dau explicaţii.

Cricket mă aşteaptă la capătul scării. Silueta lui mlădioasă pare elegantă în lumina lunii. Privirile noastre sunt fixate una în cealaltă în timp ce cobor cele douăzeci şi una de trepte până la trotuarul din faţa casei.

— Mă întorc la şcoală, zice el.

Fac semn din cap spre geanta lui.

— Am ghicit.

— Am vrut doar să-ţi spun la revedere. Înainte de plecare.

— Mulţumesc.

Îmi scutur capul, tulburată.

— Adică… mă bucur. Nu că pleci. Dar că m-ai găsit înainte să pleci.

El îşi vâră mâinile în buzunare.

— Da?

— Da.

Rămânem tăcuţi, câteva momente. Încă o dată, simt un uşor miros de săpun şi de ulei de mecanisme. Simt o tresărire nervoasă înăuntrul meu.

— Deci… încotro?

Face semn spre ambele direcţii ale trotuarului:

— Unde te duci?

Arăt în partea opusă aceleia în care o va lua el ca să ajungă la tren.

— În partea aceea. E, ăă, o treabă neterminată de care trebuie să mă ocup.

Cricket ştie, după ezitarea mea, despre ce vorbesc. Mă tem că o să-mi spună să nu mă duc – sau, mai rău, c-o să mă roage să mă însoţească –, însă el doar face o pauză. După care spune:

— OK.

Încredere.

— O să te întorci curând? întreb eu.

Întrebarea îl face să zâmbească.

— Promiţi că n-ai să mă uiţi cât sunt plecat?

Îi răspund tot cu un zâmbet:

— Promit.

Şi în timp ce mă îndepărtez, îmi dau seama că habar nam cum voi reuşi să încetez de a mă gândi la el.

Spaima nu mă cuprinde decât în momentul în care ajung la apartamentul lui şi văd familiarele stucaturi cafenii pe ziduri şi tufa de leandru roz. Ridic ochii spre apartamentul lui Max. Lumina este aprinsă, şi în spatele draperiilor se vede mişcare, îndoiala mi se strecoară în suflet ca o ceaţă nocivă. A fost o greşeală din partea mea să vin aici? E egoism din partea mea să vreau să-mi cer scuze, chiar dacă el nu vrea să le audă?

Urc scările întunecate care duc la uşa de la intrare. Sunt uşurată când îmi deschide el şi nu Johnny, dar uşurarea mea e de scurtă durată. Ochii ca ambra ai lui Max mă privesc mânioşi, iar mirosul de ţigări e puternic. Fără gumă mentolată, în seara asta.

— Am… am auzit că te-ai întors.

Max rămâne tăcut.

Mă silesc să-i susţin privirea împietrită.

— Nu voiam decât să-ţi spun că îmi pare rău. Îmi pare rău că am minţit şi îmi pare rău pentru cum s-au sfârşit

lucrurile. Nu m-am purtat cinstit faţă de tine.
Nimic.
— OK. Bine. Asta a fost tot. La revedere, Max.
Sunt pe prima treaptă când el strigă în urma mea:
— Te-ai culcat cu el?
Mă opresc.
— În timp ce eram împreună, adaugă.
Mă întorc şi îl privesc în ochi.
— Nu. Şi ăsta-i adevărul. Nici măcar nu ne-am sărutat.
— Acum te culci cu el?
Roşesc.
— Doamne, Max.
— O faci?
— Nu. Şi acum am plecat.
Dar nu mă clintesc. Asta e ultima mea şansă să ştiu.
— Unde ai fost în ultima lună? întreb. Am vrut să vorbesc cu tine.
— Am stat la un prieten.
— Unde?
— În Santa Monica.
E ceva în felul cum o spune, de parcă ar vrea să-l întreb.
— O… fată?
— O femeie. Şi, *da,* m-am culcat cu ea.
Max trânteşte uşa.

Capitolul treizeci

Max a ştiut întotdeauna ce să spună – şi când s-o spună – ca să facă să doară cât mai rău. Cuvintele lui sunt dureroase, dar nu-mi trebuie decât un moment ca să-mi dau seama de ce. Nu pentru că mă afectează că a fost cu o altă femeie. Ci pentru că nu pot să cred că l-am iubit vreodată. L-am privit pe Max cu o asemenea orbire voită. Cum am putut să-i ignor latura răzbunătoare? Cum am putut să mă ataşez de cineva a cărui reacţie reflexă era întotdeauna mânie şi cruzime?

Mi-am cerut scuze. El a reacţionat în modul lui caracteristic. M-am dus la apartamentul lui pentru eliberare şi am obţinut-o.

Bine că am scăpat.

Vacanţa de iarnă se sfârşeşte şi, odată cu aceasta, şi pedeapsa mea de a sta în casă. Reîncepe şcoala. Sunt surprinsă când trei dintre colegele mele – trei fete pe care nu le cunosc bine – s-au apropiat de mine, în prima zi, şi mi-au spus că sunt bucuroase să vadă că mă îmbrac din nou cum mă îmbrăcam înainte.

Asta mă face să mă simt… răsplătită. Apreciată.

Chiar şi Lindsey stă mai dreaptă şi mai mândră, o combinaţie de Charlie şi prietenii lui (care ni s-au alăturat la masa de prânz), fiindcă mă vede din nou plină de culoare. E plăcut să fie mai multe persoane în jur. Partea cea grea e aşteptarea weekendului. Îmi lipseşte şansa aceea de a-l vedea pe Cricket în orice clipă. Geamul albastru-pal al ferestrei mele pare mohorât fară el de partea cealaltă.

Vineri e cea mai lungă zi de şcoală din istoria timpului. Mă uit la ceas cu ochii cât mingile de ping-pong, înnebunind-o pe Lindsey.

— O să vină, zice ea. Răbdare, Ned.

Dar când sună clopoţelul pentru ultima oară, sună şi telefonul meu. Un mesaj de la FEMEIA TIGRU GOALĂ:

Nu vin acasă weekendul ăsta. Proiect neaşteptat. În

prima săptămână! E-o porcărie.

Lumea mi se prăbuşeşte. Dar atunci apare un al doilea mesaj:

Mi-e dor de tine.

Şi apoi un al treilea:

Sper că e ok s-o spun acum.

Inima mea e un carusel când îi scriu înapoi:

Şi mie mi-e dor de tine. O să-mi fie şi mai tare dor de tine, weekendul ăsta.

Continuăm să ne scriem mesaje tot drumul meu până acasă şi plutesc ca un norişor roz şi pufos. Îl las în pace ca să lucreze, iar el protestează timp de mai multe mesaje, care mă fac încă şi mai fericită. Toată noaptea, telefonul meu licăreşte cu noi mesaje – despre oribilii prieteni ai colegului său de cameră, Dustin, despre faptul că-i e foame, despre faptul că nu e în stare să-şi descifreze propriile notiţe. Eu îi umplu telefonul cu mesaje despre Norah care-şi strânge din nou lucrurile în cutii, despre plăcinta cu clementine de sezon a lui Andy, despre cum mi-am uitat din greşeală cartea de mate în vestiar.

Dimineaţa, părinţii mei sunt uluiţi când eu mă trezesc devreme şi-mi fac apariţia la parter, în timp ce ei sunt încă la micul dejun. Andy cercetează calendarul.

— Credeam că tura ta începe abia la patru.

— Mi-ar plăcea să mă duc la Berkeley. Doar pentru câteva ore, înainte de muncă.

Părinţii mei schimbă o privire nehotărâtă, în vreme ce Norah îşi face de lucru în camera din spatele meu.

— Oh, pentru Dumnezeu, lăsaţi-o să se ducă. O să se ducă oricum.

Ei îmi dau voie. Cu telefoane de verificare din oră în oră, dar accept condiţia cu bucurie. Mă reped afară pe uşă, când cu o decizie de fracţiune de secundă, mă întorc să iau ceva micuţ păstrat ascuns bine în sertarul meu cu ciorapi. Mi-l strecor în poşetă.

Mă opresc la Grădina Noul Seul, iar Lindsey umple o pungă mare cu mâncare la pachet, care face ca întregul vagon – în ambele trenuri care ne duc până la Berkeley – să

miroasă. Fie ce-o fi: hotărăsc să fiu curajoasă de data asta şi să-l sun când ajung la porţile căminului în care stă, dar cineva tocmai iese când sosesc eu şi nu mai e nevoie. Străbat curtea frumos amenajată şi trec de celelalte uşi la fel de uşor.

Şi apoi sunt la uşa *lui.*

Ridic mâna să bat, când o fată izbucneşte în râs de partea cealaltă. Nodurile degetelor mele ating lemnul tremurând. Să fie Jessica? Iar?

Uşa se deschide deodată şi… e Anna.

— Hei, cowboy spaţial feminin!

Deja mi-a remarcat rochia argintie cu franjuri şi cizmele de cowboy roşii. Pentru o secundă de coşmar, sunt mistuită de suspiciune, dar uşa se deschide şi mai larg şi îl văd pe St. Clair. Bineînţeles. El şi Cricket stau pe jos, sprijiniţi de o margine a patului lui Cricket. Şi apoi Cricket Bell mă vede şi atmosfera se înseninează.

Sufletul meu se înseninează, drept răspuns.

— Bună.

Sare în picioare.

— Bună, zice din nou.

— M-am temut că n-ai să ai timp să mănânci de prânz, astăzi.

Întind punga cu mâncare la pachet, dar în acelaşi timp observ mai multe cutii goale de mâncare chinezească pe podea.

— Oh.

Anna îmi rânjeşte cu strungăreaţă la vedere.

— Nu-ţi face griji. O să mănânce şi ce-ai adus tu.

— Stomacul lui e destul de înalt, zice St. Clair.

— Iar al tău e atât de pitic, zice Anna.

El îi împinge picioarele din locul de unde stă, pe podea, iar ea i le împinge pe ale lui. Sunt ca nişte căţeluşi.

Cricket mă pofteşte cu ambele braţe:

— Haide, intră, ia loc.

Mă uit în jur. Fiecare suprafaţă e ocupată.

— Ăă, stai puţin, zice el.

Un munte de foi de cursuri sunt împrăştiate pe patul lui,

pe care el le dă cu mâinile la o parte ca o lamă de buldozer.

— Uite. Ia loc aici.

— Ar trebui să mergem, zice Anna. Noi am trecut pe aici ca să-i aducem de mâncare lui Cricket şi să-l interogăm nemiloşi despre Olimpiade. Ştiai că se ţin în Franţa, anul ăsta?

Oftează şi adaugă:

— Mor să mai fac o vizită.

Iubitul ei îşi roade unghia degetului mic.

— Şi eu încerc s-o conving că, dacă se va califica în echipă Calliope, ar trebui să considerăm asta un semn şi să ne luăm o vacanţă.

Îi zâmbesc Annei:

— Norocoşilor.

St. Clair se întoarce spre Cricket, cu un deget acuzator.

— Contez pe tine ca să te asiguri că sora ta câştigă Naţionalele de weekendul viitor, bine?

Inima mea se strânge, egoist. Weekendul viitor. Şi mai mult timp departe de Cricket.

— Nu trebuie decât să ajungă pe unul dintre primele trei locuri, zice Cricket. Dar o să scot din funcţiune rotula unei adversare, dacă trebuie.

Anna îl împunge în umăr pe St. Clair:

— Haide. Nu voiai să-mi arăţi chestia aceea?

— Ce chestie?

Ea se uită la el. El se uită cu ochi mari la ea. Anna înclină capul spre Cricket şi spre mine.

— Ah, da! St. Clair se ridică. Chestia aceea.

Se reped să iasă. Uşa se închide şi St. Clair strigă:

— Lola, Cricket vrea să-ţi arate şi el chestia lui!

Izbucnesc în râs, iar ecoul paşilor lor răsună pe culoar.

Cricket îşi întoarce grăbit capul în altă parte şi pune cutia de

Bibimap în cuptorul lui cu microunde.

— Oh. Am luat ceva cu vită pentru tine, zic eu, pentru că el încălzeşte întâi mâncarea vegetariană.

El ridică din umeri şi zâmbeşte.

— Ştiu. Am văzut.

Zâmbesc şi eu şi mă aşez pe marginea patului lui.

— Deci toţi trei o să vă duceţi în Franţa, iar eu o să rămân aici? Nu-i drept.

Glumesc numai pe jumătate.

— Ar trebui să vii şi tu.

Pufnesc:

— Da, părinţii mei cu siguranţă nu vor avea absolut nimic împotrivă.

Dar Cricket pare gânditor.

— Ştii, Andy adoră patinajul artistic. Dacă ai avea un bilet gratuit, s-ar putea lăsa momit.

— Şi cum, mai exact, aş putea găsi un bilet gratuit?

Se aşază lângă mine.

— Graţie stră-stră-străbunicului meu Alexander Graham Bell, cel mai bogat mincinos din lume?

Nu mai zâmbesc.

— Cricket. N-aş accepta niciodată.

El îmi atinge una dintre cizmele de cowboy cu unul dintre pantofii lui ascuţiţi.

— Mai gândeşte-te.

Tot piciorul mă furnică de la contactul încălţăminte-încălţăminte. Îi ating şi eu pantoful înapoi. El îmi atinge cizma. Cuptorul dă alarma, iar el ezită să se ridice. Întind mâna şi îi apuc încheietura, deasupra brăţărilor şi a elasticelor.

— Nu-mi e chiar atât de foame, zic.

Cricket se uită în jos la mâna mea.

Îmi strecor arătătorul pe sub o brăţară roşie. Degetul meu îi mângâie pielea de la interiorul încheieturii, iar el scoate un sunet slab. Închide ochii. Îmi împletesc degetul înăuntrul şi-n afara brăţărilor lui, legându-mă de el. Închid şi eu ochii. Degetul meu ne conduce să ne întindem pe spate, şi stăm unul lângă celălalt, uniţi în tăcere, câteva minute.

— Unde e Dustin? întreb eu, în cele din urmă.

— Se întoarce curând. Din păcate.

Deschid ochii şi el se uită la mine. Mă întreb de cât timp stă cu ochii deschişi.

— E în regulă, zic eu. Am venit aici ca să-ţi dau cu întârziere un cadou de Crăciun.

Îşi ridică sprâncenele mirat.

Eu zâmbesc.

— Nu genul ăla de cadou.

Îmi desfac degetul de la încheietura lui şi mă răsucesc pe-o parte ca să-mi iau poşeta de pe podea. Scotocesc prin ea până găsesc micuţul obiect pe care l-am luat din sertarul cu ciorapi.

— De fapt, e mai degrabă un cadou întârziat de ziua ta.

— Cât de întârziat?

Mă răsucesc înapoi spre el.

— Întinde mâna.

El zâmbeşte. O întinde.

— Sunt sigură că nu-ţi mai aminteşti, dar în urmă cu câteva aniversări, aveai nevoie de asta.

Şi aşez micuţa cheie în palma lui.

— Lindsey şi cu mine am umblat peste tot până am găsit-o, dar apoi… n-am mai putut să ţi-o dau.

Îi cade faţa:

— Lola.

Îi închid degetele în jurul cadoului.

— Am aruncat capacul roz-metalizat de la sticle pe care mi l-ai dat, pentru că mă omora să mă uit la el. Dar n-am putut niciodată să arunc asta. Am aşteptat ca să ţi-o dau doi ani şi jumătate.

— Nu ştiu ce să zic, şopteşte el.

— Nu trebuie să mai zici nimic, adaug eu. Îţi mulţumesc că şi tu m-ai aşteptat pe mine.

Capitolul treizeci şi unu

Sâmbăta următoare, soneria de la intrare răsună devreme. Mă trezeşte dintr-un somn adânc, dar imediat adorm la loc. Sunt surprinsă când sunt zgâlţâită să mă trezesc, câteva momente mai târziu.

— Trebuie să vii jos, zice Andy. Acum.

Mă ridic în capul oaselor.

— Norah? A fost dată afară, deja?

— Calliope. E o urgenţă.

Sar din pat. O urgenţă din partea lui Calliope nu poate însemna decât un singur lucru: o urgenţă din partea lui Cricket. Ne scriseserăm mesaje pe telefon, aşa că ştiam că plănuia să vină acasă înainte de plecarea la Campionatul Naţional. Dar lumina lui era stinsă când mă întorsesem aseară de la muncă. Mi-aş fi dat seama dacă ar fi fost acasă. Şi dacă încercase să vină şi se întâmplase ceva pe drum?

— Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne.

Îmi îmbrac la repezeală un chimonou şi cobor în goană la parter, unde Calliope măsoară cu pasul livingul nostru.

Părul ei de regulă îngrijit e nespălat şi ciufulit, iar faţa îi e umflată şi roşie.

— E bine? Ce s-a întâmplat? Unde e?

Calliope se opreşte. Înclină capul, nedumerită.

— Cine?

— CRICKET!

— Nu.

Pe moment, e derutată.

— Nu e vorba despre Cricket, ci despre mine. E... asta.

Mâinile îi tremură când întinde o pungă mare, de hârtie cafenie.

Sunt atât de uşurată că nu i s-a întâmplat nimic rău lui Cricket – şi sunt atât de supărată că mă gândisem că se întâmplase ceva rău –, încât îi smulg punga din mână cam prea grosolan. Mă uit înăuntru. E plină cu voal roşu sfâşiat.

Şi apoi tresar, înţelegând.

— Costumul tău!

Calliope izbucneşte în plâns.

— Era pentru programul liber.

Scot, cu atenţie, o fâşie scânteietoare de material rupt.

— Ce s-a întâmplat?

— Abby. Ai zice că e câine, nu copil. Când mama a coborât la micul dejun, a găsit-o jucându-se în. Asta. Îmi lăsasem costumul jos, pentru spălat. Cine s-ar fi gândit că l-ar putea rupe?

Disperarea lui Calliope creşte.

— Nici măcar n-am crezut că are atâta forţă. Şi mâine plecăm! Iar croitoreasa mea e plecată din oraş şi ştiu că nu mă poţi suferi, dar eşti singura mea speranţă. Poţi să mi-l repari la timp?

Oricât de şocant e să fiu eu singura ei speranţă, nu pot să-i dau speranţe.

— Îmi pare rău, zic. Dar nu pot să-l repar în răstimpul ăsta scurt. E praf.

— Dar TREBUIE să faci ceva. Trebuie să-i poţi face ceva!

Ridic o mână de zdrenţe.

— Astea sunt destul de mari doar cât să-ţi sufli nasul în ele. Dacă le-aş coase laolaltă – chiar dac-aş putea, dar nu pot – ar arăta groaznic. N-ai putea să concurezi în aşa ceva.

— De ce nu îmbraci vreunul dintre costumele tale mai vechi? intervine Nathan.

Andy se arată oripilat:

— Nu poate face asta.

— De ce nu? întreabă Nathan. Că doar nu costumul câştigă competiţiile.

Calliope se cutremură şi atunci îmi aduc aminte de blestemul ei cu locul doi. Trebuie să fi fost deja un pachet de nervi şi acum, cu asta pe deasupra? Chiar îmi pare rău pentru ea.

— Nu, zice ea şi vocea abia i se aude. Nu pot să fac asta.

Se întoarce cu tot corpul, un gest straniu de familiar.

— Te rog.

Mă simt neajutorată.

— Va trebui să fac unul nou. N-are nici…

— Ai putea face unul nou? întreabă ea, deznădăjduită.

— Nu! zic eu. Nu e destul timp.

— Te rog, zice ea. Te rog, Lola.

Simt că înnebunesc. Vreau să ştie că sunt o persoană bună, că nu sunt lipsită de orice valoare, că îl merit pe fratele ei.

— OK. OK, repet eu.

Toată lumea se uită la mine, în timp ce eu mă uit la costumul distrus. Dacă aş avea măcar nişte bucăţi mai mari cu care să lucrez. Astea sunt atât de mici, că n-ar ajunge nici măcar să încropească un costum întreg.

Şi atunci îmi vine ideea.

— Auzi, dar costumele vechi…

Calliope scoate un geamăt.

— Nu, ascultă, zic eu. Câte ai?

Ea face un alt gest familiar, căscând gura şi încruntându-se. Faţa de ecuaţie dificilă.

— Nu ştiu. Multe. Vreo zece, pe puţin.

— Adu-le încoace.

— Nu mi se mai potrivesc! Nu le pot purta, n-o să…

— N-o să fie nevoie, o liniştesc eu. O să folosim bucăţi din ele ca să facem ceva nou.

Ea e din nou în prag de isterie.

— Mă peticeşti ca pe Frankenstein?

Dar eu devin calmă, acum, că ştiu că am un plan.

— N-o să te peticesc ca pe Frankenstein. O să te reconstruiesc.

Vine înapoi în cinci minute şi se întoarce cu Cricket. Braţele lor sunt pline până sus cu materiale supraelastice şi mărgele scânteietoare. Părul lui e tot ciufulit de după somn şi nu-şi poartă brăţările. Încheieturile îi par goale. Ochii noştri se întâlnesc, iar gândurile lui sunt limpede zugrăvite: recunoştinţă pentru că-i ajut sora şi neîndoielnicul dor.

Dorul e reciproc.

Îi conduc pe scări până în dormitorul meu. Cricket şovăie la picioarele scării, neştiind dacă are voie să urce. Andy îi dă un ghiont în spate şi eu sunt uşurată.

— Cu siguranţă o să găsim ceva în toate astea, îi spun eu lui Calliope.

Ea e încă exasperată.

— Nu-mi vine să cred că tâmpită mea nepoată mi-a făcut una ca asta.

Îmi tresar muşchii de pe faţă, dar probabil şi eu aş zice acelaşi lucru dacă aş fi în situaţia ei.

— Hai să întindem costumele ca să vedem ce avem.

— Să le întind undei

Aproape îmi pierd stăpânirea de sine când mă uit la podeaua mea şi-mi dau seama că are dreptate.

— Oh. Aşa e.

Înghesui repede grămezile de pantofi aruncaţi şi haine prin colţuri, iar Andy şi Cricket îmi dau o mână de ajutor. Nathan aşteaptă în prag, supraveghind situaţia – şi pe Cricket – îngrijorat. Când podeaua mea e destul de liberă, întindem costumele.

Toată lumea se holbează la expoziţie. E puţin copleşitor.

— Ce muzică ai? întreabă Andy.

Toate capetele se întorc brusc spre el.

— Ce-i? ridică el din umeri. Trebuie să ştim pe ce patinează înainte ca Lo să-i deseneze costumul potrivit. Ce s-o inspire?

Nathan clipeşte pierdut.

Eu zâmbesc.

— Are dreptate. Pe ce patinezi, Calliope?

— O selecţie din Romeo şi Julieta, din 1968.

— Habar n-am cum sună asta.

Fac semn spre laptopul meu.

— Downloadeaz-o.

— Pot să fac ceva mai bun.

Se aşază pe scaunul meu şi îşi introduce numele într-un motor de căutare. Una dintre primele intrări e un video de la ultimul ei concurs.

— Uită-te la asta.

Ne strângem în jurul computerului meu. Muzica e emoţionantă şi romantică. Încărcată de dramatism şi tensiune, alunecă în tristeţe şi sfârşeşte cu un puternic

crescendo în izbăvire. E frumoasă. Calliope e frumoasă. A trecut ceva vreme de când n-am mai văzut-o patinând şi nu ştiam cum a evoluat. Sau uitasem.

Sau făcusem eforturi să uit.

Calliope se mişcă uşor, cu pasiune, graţie şi încredere. E o *prima ballerina.* Şi nu-i doar modul în care patinează – dar şi expresia de pe faţa ei, pe care o imprimă şi braţelor, mâinilor, degetelor. Interpretează fiecare emoţie a muzicii. Simte fiecare emoţie a muzicii. Nu-i de mirare că şi Cricket crede în sora lui. Nu-i de mirare că el şi-a sacrificat atât de mult propria viaţă ca s-o vadă pe ea reuşind. Este extraordinară.

Videoclipul se sfârşeşte şi nimeni nu zice nimic. Până şi Nathan e vrăjit. Iar eu sunt deodată conştientă de copleşitoarea prezenţă a lui Calliope – puterea aceasta, frumuseţea aceasta

— În cameră.

Şi apoi… devin conştientă de o altă prezenţă.

Cricket stă în spatele meu. Cea mai uşoară atingere de deget pe spatele chimonoului meu de mătase. Închid ochii. Îi înţeleg impulsul, nevoia de a mă atinge. În timp ce părinţii mei izbucnesc în felicitări pentru Calliope, îmi duc o mână la spate. Îl simt tresăltând surprins, dar îi găsesc mâna şi i-o ţin. Şi îi mângâi pielea fină din mijlocul palmei. Doar o dată.

El nu scoate niciun sunet. Dar e nemişcat, absolut nemişcat.

Îi dau drumul şi deodată mâna mea e într-a lui. Repetă mişcarea. Un deget, încet, coboară în centrul palmei mele.

Eu nu pot să rămân liniştită. Tresar.

În aceeaşi clipă, doamna Bell dă năvală în dormitorul meu şi, mulţumesc cerului, toată lumea se întoarce să se uite la ea, nu la mine. Toată lumea în afară de Cricket. Privirea lui pe trupul meu e apăsătoare şi intensă.

— Cum merge? întreabă doamna Bell.

Calliope oftează.

— Tocmai începeam.

Mă reped şi încerc să mă scutur de ceea ce trebuie să fie cel mai nepotrivit sentiment din lume atunci când trei

dintre părinţii noştri sunt de faţă.

— Bună dimineaţa, doamnă Bell, zic eu. Mă bucur să vă revăd.

Ea-şi dă părul tuns după urechi şi se porneşte o discuţie aprinsă cu Calliope. De parcă eu nici nu exist. Şi sunt stingherită şi jignită. Vreau ca ea să mă placă. Cricket vorbeşte pentru prima oară de când a intrat în casa noastră.

— Mamă, nu-i grozav că Lola ne ajută?

Degetele lui caută brăţările elastice de la încheietură, pe care nu le are.

Doamna Bell îşi ridică privirea, surprinsă de intervenţia lui nepotrivită, iar apoi mă scrutează cu ochi severi. O fac să nu se simtă în largul ei. Ştie ce simt pentru fiul ei sau ce simte el pentru mine. Sau amândouă. Mi-aş dori să fi fost îmbrăcată în ceva mai respectabil. Înfăţişarea mea tocmai-sculată-din-pat mă face să mă simt un nimeni.

Nu aşa aş fi vrut să mă arăt ei.

Doamna Bell dă din cap.

— Este. Mulţumesc.

Şi se întoarce înapoi la Calliope.

Cricket îmi aruncă o privire, ruşinat, dar eu îi răspund cu un zâmbet încurajator. OK, deci trebuie să ne educăm părinţii. O să ajungem şi la asta. Mă întorc şi iau un carneţel, moment în care îi prind pe Nathan şi pe Andy schimbând o privire între ei. Nu sunt sigură ce înseamnă, dar, probabil, conţine nişte remuşcări.

Simt un fior de speranţă. Energie.

Dau să mă apuc de treabă şi lucrurile o iau razna. Toată lumea are o părere, iar a doamnei Bell se dovedeşte a fi chiar mai puternică decât a fiicei sale. Următoarea jumătate de oră e agitată, cu certuri, cu călcat pe materiale, cu rupt de costume, încerc să-i iau măsurile lui Calliope, când Andy se ciocneşte de mine şi eu mă lovesc rău de colţul biroului.

— AFARĂ, zic eu. Toată lumea, afară!

Ei încremenesc.

— Vorbesc serios, toată lumea, mai puţin Calliope. Nu pot

lucra aşa.

— PLECAŢI, zice Calliope şi ei se răspândesc.

Dar Cricket întârzie în urmă. Îi arunc un zâmbet cochet.

— Şi tu.

Zâmbeşte şi el, zăpăcit.

Nathan îşi drege glasul de pe hol.

— Practic, nici măcar n-ai voie în camera fiicei mele.

— Scuzaţi-mă, domnule.

Cricket îşi vâră mâinile în buzunare.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva.

Se uită la Calliope, dar ochii i se întorc la mine.

— Dacă oricare dintre voi are nevoie de ceva.

Pleacă şi eu rânjesc până în vârful unghiilor vopsite cu ojă sclipitoare, în timp ce reîncep să-i iau măsurile. Ea ridică un cleştişor de gene de pe măsuţa mea de toaletă şi-l bate de palmă.

De ce nu are voie fratele meu în camera ta?

— Oh. Ăă, n-am voie să primesc niciun băiat aici.

— Mă laşi? V-a prins Nathan făcând ceva? NU. Uh! Nu-mi spune.

Strâng de centimetrul de croitorie în jurul taliei ei cam prea tare.

— Au.

Nu-mi cer scuze. Termin lucrul în tăcere. Calliope îşi drege glasul, în timp ce eu notez restul măsurilor.

— Îmi cer iertare, zice ea. Drăguţ din partea ta că faci asta pentru mine. Ştiu că n-o merit.

Mă opresc din scris.

Ea trânteşte cleştişorul înapoi pe măsuţă.

— Ai avut dreptate. Am crezut că el ştia, dar n-a ştiut.

Sunt buimăcită.

— Ce să ştie?

— Că e important pentru familia noastră.

Îşi încrucişează braţele şi adaugă:

— Când Cricket a fost admis la Berkeley, în acelaşi timp eu m-am hotărât să mă întorc la fostul meu antrenor. Am vrut să mă mut înapoi aici, ca să pot sta aproape de el. Şi părinţii noştri au vrut, de asemenea.

Pare că mai are ceva de spus, aşa că aştept să continue. Ea se lasă să cadă pe scaunul de la birou.

— Uite, nu e niciun secret că eu am făcut viaţa familiei mele foarte dificilă. Există lucruri pe care Cricket nu le-a putut experimenta din cauza mea. Şi nici eu nu le-am experimentat pe ale mele, şi am urât asta, dar a fost alegerea mea. El n-a avut de ales. Şi a acceptat totul cu… exuberanţă şi cu inima deschisă. Ar fi fost cu neputinţă ca familia noastră să rămână unită, dacă nu l-am fi avut pe Cricket care să-şi asume partea cea mai grea. Să ne păstreze fericiţi.

Îşi ridică ochii spre ai mei.

— Vreau să ştii că mă simt groaznic pentru ce i-am făcut fratelui meu.

— Calliope… nu cred. Cricket nu gândeşte aşa. Ştii şi tu că nu.

— Eşti sigură?

Vocea îi e gâtuită.

— De unde ştii?

— Sunt sigură. Te iubeşte. E mândru de tine.

Tace pentru câteva clipe. Să vezi aşa o persoană puternică străduindu-se să-şi păstreze cumpătul e foarte emoţionant.

— Familia mea ar trebui să-i spună mai des ce deosebit este.

— Da, este deosebit. Şi, da, ar trebui să-i spuneţi.

— El crede că şi tu eşti. Dintotdeauna a crezut asta.

Calliope se uită din nou la mine şi adaugă:

— Îmi pare rău că m-am folosit de asta împotriva ta.

Sunt prea uluită de mărturisire ca să răspund.

Ea îşi odihneşte mâna pe costumul zdrenţuit de lângă ea.

— Răspunde-mi doar la o întrebare. Fratele meu n-a putut niciodată să te scoată din sufletul lui. Tu ai putut vreodată?

Înghit în sec.

— Există unii oameni în viaţă pe care nu poţi să ţi-i scoţi din suflet.

— Bine.

Calliope se ridică în picioare şi îmi zâmbeşte trist.

— Dar dacă-i zdrobeşti inima lui Cricket… o să-ţi zdrobesc eu faţa.

Lucrăm împreună vreo jumătate de oră, alegând bucăţi de material, răsucind ideile pe toate părţile. Ea ştie ce vrea, dar sunt măgulită să descopăr că-mi respectă părerile. Cădem de acord la un model folosind numai costumele

negre, iar ea le adună pe celelalte ca să le ducă acasă.

— Şi unde e rochia ta? întreabă ea.

N-am idee despre ce vorbeşte.

— Care rochie?

— Rochia Maria Antoaneta. Ţi-am văzut dosarul.

— Ce-ai făcut?

— Cricket l-a avut la el, la unul din concursurile mele, practic dezmierdând blestemăţia aceea. L-am tachinat fară milă, bineînţeles, dar… era interesant. Ai muncit mult la paginile acelea. El a spus că ai muncit mult şi la rochia propriu-zisă.

Îşi roteşte privirea prin cameră.

— Nu credeam că e posibil să ascunzi aşa o rochie de bal cu fustă gigantică, dar se pare că m-am înşelat.

— Oh. A, nu-i aici. Am lăsat baltă lucrul la ea. N-o să mă duc la bal.

— Cum? DE CE? ai muncit la ea o jumătate de an.

— Da, dar. E o prostie, da? Să mă duc singură?

Ea se uită la mine de parcă n-aş fi întreagă la minte.

— Atunci du-te cu fratele meu.

Sunt încântată de sugestia ei – de permisiune! —, dar deja am chibzuit la asta.

— Balul e weekendul următor. El o să fie încă în capătul celălalt al ţării, la Naţionale.

Naţionalele durează toată săptămâna. Sesiunile de antrenament, acomodarea cu gheaţa şi cu patinoarul, interviurile cu presa, două programe, plus gala, dacă ea obţine vreo medalie. Cricket o să stea cu ea întreaga perioadă, ca s-o sprijine moral.

— Oh, zice ea.

— De altfel, e o prostie, oricum.

Mă uit la însemnările pentru costumul ei şi mă trag de o şuviţă de păr.

— Ştii, marele bal. Marea rochie. Ce rost au?

— Lola, zice ea sec, nu e o prostie să vrei să te duci la un bal. Nu e o prostie să vrei să te îmbraci într-o rochie frumoasă şi să te simţi frumoasă pentru o noapte. Şi n-ai nevoie de un partener pentru asta.

Nu zic nimic.

Ea clatină din cap.

— Dacă nu te duci, atunci *eşti* fraieră. Şi nu îl meriţi pe fratele meu.

Capitolul treizeci şi doi

Lucrez toată ziua la costumul lui Calliope – descosându-le pe cele vechi, cosând noile bucăţi laolaltă, adăugând podoabe din rezervele mele – oprindu-mă doar pentru o mică pauză la fereastra mea pe la miezul nopţii. Cricket îmi ţine companie. Se apleacă sprijinindu-şi coatele de pervaz. În poziţia asta, cu braţele sale lungi şi cu degetele lungi, aduce foarte tare cu o insectă. E simpatic. Foarte simpatic.

— Îţi mulţumesc c-o ajuţi pe sora mea, zice el.

Mă aplec şi eu peste pervaz, imitându-i poziţia.

— O fac bucuroasă.

Calliope iese la fereastra ei:

— ÎNCETEAZĂ CU FLIRTUL ŞI TRECI ÎNAPOI LA LUCRU!

Gata cu pauza mea.

— Hei, Cal, strigă el.

Ea se uită peste pervaz, în timp ce el îşi scoate o brăţară elastică verde de la încheietură şi trage spre capul ei. O nimereşte în nas cu un plici ferm şi cade între casele noastre.

— Cu adevărat matur.

Ea trânteşte fereastra închizând-o.

El rânjeşte la mine.

— Care nu îmbătrâneşte niciodată.

— Am ştiut eu că purtai alea pentru un motiv.

— Ce culoare ţi-ar plăcea?

Rânjesc şi eu la el.

— Albastră. Dar nu ţinti spre faţa mea.

— N-aş face-o niciodată.

Şi lansează rapid una în spaţiul din spatele meu.

Aterizează pe covor şi eu mi-o trec pe mână.

— Eşti bun cu degetele alea.

Şi îi arunc o privire cu înţeles: *Nu mă refer la brăţările elastice.* Coatele îi alunecă de sub el.

— Noapte bună, Cricket Bell.

Trag draperiile, zâmbind.

— Noapte bună, Lola Noian, strigă el.

Brăţara de elastic e caldă încă de la pielea lui. Lucrez toată noaptea, terminând costumul când apune Luna. Mă prăbuşesc pe pat şi adorm cu cealaltă mână strângând brăţara albastră de elastic. Şi visez despre ochi albaştri şi unghii albastre şi buzele primului sărut pudrate cu cristale de zahăr albastru.

— Unde e?

— Îhm?!

Mă trezesc cu priveliştea înfricoşătoare a lui Calliope şi a mamei ei dând târcoale în jurul patului meu. Oamenii TREBUIE sa înceteze să-mi mai facă asta.

— Ai terminat? Unde e? întreabă Calliope din nou.

Arunc o privire spre ceas. N-am dormit decât două ore.

Mă rostogolesc jos din pat, pe podea.

— E-n şifonier, mormăi eu, târându-mă spre uşa acestuia. Trebuia să-l atârn frumos pe umeraş.

Doamna Bell ajunge prima la şifonier. Deschide cu un gest energic uşa şi scoate o exclamaţie.

— Ce-i? Ce are? întreabă Calliope.

Doamna Bell îl scoate şi-l ridică să-l vadă mai bine.

— Oh, Lola. E splendid.

Calliope îl dă jos de pe umeraş şi se dezbracă în modul acela în care numai fetele frumoase, atletice, pot s-o facă – fară ruşine şi cu spectatori. Eu întorc capul, stânjenită.

— Ohhh, zice ea.

Mă uit înapoi. E în faţa oglinzii mele de un stat de om. Costumul negru are mâneci lungi, strâmte, subţiri ca borangicul – delicate, sclipitoare şi seducătoare –, dar sunt mai degrabă ca mănuşile de seară fară degete, fiindcă se opresc sub umăr, expunând elegant o porţiune de piele. Body-ul are o fustă care să se *armonizeze* acestei impresii, dar decolteul e tăiat drept deasupra sânilor, iar eu am adăugat un strat subţire care să urce puţin de sub el, aşa că e cu multe breteluţe şi paiete, şi e sexy.

Efectul de ansamblu e romantic, dar… îndrăzneţ.

Calliope e încântată.

— Mă temusem că o să-mi dai ceva nebunesc, ceva Lola.

Dar ăsta mă reprezintă. Se potriveşte melodiei şi programului meu.

Şi în pofida insultei cuprinse în declaraţia ei, radiez de fericire.

— E mai frumos decât cel dinainte, îi spune doamna Bell lui Calliope.

— Credeţi? întreb eu.

— Da, răspund amândouă odată.

Mă ridic de pe podea şi inspectez costumul.

— Aş putea să-l modific puţin aici şi aici – indic două locuri –, dar… da. Cred că merge.

Doamna Bell zâmbeşte, călduros şi cu uşurare.

— Ai un talent special, Lola. Îţi mulţumesc.

Mă place! Sau cel puţin abilităţile mele de croitoreasă, dar o să mă mulţumesc şi cu atât.

Deocamdată.

Se aude o bătaie la uşa mea şi intră părinţii mei. Se întrec în *oh-uri* şi ah-uri, iar Calliope şi cu mine radiem de bucurie amândouă. Fac semne costumului pentru câteva modificări rapide, pe care le pot face într-o oră. Pe care trebuie să le fac într-o oră, pentru că atunci pleacă ei la aeroport. Îi dau pe toţi afară şi, în timp ce cos, îmi arunc mereu privirile spre fereastra lui Cricket. Nu e în cameră. Mă rog la o Lună invizibilă să-l mai văd înainte să plece.

Şaizeci de minute mai târziu, alerg pe aleea de maşini a familiei Bell. Calliope şi părinţii ei urcă în maşină ultimele valize. Aleck e acolo, cu Abby în braţe. Arată la fel de nedormit cum mă simt şi eu, dar oferă în glumă mâna lui Abby ca să ţină noul costum.

Calliope nu găseşte amuzantă gluma.

Aleck şi Abby rămân, în vreme ce toţi ceilalţi pleacă. Numai timpul îl va sili, să sperăm, pe Aleck să se mobilizeze din nou, dar Andy şi cu mine avem planuri secrete de a-i verifica. Pentru orice eventualitate. Deschid gura să întreb despre Cricket, când el vine alergând din casă.

— Am venit! Am venit!

Se opreşte abrupt, la două palme distanţă de mine, când în sfârşit observă că mai e şi altcineva pe alee.

Îmi ridic capul. Şi mai sus, până îi întâlnesc privirea.

— Treci în maşină, zice Calliope. Plecăm. Acum.

— Mai porţi încă brăţara de elastic, zice el.

— Mai port încă toate lucrurile în care m-ai văzut ultima oară.

Şi apoi îmi vine să-mi dau o palmă, pentru că n-am vrut să sune ca şi când am uitat că o purtam. Sunt foarte, foarte conştientă că port brăţara lui de elastic.

— CRICKET.

Domnul Bell, de data asta.

Am o mie de lucruri pe care vreau să i le spun lui Cricket, dar îmi dau seama că toată familia lui ne priveşte. Şi el îşi dă seama.

— Ăă, ne vedem săptămâna viitoare? întreabă el.

— Mult noroc. Surorii tale. Şi ţie. Pentru… orice.

— CRICKET! toată lumea din maşină.

— Pa, zicem amândoi odată.

El se urcă în maşină, iar Aleck se apleacă şi-i şopteşte ceva la ureche. Cricket se uită spre mine şi roşeşte. Aleck râde. Cricket trânteşte portiera, iar doamna Bell deja porneşte. Fac cu mâna. Cricket îşi ţine mâna ridicată de la revedere până când maşina dispare din vedere după primul colţ.

— Deci.

Aleck îşi fereşte capul de mâinile apucătoare ale lui Abby.

— Tu şi fratele meu, hm?

Obrajii mei iau foc.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că ţie, în mod clar, ţi s-au încins şalele şi că ar trebui să fie bărbat şi să facă un pas.

— Nu i-ai spus asta!

— Ba da. Şi dacă el nu-l face, atunci îţi sugerez să sari tu pe oasele lui. Fratele meu, în caz că n-ai observat, e cam idiot la treburile astea.

Cricket a lăsat un nou mesaj pentru mine, pe geam. E scris cu markerul lui negru obişnuit, dar cu o singură adăugire – dând cu creionul pe hârtia pusă deasupra plăcuţelor cu numele Străzii Dolores scris în relief, de la

colţul trotuarului, imprimase numele meu.
Mesajul spunea:

DU-TE LA BAL DOLORES.

Mă duc la bal.
— Am auzit despre Calliope, zice Norah, vineri seara. Locul al şaselea?
Oftez.
— Da.
În interviul de după concurs, Calliope a fost tăcută, dar stăpânită. Profesionistă.
„Sunt dezamăgită”, zisese ea, „dar sunt recunoscătoare că mai am o şansă.”
— Ruşinos, zice Norah.
— Nu s-a terminat, încă, o reped eu cu vocea tăioasă. Mai are o şansă.
Norah îmi aruncă o privire prudentă.
— Crezi că nu ştiu? Nimic nu e definitiv pierdut.
Familia mea, Lindsey şi cu mine suntem strânşi în faţa televizorului. Toată lumea lucrează la costumaţia mea Maria Antoaneta. Au mai rămas doar ultimele detalii decorative şi apreciez ajutorul lor, în timp ce aşteptăm să înceapă programul liber al lui Calliope.
Programul scurt feminin fusese acum două nopţi. Văzuserăm cum avea să se sfârşească încă de la început, din clipa în care camera de filmat se îndreptase pentru prima oară asupra lui Calliope. I se citea în ochi şi în spatele zâmbetului afişat. Frică. Muzica începuse şi a fost limpede că era ceva în neregulă.
Totul se întâmplase atât de repede.
Cele mai dificile secvenţe ale ei erau la început – cum sunt de obicei, pentru ca patinatoarea să aibă destulă forţă ca să le execute –, iar comentatorii fuseseră foarte nerăbdători să-i vadă triplu axei, pe care nu-l reuşise la pregătire.
Calliope l-a executat bine, dar a căzut la combinaţii.
Expresia de pe faţa ei – doar pentru o clipă, căci se

remontase imediat – fusese îngrozitoare. Comentatorii au scos sunete de compătimire, în timp ce ea a patinat cu curaj până în capătul celălalt al ringului, dar în livingul nostru se lăsase tăcerea. Un întreg sezon de antrenamente. Pentru nimic.

Şi apoi, ea căzuse din nou.

„Nu e vorba numai despre talent”, spusese comentatorul bărbat. „E vorba şi de cap. Ea nu e în stare să facă ceea ce lumea aşteaptă de la ea şi asta îşi spune cuvântul.”

„Nu există mai mare povară decât potenţialul”, adăugase femeia comentator.

Dar, ca şi când Calliope i-ar fi auzit, ca şi când ar fi spus destul, hotărârea i s-a accentuat în fiecare muşchi, în fiecare alunecare de patină. A reuşit o săritură în plus şi a câştigat puncte suplimentare. Ultimele două treimi au fost bune. Nu e imposibil să mai ajungă în echipa olimpică, dar va trebui să execute un program impecabil în seara asta.

— Nu mă pot uita, zice Andy, lăsând jos colţul rochiei mele Maria Antoaneta. Dacă nu ia o medalie? în costumul făcut de Lola?

Asta mă frământase şi pe mine, dar nu vreau să-l fac pe Andy încă şi mai emoţionat, aşa că îi răspund cu o ridicare din umeri.

— N-o să fie vina mea. Eu am făcut doar costumul. Ea e cea care trebuie să patineze în el.

Şi noi, ceilalţi, abandonăm lucrul la rochia mea, când camera se fixează asupra antrenorului ei, Petro Petrov, un gentleman în vârstă, cu părul alb şi o faţă îmbătrânită. El vorbeşte cu ea la marginea ringului. Ea dă din cap, şi dă din cap, şi dă din cap. Cameramanul nu reuşeşte să-i prindă bine faţa ei, dar… costumul ei arată grozav.

Sunt la televizor! Oarecum!

— Tu ai făcut ăla într-o zi? se miră Norah.

Nathan se apleacă şi mă strânge de braţ.

— E fenomenal. Sunt atât de mândru de tine.

Lindsey rânjeşte.

— Poate ar fi trebuit să-mi faci şi mie rochia.

Fuseserăm la cumpărături, la începutul săptămânii,

pentru bal. Eu sunt cea care i-a găsit rochia. E simplă – cu o croială care-i pune în valoare talia minionă – şi de aceeaşi nuanţă de roşu ca şi bascheţii ei Chucktaylor. Ea şi Charlie hotărâseră să poarte încălţări asemenea.

— O să te duci şi tu la bal? Norah e surprinsă. Credeam că tu nu te întâlneşti cu băieţi.

— Nu, zice Lindsey. Charlie e un simplu prieten.

— Un prieten drăguţ, zic eu. Cu care-şi petrece vremea în mod regulat.

Ea zâmbeşte.

— Ne purtăm normal. Şcoala e pe primul loc.

Comentatorii încep să discute din nou despre parcursul lui

Calliope. Despre cât de ruşinos e că o participantă cu aşa un talent natural întotdeauna se poticneşte. Îi critică schimbarea constantă a antrenorilor şi vorbesc fară menajamente despre o strădanie prost îndrumată pentru perfecţiune. Huiduim toţi televizorul. Mă simt din nou întristată pentru ea, pentru faptul că e obligată să trăiască mereu cu astfel de critici. Dar deopotrivă simt şi admiraţie, pentru continuarea eforturilor. Nu-i de mirare că şi-a format o carapace atât de dură.

Îmi doresc nespus ca echipa de filmare să-i arate şi familia, ceea ce nu se întâmplase DELOC în timpul programului scurt. N-ar fi trebuit ca un geamăn să fie notabil? îl sunasem, ieri, pentru că el e încă prea timid ca să mă sune. Era, se înţelege, stresat, dar eu îl făcusem să râdă. În schimb, el fusese cel care mă îndemnase s-o chem şi pe Norah, azi.

— Face parte din familie, a zis el. Ar trebui s-o încurajezi ori de câte ori poţi. Oamenii se străduiesc mai mult când ştiu că e cineva cărora le pasă de ei.

— Cricket Bell, am zâmbit eu, în telefonul meu. Cum ai ajuns tu atât de înţelept?

El a râs din nou.

— Cu multe, multe ore de observare familială.

Ca şi când cameramanul m-ar fi auzit… EL. E el! Cricket poartă o haină de lână cenuşie, cu un fular dungat înfăşurat

lejer în jurul gâtului. Părul lui e pudrat cu zăpadă, iar obrajii îi sunt roz; probabil tocmai sosise la patinoar. Este iarna personificată. Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut eu vreodată.

Camera se mută pe Calliope şi trebuie să-mi muşc limba ca să nu ţip la televizor să se întoarcă la Cricket. Petro îi ia una din mâinile încleştate ale lui Calliope, o scutură blând, şi apoi ea alunecă pe gheaţă în aclamaţiile miilor de spectatori, care o încurajează şi flutură bannere. Toată lumea din livingul meu îşi ţine respiraţia, în timp ce aşteptăm primul prim-plan cu expresia ei.

— Şi s-o urmăriţi cu atenţie, zice comentatorul bărbat.

Calliope Bell e aici ca să lupte!

Se vede în înverşunarea din ochi şi în fermitatea posturii ei, în timp ce aşteaptă să înceapă muzica. Faţa îi este palidă, buzele îi sunt roşii, iar părul ei negru e strâns bine la spate. E uluitoare şi feroce. Muzica începe şi ea se topeşte în romantismul acesteia – *este* muzica însăşi. Calliope este Julieta.

— Deschidere cu un triplu lutz cu dublu tulup, zice femeia. A căzut la asta, la Mondialele de anul trecut…

Aterizează bine.

— Şi triplu slachow… priviţi cum se apleacă, să vedem dacă va putea să-şi ia destulă înălţime ca să sfârşească rotaţia.

Aterizează pe picioarele ei.

Comentatorii îşi pierd cuvintele, vrăjiţi. Calliope nu doar că aterizează cu bine după sărituri, dar le şi interpretează. Trupul ei freamătă de intensitate şi emoţie. Îmi închipui fetele din toată America visând să devină ca ea într-o bună zi, cum visasem cândva şi eu. O splendidă suită de paşi conduc la o ameţitoare piruetă combinată. Şi curând Calliope îşi flutură braţele în triumf şi s-a sfârşit.

Un program liber impecabil.

Camera trece peste mulţimea care se bucură. Se opreşte asupra familiei. Părinţii Bell se îmbrăţişează, râzând şi plângând. Iar lângă ei, geamănul lui Calliope cu părul zbârlit urlă cât îl ţin plămânii. Inima mea cântă. Camera se

întoarce la Calliope, care strigă şi agită pumnul în aer.

Nu! înapoi la fratele ei!

Comentatorii râd.

— Excelent, zice bărbatul. Poziţiile, extensiile. Calliope Bell neîntrecută când se dezlănţuie.

— Da, dar va fi asta de ajuns ca să compenseze pentru programul ei scurt dezastruos? întreabă femeia.

— Ei bine, blestemul rămâne, răspunde el. N-a putut să execute două programe curate la rând, dar apropo de compensare. Calliope poate să-şi ţină fruntea sus. Aceasta e cea mai bună performanţă a carierei sale.

Ea îşi pune apărătorile de patine şi se îndreaptă spre sărutări-şi-lacrimi, inspirat poreclita zonă unde sunt anunţate punctajele. Oamenii îi aruncă flori şi ursuleţi de pluş, iar ea dă mâna cu mai multe persoane. Petro o ia pe după umeri şi râd fericiţi şi încordaţi, aşteptând punctajele.

Sunt anunţate, iar ochii lui Calliope se fac cât cepele.

Calliope Bell e pe locul al doilea.

Şi e în extaz pentru asta.

Capitolul treizeci şi trei

Acum e rândul perucii şi sunt… aproape fericită.

E ceva în neregulă cu reflecţia mea.

Nu e costumaţia, care ar face-o mândră şi pe Maria Antoaneta. Rochia bleu-pal este feciorelnică şi scandaloasă şi gigantică. Sunt fuste peste fuste, panglici şi festoane, mărgele şi dantelă. Pieptarul e minunat, iar corsetul stă bine strâns pe corp dedesubt, conferindu-mi o siluetă măgulitoare – părţile potrivite ale corpului sunt fie mai subţiri, fie mai rotunde. Gâtul îmi este drapat într-un colier de cristale ca diamantele, iar în urechi îmi licăresc cercei lungi ca nişte candelabre. Scânteiez toată, reflectând lumina.

Să fie machiajul?

Mi-am aplicat pudră albă, fard de obraji roşu şi glos de buze roşu-deschis. Maria Antoaneta nu avea mascara, deci m-am văzut silită să trişez la acest punct. Mi-am aplicat rimei din belşug peste o pereche de gene false. Privirea mi se ridică mai sus. Peruca albă se înalţă peste o jumătate de metru şi e împodobită cu funde bleu şi trandafiri roz, cu pene roz şi pene albastre, şi cu o pasăre cântătoare. E frumoasă. O operă de artă. Am petrecut într-adevăr *mult timp ca s-o fac.*

Şi… nu e în regulă.

— Nu mă văd, zic eu. Am dispărut.

Andy îmi desface şireturile bocancilor de luptă cu platformă, pregătindu-se să mă ajute să intru în ei. Face un semn larg.

— Ce vrei să spui? TOT ce pot vedea eşti tu.

Înghit în sec.

— Nu. E prea mult Maria şi nu destul Lola.

Se încruntă.

— Credeam că ăsta era scopul.

— Şi eu am crezut la fel, dar. M-am pierdut. Sunt ascunsă. Arăt costumată ca de Halloween..

— Când nu arăţi tu costumată ca de Halloween?

— Tată! Vorbesc serios.

Panica mea creşte rapid.

— Nu mă pot duce la bal aşa, e prea mult. Mult prea mult.

— Scumpule, strigă el la Nathan. Ar fi bine să vii până aici. Lola foloseşte cuvinte noi.

Nathan apare în pragul camerei mele şi rânjeşte când mă vede.

— Fiica noastră a spus – Andy face o pauză pentru efectul dramatic – *e prea mult.*

Amândoi izbucnesc în râs.

— NU E AMUZANT.

Şi atunci icnesc. Corsetul îmi striveşte coşul pieptului, făcând răsuflarea anevoioasă şi dureroasă.

— Hopa!

Nathan e deodată lângă mine, cu o mână pe spatele meu:

— Respiră, respiră.

Eram deja emoţionată că mă duc la bal şi o să-mi văd colegii de clasă. Măcar n-o să fiu singură – mă întâlnesc cu Lindsey şi Charlie acolo –, dar nu mă pot duce aşa. Ar fi umilitor. Am nevoie de Lindsey aici; să preia controlul. Dar ea e în mijlocul unui banchet crimă-mister, iar Charlie a pariat pe o lună de mese de prânz la şcoală că va rezolva misterul înaintea ei. Pentru Lindsey e important să câştige ea.

— Telefonul, gâfâi eu. Dă-mi telefonul.

Andy mi-l dă şi îl sun, în schimb, pe Cricket. Intră direct căsuţa vocală, cum mi s-a întâmplat toată după-amiaza. El m-a sunat de dimineaţă, ca să se asigure că aveam să mă duc la bal, dar nu mai vorbiserăm de atunci. Îmi tot închipuiam scenarii că nu puteam să vorbim pentru că el e într-un avion, plănuind să-mi facă o surpriză şi să apară, ca prin magie, la şcoala mea în timpul primului blues, dar mult mai probabil e vorba de un viscol care a dat peste cap legătura cu el. În seara asta e Gala Campionilor şi participă şi Calliope la ea. El trebuie să fie acolo.

Dar mâine… el o să fie acasă.

Gândul mă calmează, temporar. Şi apoi îmi văd din nou imaginea în oglindă şi îmi dau seama că ziua de mâine nu ajută cu nimic seara asta.

— O-kaaay. Andy îmi smulge telefonul din strânsoarea mea mortală. Avem nevoie de un plan.

— Am eu un plan.

Trag de agrafele care-mi ţin peruca pe cap.

— Am s-o dau jos. Am să fac o reinterpretare modernă a ei din propriul meu păr.

Arunc agrafele pe jos ca pe nişte săgeţi, iar părinţii mei se dau înapoi, agitaţi.

— Asta sună. Zice Nathan.

— Complicat, intervine Andy.

Îmi scot peruca şi-o arunc pe măsuţa de toaletă.

— Eşti sigură că vrei să.

Cuvintele lui Nathan se pierd când smulg trandafirii roz din perucă. Jumătate din ei se rup, iar Andy îşi duce o mână la gură. Pasărea cântătoare le urmează.

— N-are nimic, zic eu. O să le pun în părul meu, o să fie bine.

Dau jos cu mâna restul perucii, îmi ridic privirea şi ţip. Părul îmi e încurcat şi lipit de cap, ca un hăţiş tasat. Astea sunt toate lucrurile rele care se pot întâmpla cu părul cuiva, toate deodată.

Andy îmi scoate cu băgare de seamă o altă agrafa rătăcită, în timp ce eu încerc să trec o perie prin dezastru.

— Ai grijă, zice el.

— AM GRIJĂ.

Peria mi se agaţă în păr şi izbucnesc în lacrimi.

Andy se întoarce repede spre Nathan.

— Pe cine să chemăm? Cine ştie să coafeze?

— Habar n-am!

Nathan pare prins pe picior greşit.

— Travestitul acela cu comanda cea mare de săptămâna trecută?

— Nu, probabil e la lucru. Ce zici de Luis?

— Tu nu-l poţi suferi pe Luis. Ce zici de…

— O să port peruca! O să port pur şi simplu peruca, lăsaţi-o baltă!

Simt cum mi se scurge rimelul prin pudra albă de pe faţă când mă împiedic şi aterizez cu piciorul drept pe perucă. Scheletul de plasă de sârmă de dedesubt e turtit la podea.

Părinţii mei scot exclamaţii. Şi ultima viziune pe care o mai am despre intrarea mea la balul oficial de iarnă al şcolii ca Maria Antoaneta dispare.

Trag de corset, ca să fac loc aerului să-mi intre în piept.

— S-a terminat.

Se aude o bufnitură în fereastra mea, când cineva aterizează în cameră.

— Numai peruca e terminată.

Mă arunc spre el instinctiv, dar rochia mea e atât de grea, că mă prăbuşesc cu faţa în jos pe covor. Rochia cade în jurul meu ca un acordeon dezumflat. Nu-mi închipuisem ca era cu putinţă să mori de ruşine. Dar acum cred că s-ar putea întâmpla.

— Eşti bine? Te-ai lovit?

Cricket se lasă în genunchi. Mă strânge cu putere şi mă ajută să mă ridic de la podea. Vreau să mă prăbuşesc la pieptul lui, dar el îmi dă drumul, cu prudenţă.

— Ce… ce cauţi…?

— Am plecat de la Naţionale mai devreme. Ştiu cât e de important balul pentru tine şi am vrut să-ţi fac o surpriză. N-am vrut să fii nevoită să-ţi faci intrarea singură. Nu că nu te-ai fi putut descurca, adaugă el.

Ceea ce e foarte amabil din partea lui, ţinând cont de starea mea actuală.

— Şi-apoi, chiar îmi doream să fiu aici. Pentru marea ta intrare.

Îmi şterg julitura de la covor şi rimelul de pe obraji.

— Marea mea intrare.

Părinţii mei sunt amuţiţi, stupefiaţi de neaşteptata lui apariţie. Cricket se întoarce către ei, spăsit.

— Aş fi folosit uşa din faţă, dar nu credeam că m-aţi fi auzit. Şi fereastra era deschisă.

— Întotdeauna ai fost… plin de surprize, zice Andy.

Cricket îi zâmbeşte şi se răsuceşte iarăşi spre mine.
— Hai. Să începem să te pregătim pentru bal.
Îmi întorc capul.
— Nu mă duc.
— Trebuie.
Îmi dă un ghiont în cot.
— Am venit înapoi ca să te pot conduce acolo, ştii?
Nu-l pot privi în ochi.
— Arăt caraghios.
— Hei. Nu, zice el blând. Arăţi frumos.
— Minţi.
Îmi ridic privirea, dar trebuie să-mi muşc buza pentru o clipă, ca să nu-mi mai tremure.
— Am faţa mânjită cu rimei ca un clovn. Părul meu e ca de vrăjitoare mâncătoare de copii din poveste.
Cricket pare amuzat.
— Nu mint. Dar… ar trebui să te curăţăm, adaugă el.
Mă ia de braţe şi începe să mă ajute să mă ridic în picioare. Nathan face un pas înainte, dar Andy îl prinde de un umăr.
Părinţii mei îl privesc pe Cricket cum aranjează la loc fusta rochiei mele, ca să mă poată pune în siguranţă pe picioare. Mă conduce apoi la baia de lângă dormitorul meu. Nathan şi Andy ne urmează la o distanţă precautǎ. Cricket dă drumul la robinet şi cotrobăie prin sticluţele şi flacoanele de pe poliţa mea până găseşte ceea ce caută.
— Aha!
E demachiantul.
— Şi Calliope foloseşte tot din ăsta, explică el. Cu toţii ştim că are nevoie de aşa ceva după vreo căzătură. Din, ăă – face semn în direcţia generală a feţei mele – acelaşi motiv.
— Oh, Doamne.
Clipesc uitându-mă în oglindă.
— Arăt de parcă a vomitat pe mine o călimară.
El rânjeşte.
— Puţin. Hai, apa e caldă.
Ne fâţâim încurcaţi în jur, până când eu ajung în faţa

chiuvetei, şi atunci el acoperă cu un prosop partea din faţă a rochiei mele. Eu – cu mare greutate – mă aplec. Îşi trece degetele prin părul meu şi-l ţine pe spate, cât mă spăl. Prezenţa lui fizică lângă mine e calmantă. Pudra, rimelul, genele false şi fardul de obraji dispar. Îmi şterg faţa şi ochii mei îi întâlnesc pe ai lui în oglindă. Pielea mi-e curată şi trandafirie.

El mă priveşte cu o dorinţă neascunsă.

Nathan îşi drege glasul din prag şi amândoi tresărim speriaţi.

— Deci ce-ai de gând să faci cu părul? mă întreabă el.

Îmi piere curajul.

— Bănuiesc c-o să port o altă perucă. Ceva simplu.

— Poate… te pot ajuta eu, zice Cricket. Am ceva experienţă. Cu părul.

Mă încrunt.

— Cricket. Tu ai avut părul ăla la fel, toată viaţa ta. Nu-mi spune că ţi-l faci tu însuţi să stea în felul ăsta.

— Nu, dar.

Se freacă pe ceafa.

— Uneori o ajut pe Cal cu al ei, înainte de concursuri.

Ridic sprâncenele.

— Dacă m-ai fi întrebat ieri, aş fi spus că e o abilitate foarte jenantă pentru un băiat hetero.

— Eşti cel mai bun, zic eu.

— Numai tu eşti de părerea asta.

Dar pare mulţumit.

În momentul acesta, observ în sfârşit cu ce e îmbrăcat. E un costum elegant, negru, subţire, lucios. Pantalonii sunt prea scurţi – intenţionat, fireşte – expunându-i pantofii lui obişnuiţi cu vârf ascuţit şi o pereche de şosete bleu care se potrivesc exact cu rochia mea.

Şi de bună seamă îmi vine să sar pe el.

— Tic-tac, zice Nathan.

Dansez pe lângă Cricket, întorcându-mă în dormitor. El face semn spre scaunul din faţa măsuţei de toaletă, aşa că îmi ridic fustele şi le duc la spate, găsind o cale să mă aşez. După aceea, îmi piaptănă părul cu degetele lui. Mâinile îi

sunt uşoare şi rapide, mişcările line şi sigure. Închid ochii. Camera e cufundată în tăcere, în timp ce degetele lui îmi descurcă şuviţele de la rădăcină până la vârfuri şi trec liber prin tot părul meu. Mă sprijin cu spatele de el. Mi se pare că tot corpul meu înfloreşte.

El se apleacă şi-mi şopteşte la ureche:

— Au plecat.

Deschid ochii şi, de bună seamă, părinţii mei au lăsat uşa întredeschisă. Dar au plecat. Zâmbim. Cricket îşi reia munca, iar eu mă ghemuiesc în mâinile lui. Închid la loc ochii. După câteva minute, îşi drege vocea:

— Am, ăă, ceva să-ţi spun.

Ochii mei rămân închişi, dar sprâncenele mi se înalţă curioase.

— Ce fel de ceva?

— O poveste, zice el.

Cuvintele lui devin ca de vis, aproape hipnotice, de parcă şi-a spus asta lui însuşi de o sută de ori înainte.

— A fost odată ca niciodată o fată care vorbea cu Luna. Şi era misterioasă, şi era perfectă, în felul acela în care sunt fetele care vorbesc cu Luna. În casa de alături, locuia un băiat. Şi băiatul o privea pe fată cum se făcea din ce în ce mai perfectă, din ce în ce mai frumoasă, cu fiecare an care trecea. El se uita cum privea ea Luna. Şi a început să se întrebe dacă Luna l-ar putea ajuta să descopere misterul fetei frumoase. Aşa că băiatul s-a uitat la cer. Dar nu s-a putut concentra asupra Lunii. Era prea distras de stele.

Îl aud pe Cricket scoţându-şi o brăţară elastică de la încheietura mâinii, pe care o foloseşte ca să-mi prindă părul.

— Zii mai departe, spun eu.

Aud zâmbetul din vocea lui:

— Şi n-a mai contat câte cântece sau poezii fuseseră deja scrise despre ele, pentru că ori de câte ori el se gândea la fată, stelele străluceau mai puternic. De parcă ea ar fi fost cea care le ţinea aprinse. Într-o zi, băiatul a trebuit să plece. N-o putea lua şi pe fată cu el, aşa că a luat stelele. Când se uita pe fereastra lui, noaptea, începea cu una. O

stea. Şi băiatul îşi punea o dorinţă cu ochii la steaua aceea şi dorinţa era numele ei. De cum îi auzea numele rostit, o a doua stea apărea. Şi atunci el îşi punea din nou dorinţa rostind numele ei, iar stelele din două se făceau patru. Şi din patru opt, şi din opt şaisprezece, şi aşa mai departe, în cea mai mare ecuaţie matematică pe care o văzuse vreodată Universul. Şi, în mai puţin de un ceas, cerul era plin cu atât de multe stele încât îi trezea toţi vecinii. Oamenii se întrebau cine aprinsese reflectoarele. Băiatul o făcuse. Gândindu-se la fată.

Deschid ochii şi-mi simt inima bătându-mi în gât.

— Cricket… eu nu sunt aceea.

El se opreşte din a-mi strânge părul în agrafe.

— Cum adică?

— Ţi-ai construit singur imaginea asta despre mine, idealul ăsta, dar eu nu sunt acea persoană. Eu nu sunt perfectă. Nici pe departe. Nu merit o poveste atât de frumoasă.

— Lola, tu eşti povestea.

— Dar o poveste e doar poveste. Nu e adevărul.

Cricket îşi reia munca. Îmi sunt adăugaţi trandafirii roz.

— Ştiu că nu eşti perfectă. Dar tocmai imperfecţiunile unei persoane le fac perfecte pentru altcineva.

O altă agrafa se strecoară în locul cuvenit, iar eu îi zăresc dosul mâinii. O stea. Fiecare stea pe care şi-o desenase pe piele fusese pentru mine. Arunc o privire spre uşă, ca să fiu sigură că nu e nimeni, şi îl iau de mână.

El se uită la ea.

Eu îmi plimb degetul mare în jurul stelei.

El se uită la mine. Ochii lui sunt atât de dureros, de excepţional de albaştri.

Şi îl trag spre mine, şi îmi lipesc buzele de ale lui, care sunt inerte de surpriză şi de şoc. Şi îl sărut pe Cricket Bell cu tot ce se adunase înăuntrul meu, încă de când se mutase înapoi, încă din acea vară şi încă din copilăria noastră. Îl sărut cum n-am mai sărutat pe nimeni înainte.

El nu se mişcă. Buzele lui nu se mişcă.

Trag capul înapoi, alarmată. M-am pripit, l-am luat prea

repede.

Cade în genunchi şi mă aduce înapoi la buzele lui.

Sărutul lui nu e nici pe departe inocent. E pasiune, dar şi o nerăbdare vecină cu panica. Mă trage mai aproape, cât de aproape îi îngăduie rochia şi scaunul meu, şi mă strânge atât de tare încât îi simt degetele apăsând prin corset.

Mă dau înapoi, gâfâind şi căutând aer. Sunt ameţită. Respiraţia lui e întretăiată şi îmi lipesc o mână de obrazul lui, ca să-l liniştesc.

— E OK? şoptesc. Eşti OK?

Răspunsul lui e îndurerat. Sincer.

— Te iubesc.

Capitolul treizeci şi patru

Lumina lunii pătrunde în dormitorul meu şi îi dezvăluie starea precară.

— N-am spus-o ca să mi-o spui înapoi, zice el. Te rog, n-o spune dacă n-o crezi. Pot să aştept.

Îmi ridic şi desprind rochia de scaun. Şi apoi îl ajut pe el să se ridice şi îi pun mâinile în jurul mijlocului meu. Mă ridic pe vârfurile picioarelor, îmi pun degetele pe după gâtul lui şi îl sărut, blând. Încet. Limba lui o găseşte pe a mea. Inimile noastre bat din ce în ce mai repede, iar săruturile noastre devin din ce în ce mai fierbinţi, până când ne depărtăm brusc, lipsiţi de aer.

Zâmbesc, ameţită, şi îmi pipăi buzele umflate. Acestea nu sunt săruturile unui băiat cumsecade, bun, vecinul tău de alături, îl trag de cravată, mai aproape de mine, şi-i şoptesc la ureche:

— Cricket Bell, am fost îndrăgostită de tine toată viaţa mea.

El nu zice nimic. Dar degetele lui se strâng în spatele corsetului meu. Îmi doresc nespus să-mi lipesc trupul de al lui, dar rochia mea face contactul deplin aproape imposibil. Îmi caut o poziţie un pic mai bună. El se uită în jos şi observă că încă port un anumit ceva albastru şi, de data asta, degetul lui arătător se împleteşte pe dedesubtul brăţării mele de elastic. Mă înfiorez uimitor.

— N-am mai dat-o jos.

Cricket mângâie pielea delicată de pe încheietura mâinii mele.

— O să cadă.

— O să-ţi cer alta.

— O să-ţi dau alta.

Zâmbeşte şi îşi atinge nasul de al meu.

Şi atunci tresare violent şi mă împinge deoparte.

Cineva urcă scările. Cricket înşfacă pasărea cântătoare de pe măsuţă şi mi-o înfige în păr, când Andy vâră capul

înăuntru. Tata ne aruncă o privire.

— Voiam doar să mă asigur că e totul în regulă. Se face târziu. Ar trebui să plecaţi.

— O să cobor într-un minut, spun eu.

— Nici măcar nu te-ai încălţat. Nici nu te-ai machiat.

— Cinci minute.

— Cronometrez.

Andy dispare.

— Şi următorul care va veni aici va fi Nathan, mai strigă el.

— Deci, ce zici? întreabă Cricket.

— Eşti bun. Foarte, foarte bun.

Îl împung cu degetul în piept, ameţită de încredinţarea că îl pot atinge de acum oricând vreau.

— Cum de-ai ajuns atât de priceput?

— E mai sigur să spun că tu eşti cea care ai scos asta din mine. Mă împunge cu degetul în burtă.

— Dar mă referam la părul tău.

Zâmbesc radioasă când mă întorc spre oglindă şi…

— OH.

Coafura arată profesionistă. E înaltă, splendidă şi complicată, dar nu mă covârşeşte. Mă completează.

— E… e… perfect.

— N-ai să spui niciodată, nimănui, că eu am făcut asta, chiar dacă vei fi ameninţată cu moartea, rânjeşte el.

— Îţi mulţumesc.

Mă opresc şi apoi mă uit în jos la unghiile mele bleu.

— Mai ştii ce-ai spus despre cineva care e perfect pentru altcineva?

— Da?

Îmi ridic capul şi-l privesc în ochi.

— Şi eu cred că tu eşti perfect. Perfect pentru mine. Şi-arăţi nemaipomenit, în seara asta, ca întotdeauna.

Cricket clipeşte. Şi apoi încă o dată.

— Am leşinat? Pentru că am visat cuvintele astea de o mie de ori, dar nu m-am gândit niciodată că o să le spui vreodată *în realitate.*

— TREI MINUTE, strigă Andy de jos.

Izbucnim într-un râs nervos. Cricket clatină din cap, ca să-şi revină.

— Bocanci, zice el. Şosete.

I le arăt şi, până mi le pregăteşte el, eu îmi aplic rimei pe gene, îmi pudrez faţa şi îmi dau cu gloss de buze. Fardurile merg în geanta mea. Am o bănuială că o să am nevoie de un retuş, înainte să mă întorc acasă. Cricket mă ridică de la podea ţinându-mă de mijloc şi mă duce până la pat, iar eu îmi ridic fustele, când el mă aşază pe margine. Face ochii mari, dar izbucneşte iarăşi în râs când vede câte straturi sunt pe dedesubt.

Eu rânjesc.

— Mai e şi altceva decât crinolina dedesubt.

— Dă-mi piciorul.

Din capul scării:

— UN MINUT.

Cricket îngenunchează şi îmi ia talpa stângă în mâinile lui. Îmi pune şoseta prea repede. Bocancul scârţâie, când mi-l încalţă. Degetele lui grijulii, rapide, îi leagă şireturile până sus, la genunchi, unde zăbovesc o părere. Închid ochii, rugându-mă să se oprească timpul. El închide cataramele. Şi apoi repetă totul pentru celălalt picior.

Cumva, e cel mai sexy lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Mi-aş dori să am mai multe picioare, zic eu.

— Putem s-o facem din nou. Închide şi ultima cataramă. Oricând.

Se aude o bătaie în tocul uşii, iar Betsy se repede vioaie către noi. Părinţii mei sunt amândoi aici. Cricket mă ajută să mă ridic.

Expresia lui Nathan se îmblânzeşte, în uluire.

— Uau.

Şovăiesc.

— E un *uau* de bine?

— E un *uau* de ovaţii, zice Cricket.

Modul în care se holbează toată lumea la mine mă emoţionează din nou. Mă întorc spre oglindă şi văd... o

magnifică toaletă, o pieptănătură frumoasă şi o faţă luminoasă. Iar imaginea reflectată care-mi zâmbeşte este *Lola.*

— Încă una, zice Andy. În lateral, ca să-ţi putem vedea pasărea din păr.

Întorc capul ca să pozez pentru încă o fotografie.

— Asta e ultima.

— Ai făcut o poză şi cu bocancii? întreabă Nathan. Arată-ne bocancii.

Îmi ridic marginea fustelor şi zâmbesc.

— Tic-tac.

— Fac mari eforturi ca să nu folosesc cuvântul „fabulos” în clipa asta, zice Andy.

Dar eu mă simt fabulos. Părinţii mei îmi mai fac două runde de fotografii – una cu ei doi şi una doar cu Cricket –, înainte să evadăm în noaptea ceţoasă. Ca să ajung la trotuar a trebuit să-mi strâng crinolina, să-mi ridic fustele şi să cobor într-o parte scările. Mergem pe jos spre şcoala mea, pentru că e aproape.

De asemenea, pentru că n-aş încăpea într-o maşină.

— Hei! Uite-i!

Aleck apare pe veranda casei de alături. Abby e în braţele lui. Eu fac cu mâna şi ea cască ochii mari ca atunci când văzuse papagalii verzi sălbatici din parc.

— Ooooh, zice ea.

— Arătaţi grozav, ne strigă Aleck. Smintit. Dar grozav.

Rânjim amândoi, mulţumim şi-i spunem la revedere.

Deloc surprinzător, rochia e greu de manevrat pe trotuar – sunt nevoită deseori să mă întorc într-o parte ca să mă strecor, şi ţinutul de mână e o aventură – dar reuşim să trecem de primul cvartal.

— Se mai uită încă? întreb eu.

Cricket priveşte înapoi.

— Toţi patru.

Simt furnicături în stomac, dar furnicături de fericire şi de nerăbdare. Amândoi aşteptăm acelaşi moment. În sfârşit cotim pe străduţă, iar Cricket mă trage în umbrele negre-violet ale primei case. Încearcă să mă lipească cu spatele

de zid, dar simt cum pur şi simplu sunt trasă înapoi fară voie. Buzele noastre încă se ating, când izbucnim în râs.

— Stai aşa!

Îmi apuc marginile scheletului rochiei, dar o pliez în partea cealaltă, de data asta, astfel încât partea ridicată, dreaptă, e în spate.

— Okay. Mai încearcă o dată.

O face mai încet de data asta, împingându-şi tot corpul într-al meu, folosindu-şi coapsele ca să le-apese pe ale mele de zidul casei. Nu contează cât de multă stofa e între noi, puterea palpabilă a corpului său lipit de al meu e electrică. Tensionată. Şi apoi braţele noastre se înfăşoară şi degetele noastre apasă în came şi gurile noastre caută, iar corpurile noastre găsesc această *înlănţuire.*

Şi, dacă eu sunt stele, Cricket Bell e galaxii întregi.

Vântul iernii vâjâie în jurul nostru, rece şi tăios, dar spaţiul dintre noi e fierbinte şi plăcut. Mirosul lui mă face nesăţioasă. Îl sărut pe gât, coborând tot mai jos şi nu-l pot auzi din cauza vântului, dar îl simt gemând. Degetele lui alunecă uşor, graţios, printre şireturile corsetului meu, croindu-şi drum pe lângă fiorul de dedesubt. Mângâie doar o suprafaţă minusculă de pe spatele meu, dar fiorul îmi străbate şira spinării de sus până jos.

Gurile noastre se unesc din nou. Ne împingem unul în celălalt cu încă şi mai multă forţă. Degetele lui alunecă de pe corsetul meu. Se mişcă din spate în faţă şi, pentru prima oară, îmi doresc ca rochia asta să fi fost mai puţin complicată. Următoarea o să fie mult mai mică, într-un singur strat, dintr-o mătase subţire care să-mi permită să simt *totul.*

Cricket se desface din îmbrăţişare, cu ochi răvăşiţi.

— Trebuie să ne oprim. Dacă nu ne oprim acum…

— Ştiu.

Chiar dacă tot ce vreau este să continuăm.

Dar el îşi încolăceşte braţele în jurul meu şi mă ţine de parcă aş fi gata să zbor cu vântul. Mă ţine până când inimile noastre nu mai bat cu atâta furie. Mă ţine până când putem respira din nou.

Ceaţa este încă deasă, iar trotuarele sunt pline de oameni, dar toată lumea ne vede venind. Ne deschid cărare, aplaudând şi strigând. Zâmbetele noastre sunt largi şi inimile pline. Plimbându-ne pe trotuarele sclipitoare din Castro, mă simt ca şi când am fi într-un videoclip muzical. O femeie cu un pompadur îi dă lui Cricket un pumn prietenesc, iar bărbatul cu tatuaj care Bears, care deţine aspiratoarele electrice care nu afectează mediul, ne fluieră pe amândoi admirativ.

Sau poate doar pe Cricket. El chiar arată sexy.

Dăm şi ultimul colţ spre şcoala mea, iar el mă trage în izolarea unui alt gang dintre două case. Mă uit în sus la el, cochet, printre gene.

— Ştii, tocmai mi-am dat din nou cu gloss de buze.

Dar Cricket e deodată serios. Foarte serios şi emoţionat.

Expresia lui mă umple de teamă.

— E… totul în regulă? întreb.

El îşi duce mâna la buzunarul interior al sacoului său.

— Am vrut să-ţi dau asta de Crăciun, apoi de Anul Nou. Dar n-am putut să-l termin la timp. Şi apoi m-am gândit că ar fi un cadou mai potrivit pentru seara asta, oricum, presupunând, fireşte, că aveai să vii cu mine la bal. Dar nu ţi l-am putut da în dormitorul tău, pentru că era prea multă lumină înăuntru, de aceea a trebuit să aştept până am ajuns afară, fiindcă afară e întuneric.

— Cricket! Ce e?

El înghite în sec.

— Sohereitis, Ihopeyoulikeit.

Şi scoate mâna din buzunar şi îmi pune un mic obiect subţire şi auriu în palmă. Discul are căldura corpului său. E rotund ca o cutiuţă de fard şi are un mic buton de deschidere, dar e mai gros decât o cutie de fard.

Iar metalul a fost gravat cu stele.

Bătăile inimii mele îmi răsună cu putere în urechi.

— Aproape că mi-e frică să-l deschid. E perfect aşa cum e.

Cricket îl ia şi mi-l ţine în dreptul ochilor.

— Apasă pe buton.

Întind un deget tremurător.

Clic.

Şi atunci… apare un lucru minunat. Capacul se deschide brusc şi un univers în miniatură, luminos, se ridică şi se desfăşoară. O Lună mică şi rotundă străluceşte în centru, înconjurată de steluţe minuscule, pâlpâitoare. Exclam. E complicat şi viu. Cricket pune mecanismul înapoi în palma mea. Eu îl ţin cu grijă în căuş, fermecată, iar stelele sale îmi fac alene cu ochiul.

— Luna a fost cea care mi-a luat atâta. Am avut bătăi de cap până am făcut ciclul corect.

Îmi ridic ochii, buimăcită.

Arată spre *Luna* adevărată, care e palidă şi aproape plină

— O feliuţă din stânga ei e întunecată. Mă uit din nou în jos. Micuţa *Lună* e *aproape* în întregime luminată. O feliuţă din stânga ei e întunecată. Amuţesc.

— Aşa n-o să mă uiţi, când o să fiu plecat, zice el.

Îmi ridic ochii, alarmată.

Cricket reacţionează prompt:

— Nu plecat-plecat. Vreau să spun în timpul săptămânii, când sunt la şcoală. Nu mă mai mut. Sunt aici. Sunt oriunde eşti tu.

Las să-mi scape un oftat de uşurare, cu o mână încleştată pe corsetul meu strâns.

— N-ai zis nimic, continuă el, trăgând de o brăţară de elastic. Îţi place?

— Cricket… e lucrul cel mai uimitor pe care l-am văzut vreodată.

Expresia lui se topeşte. Mă cuprinde în braţe şi eu mă ridic pe vârfurile bocancilor mei cu platformă ca să ajung din nou la buzele lui. Vreau să-l sărut pentru tot restul nopţii, pentru tot restul vieţilor noastre. *Acela.* Are gust sărat precum ceaţa mării. Dar e şi dulce, totodată, precum.

— Cireşe, zice el.

Da. Stai. Am gândit cu voce tare?

— Ai gust de cireşe. Părul tău miroase a cireşe. Întotdeauna ai mirosit a cireşe pentru mine.

Cricket îşi lipeşte nasul de vârful frunţii mele şi inhalează.

— Nu pot să cred că am voie să fac asta acum. Nici n-ai idee de când îmi doream să fac asta.

Îmi îngrop faţa la pieptul lui şi zâmbesc. Într-o zi, o să-i povestesc despre ceaşca mea de ceai.

Zgomotul râsetelor şi al muzicii ajunge până la noi prin aerul nopţii, spiralat şi efemer. Ne ademeneşte. Mă uit adânc în ochii lui.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? Un bal la liceu? Nu crezi că e… cam jalnic?

— Ba da, dar nu aşa trebuie să fie? zâmbeşte Cricket. Nu ştiu. N-am mai fost niciodată la vreunul. Şi sunt fericit. Sunt *cu adevărat* fericit.

Iar eu îi întrerup cuvintele cu un alt sărut extatic.

— Îţi mulţumesc.

— Eşti gata?

— Sunt.

— Ţie frică?

— Nu.

Mă ia de mână şi mi-o strânge tare. Cu cealaltă mână, îmi ridic marginea fustelor. Bocancii mei de luptă deschid calea. Şi eu îmi ţin fruntea sus, înaintând spre marea mea intrare, mână în mână cu băiatul care mi-a dăruit Luna şi stelele.

Sfârşit

„O să vă îndrăgostiți de *Lola și băiatul de treabă din vecini.* O să vă îndrăgostiți nebunește! Fiecare pagină e scânteietoare!"

—**SARAH MLYNOWSKI,**
autoarea cărții *Zece lucruri pe care le-am făcut (și probabil n-ar fi trebuit)*

APRECIERI PENTRU
Anna și sărutul franțuzesc

„Magică... surprinde cu adevărat sentimentul de a fi îndrăgostit."
—**CASSANDRA CLARE,**
autoarea seriei *Instrumente mortale,* bestseller *New York Times*

„Tensiune chinuitor măsurată, replici spirituale, personaje secundare emoționante..."
—**GAYLE FORMAN,**
autorul cărții *Dacă aș rămâne,* bestseller *New York Times*

„Foarte deșteaptă. Foarte amuzantă. Foarte romantică. Ar trebui să vă dați întâlnire cu această carte."
—**MAUREEN JOHNSON,**
autoarea cărții *13 plicuri albastre,* bestseller *New York Times*

„Inteligentă și senzuală, *Anna și sărutul franțuzesc* este exact ce vă râvnea inima."
—**LISA MCMANN,**
autoarea romanelor *Wake Trilogy,* bestselleruri *New York Times*

„*Anna și sărutul franțuzesc* vrăjește [cititorii] cu decorul ei parizian și un băiat *très bien.*"
—**MTV.COM**

www.edituraepica.ro
TEENS LOVE BOOKS TEENS LOVE
Ficțiune contemporană pentru tineri

ISBN: 978-606-93335-7-0
9 786069 333570